

Микола СЕНЧЕНКО

**Україна в Павутині
Чорної Аристократії Венеції**



Київ
Видавництво «Ліра-К»
2026

УДК
С31

*Усі права застережено. Копіювання,
сканування, запис на електронні носії
і тому подібне будь-якої частини
видання заборонено*

Сенченко М. І.

С31 Україна в павутині Чорної Аристократії Венеції. Київ : Вид-во «Ліра-К»,
2026. – с.

1239 рік. У темних палацах Венеції Чорна аристократія уклала пакт з пільмою. Орсіні, Контаріні, Паллавічіні — роди-паразити, які вирішили: люди існують лише для боргів, воєн і крові.

Сьогодні їхня павутина оповила весь світ і особливо Україну.

Київ, 2026 рік. Журналіст Андрій Семенко отримує анонімне попередження: «Чорна аристократія будує світ без кордонів і без людей. Почни з Венеції. Або зникни».

Те, що він розкопує — не теорія змови. Це тисячолітня машина контролю і невидимої війни: отруєні річки, боргове рабство, культурна деградація і психологічні операції, що перетворюють людину на раба.

Тінь уже стоїть під його вікном. Павутина затягується.

«Україна в павутині Чорної Аристократії Венеції» — книга, після якої ти більше ніколи не повіриш у «випадкові» кризи.

Ти все ще думаєш, що це просто теорія?

ISBN 978-617-

УДК

© Сенченко М. І., 2026
© Видавництво «Ліра-К», 2026

ISBN 978-617-

ПРОЛОГ

Венеція, 1239 рік.

Ніч така густа, що навіть канали здаються чорними венами, по яких тече отрута. У палаці Есте, захищеному від очей дожа, збирається рада. Не офіційна — таємна. Чорні гвельфи, ультрафеодальна фракція, що уклала пакт з Папою Григорієм IX проти імператора Фрідріха II. Тут, серед запаху плісняви та ладану, сидять представники родів, які переживуть століття: Орсіні, Колонна, Контаріні, Паллавічіні. Їхні предки вже століттями контролювали торгівлю, фінанси, папські вибори.

Один з них, високий чоловік у чорному оксамиті, шепоче: *«Люди — комахи. Вони годують нас працею, боргами, війнами. Ми не правимо відкрито — ми керуємо з тіні. Борги поневолюють королів, кризи руйнують нації, а ми збираємо плоди. Світ — наш сад, де ми вирощуємо рабів».*

Вони ще не знають, що їхня модель — паразитична — пошириться Європою. Після падіння Венеціанської республіки в 1797-му ці родини перебралися до Риму, стали "чорною аристократією", оплакуючи втрату папської влади в 1870-му і носять чорний одяг як символ жалоби.

Вони фінансували хрестові походи (як Четвертий, 1202-1204, що розграбував Константинополь для сплати боргів), маніпулювали імперіями, блокували нації-держави. Паразити, що смочуть соки з реальної праці, відволікаючи від творчості.

Але були голоси, що протистояли. У 15 столітті Ніколас Кузанський (Кузанець) бачив людину інакше: як *"живу ікону Бога"*. Розум людини — троїчний, подібний до божественного: *єдність, рівність, зв'язок*. Людина не раб, а співтворець: здатна асимілювати світ у пізнанні, творити з нічого, очищати ріки й океани, направляти сили на благо. Кузанський попереджав: паразити руйнують цю ікону, перетворюючи людину на споживача.

У 20 столітті Ліндон ЛаРуш розкрив тайну: олігархія паразитує через "монетаризм". Його модель «потрійна крива» показує: фінансова бульбашка (гіперболічне зростання спекуляцій) росте за рахунок реальної фізичної економіки (виробництво, інфраструктура), яка падає. Третя крива — гіперінфляція — веде до колапсу. ЛаРуш пропонував "фізичну економіку": ресурси на творіння, не на бульбашки; очищення природи, а не забруднення для отримання більшого прибутку.

Чому ці ідеї забуті? Бо чорна шляхта контролює медіа, університети, розвідки — інструменти епістемологічної війни за свідомість.

Київ, 2026 рік.

Грім над Дніпром, отруєним хімікатами від заводів, що належать "іноземним інвесторам". Андрій Семенко, 38-річний журналіст, сидить у темній квартирі на Подолі. За вікном — вогні міста, що ховають бруд. Він слухає Франца Шуберта — "Венський вальс", задумавшись. Екран блимає: анонімне повідомлення з Тог-браузера.

"Вони будують світову олігархічну державу без кордонів. Почни дослідження з Венеції. Або помри мовчки".

Серце калатає. За вікном — тінь фігури в дощовику.

Клік — файл завантажується.

Павутина затягує...

ЧАСТИНА ПЕРША

Журналістське Розслідування Впливу Чорної Шляхти Венеції

РОЗДІЛ 1

Шепіт каналів — і тінь, що душить світ

1.1 Анонімне попередження

Андрій Семенко прокинувся від грому, що розірвав небо над Києвом. Було близько третьої ночі — той час, коли місто здається мертвим, а Дніпро шепоче про свої таємниці. Він лежав на продавленому дивані, комп'ютер ще світився синім світлом. На екрані — відкритий файл з анонімного повідомлення. Серце все ще калатало, ніби після переслідування.

Він потер очі. *«Це просто параноя»*, — подумав. Але текст не відпускав.

Файл починався з історичної довідки: «Чорна аристократія — Black Nobility. Коріння в 13 столітті, "Чорні гвельфи" — фракція, що воювала проти імператора Фрідріха II, підтримуючи Папу. Роди Орсіні, Колонна, Контаріні, Паллавічіні — нащадки венеціанських олігархів, що контролювали торгівлю, фінанси, папство. Після 1870-го, коли Італія забрала Рим у Папи, вони "одягли чорне" в знак жалоби — звідси назва «Чорна аристократія». Вони не правлять відкрито — вони маніпулюють: боргами, війнами, кризами. Приклад: Четвертий хрестовий похід 1204 року — Венеція перенаправила хрестоносців на Константинополь, щоб стерти борги. Результат — розграбування, поневолення народів».

Андрій відкинувся на спинку. Він чув про «теорії змови», але це звучало... занадто конкретно. Файл продовжував: *«Сьогодні — продовження. Вони блокують очищення океанів, річок, озер. Замість ресурсів на екологію — гроші на спекуляції, яхти, приватні армії. Паразити: харчуються працею народів, викликають кризи для контролю»*.

Він згадав свій останній матеріал — про скиди відходів у Дніпро від «іноземних» компаній. Корпорації, зареєстровані в офшорах, власники — невідомі. Гроші йдуть на рахунки в Лондоні, Цюриху. *«Чому ми дозволяємо? — подумав Андрій. — Океани задихаються від пластику, пластикові острови розміром з Францію, а ми купуємо нові гаджети»*.

На нього налетіли спомини. Батько, покійний уже десять років, сидів з ним на Оболонській набережній. Літній вечір, кінець 1990-х. Дніпро був тоді іншим. Чистим. Батько зачерпував долонею воду, сміявся: *«Пий, Андрію, це ж жива вода. У ній купалися князі, пили воду наші діди. Риби було стільки, що можна було виловити відро за годину»*. Вони ловили окунів, смажили на вогнищі прямо на березі. Вода пахла травами й річковим вітром.

А тепер... Андрій подивився у вікно. Каламутні хвилі, пінисті від мийних засобів і хімікатів. Підприємства «іноземних інвесторів» скидають відходи ночами. Риби майже немає. Люди не п'ють воду з Дніпра вже давно — і правильно роблять. Вона отруєна.

Думки переплелися з сучасністю. Чому українці живуть у країні, багатій на корисні копалини — залізо, вугілля, газ, чорноземи, — а населення бідне? Чому стільки продуктів на полицях — ковбаси, йогурти, чіпси, наповнені хімічними добавками, консервантами, підсилювачами смаку, які повільно вбивають? Чому телебачення заповнене дешевою музикою, сценами бандитизму, сексу, пропагандою однополых «шлюбів», нескінченними ток-шоу, де люди кричать одне на одного? Чому все це так однорідне — наче хтось керує з одного центру?

Він згадав слова батька, сказані одного разу ввечері, коли той гортав стару книгу про Венецію: *«Син, є сили, які не хочуть, щоб люди жили по-людськи. Вони хочуть, щоб ми були споживачами, боржниками, рабами. І вони вміють керувати через гроші й через голови».*

Тут Андрій згадав ім'я, яке чув кілька разів у розмовах з батьком і в інтернеті: Ліндон ЛаРуш. Американський мислитель, якого офіційні медіа називали «екстремістом», а батько — пророком. ЛаРуш говорив, що в усьому винна Чорна аристократія Венеції — спадкоємці тих самих родів, що століттями будували олігархічну державу без кордонів. Їхній монетаризм — система, де гроші важливіші за життя, де борги поневолюють народи, де фінанси ростуть за рахунок руйнування реальної економіки. Вони хочуть будувати світову олігархічну державу за зразком Венеціанської республіки до 18 століття — де влада належить кільком десяткам сімей, а решта — лише інструмент.

Андрій відчув, як серце стиснулося. Виникло бажання розкопати історію Венеції, зрозуміти будову її олігархічної держави. Як вони закрили доступ до влади в 1297-му, як монополізували торгівлю, як фінансували війни для стирання боргів, як отруювали суспільства наркотиками й пропагандою. Але внутрішній голос нагадував: це небезпечно. Дуже небезпечно. Люди, які копають глибоко, зникають. Або їх знаходять мертвими.

Проте азарт журналіста — той самий азарт, що колись змусив його писати про корупцію в області, попри погрози — захопив його. Він не міг зупинитися. Не після того, що побачив у файлі. Не після того, що згадував про Дніпро.

Він відкрив ноутбук знову, набрав у пошуку: «Венеціанська олігархічна республіка». Почав читати. Серце калатало сильніше.

Раптом — стукіт у двері. Тихий, але наполегливий.

Андрій завмер. Рука потягнулася до ножа на кухні.

За дверима — конверт. Чорний, без маркування. Усередині — авіаквиток до Венеції на завтра, бізнес-клас, готель на Гранд-каналі. І записка рукописним почерком:

«Знайдеш вирішення загадки в архівах Сан-Марко. Почни з родини Паллавічіні — вони ще там. Не довіряй нікому. Або вони знайдуть тебе першими».

Андрій подивився на екран: Шуберт все ще грав.

Вальс кружляв, як вода в каналах вночі під час дощу.

І в тому кружлянні ховалася загроза — і надія.

1.2 Сліди в архівах

Літак приземлився в аеропорту Марко Поло о 14:30. Андрій Семенко вийшов у вологе повітря Венеції — суміш солі, каналів і старого каменю. Місто зустрічало його, як завжди: красиве, але задушливе, ніби хтось стискав горло. Він узяв водне таксі до Сан-Марко — готель «Danieli» чекав, але Андрій не збирався туди йти одразу. Записка в конверті була чіткою: *«Архіви Сан-Марко. Шукай документи про Паллавічіні і Контаріні — вони ще там, у тіні».*

Він ступив на площу Сан-Марко. Голуби кружляли, туристи фотографувалися біля базиліки, але Андрій бачив лише тіні. Базиліка — золото, мозаїки, реліквії — символ сили, яка століттями маніпулювала Європою.

Андрій увійшов до Archivio di Stato di Venezia — старовинна будівля поруч із Сан-Марко. Повітря пахло пилом і пергаментом. На рецепції — літня жінка в окулярах, синьйора Марія.

— Добрий день. Мені потрібно до фондів про родину Паллавічіні, 13–15 століття. І про венеціанську торгівлю... борги, хрестові походи.

Вона підняла брову.

— Це не для туристів. Потрібен дозвіл. Ви хто?

Андрій показав журналістське посвідчення.

— Журналіст. Пишу про історію фінансів. І екологію... як борги призводять до руйнування природи.

Синьйора Марія зітхнула, але кивнула.

— Заходьте в читальний зал. Але нічого не фотографуйте без дозволу. І... будьте обережні. Деякі документи... чутливі.

Він сів за стіл. Перед ним — мікрофільми, реєстри.

Спочатку — загальні: «Serrata del Maggior Consiglio», 1297 рік. Закриття Великої ради — влада стала спадковою для 200 родин. Бідніші купці викинуті з торгівлі, з управління державою, конкуренцію задушили. Олігархія перемогла.

Потім — рід Контаріні. Один з найвпливовіших венеціанських родів. З нього вийшло 8 дожив, банкіри, дипломати, власники торговельних флотів. Їхній девіз і менталітет найкраще виражений у словах одного з них, дожа Томмазо Контаріні (XV ст.): *«Якщо я багатий — то так угоднo Богу. Якщо я бідний — то це кара за гріхи. Тому багатство — знак божественного благословення, а бідність — знак слабкості духу»*.

Контаріні контролювали торгівлю спеціями, шовком, золотом. Після закриття «Великої ради» 1297 року вони увійшли до «Золотої книги» — списку спадкових правителів. Вони фінансували походи, видавали кредити королям під заставу земель. Якщо кредити не повертали — війна або конфіскація. Рід пережив падіння республіки 1797 року, переїхав до Риму, став частиною «чорної аристократії». Їхні гілки — в Австрії, Франції, Англії. Сьогодні — банки, фонди, вплив через «благодійність».

Андрій знайшов фрагмент листа 15 століття: Контаріні пише дожеві: *«Багатство — це воля Бога. Хто бідний — той проти Бога. Тому ми маємо право керувати»*.

Він відчув огиду. *«Це ж ідеологія паразитизму. Вони вважали себе обраними Богом, а решту — комахами»*.

Раптом хтось став позаду. Чоловік років 50, у дорогому костюмі, сиве волосся, акуратна борідка.

— Цікавитесь Контаріні, синьйоре Семенко?

Андрій здригнувся.

— Хто ви?

— Назвіть мене Джованні. Анонім найняв мене, щоб допомогти вам. Він знав, що ви прийдете в архіви. Він сказав: *«Андрій — журналіст, який вже копає в правильному напрямку. Допоможи йому знайти нитку, але нехай сам шукає — тільки так він повірить»*.

Андрій зиркнув на синьйору Марію — вона відвернулася.

— Чому я маю вам вірити? І хто цей анонім?

Джованні усміхнувся.

— Анонім не може сам вийти — його знайдуть за годину. Він читав твої статті про Дніпро, про корупцію олігархів. Побачив, що ти не куплений, що ти вже шукаєш

правду. Тому він найняв мене — я знаю архіви, знаю людей, які ховають документи. Він вважає, що ти зможеш донести це до людей в Україні. Але він попередив: не довіряй нікому. Навіть мені.

Андрій вагався. Але згадка про його статті вдарила. Він писав про забруднення Дніпра, про те, як олігархи продають землю, про те, як борги душать країну. Якщо анонім читав це — значить, бачить у ньому шанс.

— Добре. Де ми поговоримо?

— Кафе «Florjan» на площі. Через годину. Не запізнуйтеся.

Чоловік пішов. Андрій зібрав нотатки. Серце калатало. Він вийшов з архіву — сонце ховалося за хмарами, канали здавалися темнішими.

У «Florjan» — старовинне кафе, де колись сиділи Байрон, Гете. Джованні чекав за столиком у кутку.

— *Сідайте. Кава за мій рахунок. Анонім оплатив.*

Андрій сів.

— *Чому саме я? Чому анонім найняв вас для мене?*

Джованні нахилився.

— *Бо ти вже почав. Твої статті про Дніпро, про те, як «іноземні інвестори» отруюють ріку, — вони дійшли до нього. Він бачить у тобі людину, яка може пробудити інших. Ти не політик, не олігарх — ти журналіст. Ти можеш написати правду так, щоб люди повірили. А я — його очі й вуха тут. Я знаю архіви, знаю, де ховають правду про чорну аристократію.*

Андрій відчув, як щось стиснулося всередині. «Якщо це правда — я не можу зупинитися».

— *Добре. Що далі?*

— *Архіви — тільки початок. Анонім сказав: шукай Паллавічіні, Контаріні. Там — ключ до сучасних олігархів. Але будь обережний. Вони стежать.*

Андрій кивнув.

За вікном — канали кружляли, як пастка.

Але нитка тягнулася далі — до правди.

1.3 Паразитична павутина

Дощ лив не перестаючи, коли Андрій і Джованні вийшли з кафе «Florjan». Венеція перетворилася на лабіринт тіней: канали віддзеркалювали вогні ліхтарів, але здавалися чорними ямами. Джованні йшов швидко, тримаючись ближче до стін, ніби боявся, що хтось стежить згори. Андрій відчував, як серце калатає — не від дощу, а від відчуття, що за ними хтось іде.

Двічі він озирнувся: тінь фігури в дощовику?

Чи просто параноя?

— *Куди ми? —* прошепотів Андрій, тримаючи комір піднятим.

— *На острів Сан-Мікеле. Стара церква там — притулок для документів, які не потрапили до офіційних архівів. Мій знайомий — колишній архіваріус — ховає копії. Але поспішаймо. Вони вже близько.*

Вони сіли на вапоретто — нічний рейс був майже порожнім. Лише кілька туристів спали на лавках. Андрій дивився у вікно: Венеція пропливала повз, як привид минулого. «Це місто — паразит, — подумав він. — Воно не створювало імперії — воно їх висмоктувало».

Джованні заговорив тихо:

— *Ти бачив у архівах — Serrata 1297 року. Закриття Великої ради. Влада стала спадковою для 200 родин — занесених в «Золоту книгу». Інші купці — викинуті.*

Конкуренцію задушили. Це був прототип сучасної олігархії: еліта править, народ — ресурс. ЛаРуш називав Венецію «фінансовим слизом» — паразитом, що живе на тілі Європи.

Андрій кивнув. Він згадував файл: ЛаРуш писав, що венеціанська модель — це олігархія, де багаті правлять, а бідні не мають голосу. Вони не воювали відкрито — маніпулювали боргами, війнами, торгівлею.

Вапоретто пришвартувався до Сан-Мікеле — острова-цвинтаря. Вони пішли вузькими стежками між могилами. Джованні постукав у бічні двері старої церкви. Відчинив худий чоловік у сутані — батько Лоренцо.

— *Заходьте швидко. Документи готові.*

У маленькій кімнаті — стіл, лампа, стопки паперів. Батько Лоренцо розклав копії: реєстри боргів, листи дожів, контракти.

— *Ось — Паллавічіні. Вони не просто банкіри. З 11 століття — маркграфи в Емілії, союз з Генуєю, потім з Римом. Фінансували папські війни, видавали кредити королям під заставу земель. Якщо борг не повертали — війна або втрата території. Після падіння республіки — до Риму, стали «чорною аристократією».*

Їхні гілки — в Австрії, Угорщині.

Вплив — через банки, фонди.

Андрій гортав сторінки. Один документ — 14 століття: Паллавічіні надають позику королю Угорщини під заставу соляних копалень. Не повернув борг — копальні відібрали. Інший — про торгівлю рабами: Венеція продавала слов'ян, греків, турків до Єгипту, Марокко. Ринки на Ріальто, Сан-Джорджо — центри работоргівлі. Патриції мали рабів у домах, на галерах. «Паразити, — подумав Андрій. — Вони не виробляли — крали людей, торгівлю, ресурси».

— *А як це пов'язано з сьогоднішнім?* — спитав він.

Джованні нахилився:

— Модель перейшла на північ. Після падіння Венеції в 1797-му — багато родин перебралися до Амстердама, Лондона. Венеціанські «Фонді» — приватні банки — стали основою Банку Амстердама, потім Банку Англії.

Ост-Індська компанія — 1600 рік, мала хартер від британської корони. У історичному контексті, особливо в епоху колоніалізму (XVI–XIX ст.), хартер найчастіше означав **королівську грамоту** або **привілейовану хартію**, яка дозволяла компанії: вести торгівлю в певному регіоні (монопольне право), володіти землями, будувати фортеці, мати власну армію та флот, укладати договори від імені держави, карбувати монету, судити та управляти територіями.

Приватна корпорація з власною армією, флотом, правом укладати договори, карбувати монету. Контролювала Індію, Китай. Торгувала опіумом — змушувала Китай купувати наркотик, щоб стерти борги. Компанія правила як імперія: збирала податки, судила, воювала.

Народ Індії — у злиднях, голод, повстання 1857-го — бунт сепайв. Опісля — Британія взяла контроль, але модель залишилася: приватний капітал править народами.

Андрій відчув гнів.

— І екологія? Вони блокують очищення океанів, озер, річок. Бо прибуток від нафти, пластику, хімікатів. Борги для країн — потім приватизація ресурсів, забруднення. Замість фізичної економіки — спекуляції.

Джованні кивнув.

— ЛаРуш попереджав: фінансова бульбашка росте гіперболічно, реальна економіка падає, гіперінфляція — колапс. Венеція — прототип: монополія на торгівлю, борги, кризи для прибутку. Вони паразитують: харчуються працею народів, викликають війни, депресії.

Кузанський казав: людина — творець, ікона Бога.

Вони роблять її рабом боргів, товарів.

Андрій відкрив наступний файл — схема, ніби павутина з нитками, що тягнуться від Венеції до сучасного світу. «Паразитична павутина» — так називали її історики та критики, як ЛаРуш. Це не просто метафора — це система, побудована чорною аристократією для глобального контролю. Павутина — мережа фінансових, політичних, соціальних ниток, де кожна криза, війна чи борг — це спосіб затягнути жертву глибше.

Чорна аристократія плела павутину століттями. Початок — у Венеції: торгівельні монополії (шовк, спеції, золото) як перші нитки. Борги королям — друга нитка: позичаєш під високі відсотки, не повертаєш — втрачаєш землі чи союзників. Потім — колоніалізм: через Ост-Індську компанію павутина поширилася на Азію, Африку. Компанія не просто торгувала — вона поневолювала: опіум для Китаю, рабство для Африки, борги для Індії.

Павутина працювала так: створюй дефіцит (війни, кризи), позичай гроші, бери контроль над ресурсами.

Народ — жертва, що годує паразита.

Сьогодні павутина глобальна: Міжнародний валютний фонд (МВФ), Світовий банк — павутина для країн, як Україна. Борги з умовами «реформ» — приватизація, аустерити — економічна політика жорсткої економії, яку уряди впроваджують для скорочення державного боргу та дефіциту бюджету, затягують у тенета.

Чорна аристократія (нащадки Паллавічіні, Орсіні, Контаріні) ховається за фасадами фондів, банків (наприклад, Banca Privata Finanziaria Паллавічіні). Вони використовують павутину для блокування альтернативи: фізичної економіки, очищення природи.

Чому океани забруднені? Бо павутина годується від нафти, пластику.

Чому річки отруєні? Бо борги змушують продавати ресурси, а не відновлювати їх.

Андрій завмер. «Це ж павутина, що душить Дніпро. І весь світ».

Раптом — шум за дверима. Батько Лоренцо завмер.

— Хтось іде. Швидко — беріть копії.

Андрій схопив папери.

Вони вибігли через задній хід — на цвинтар.

Тіні рухалися між могилами.

Постріл — глухий, з глушником.

Кулі просвистіли повз.

— Біжіть! — крикнув Джованні.

Вони бігли вузькими стежками. Андрій спіткнувся об могилу — упав, але підвівся. Джованні потягнув його до човна, захованого в очереті.

— До материка. Там — безпечніше.

Човен відплив. Дощ хльостав по обличчю. Андрій дивився назад: Сан-Мікеле зникав у темряві. Але павутина не відпускала.

— Вони знають усе, — прошепотів Джованні. — Але ми маємо докази. Наступний крок — Лондон.

Там — центр.

Банк Англії, Сіті Лондона — спадщина Венеції.

Андрій стиснув папери. Серце калатало. Він розумів: це не просто історія. Це війна — епістемологічна, фінансова, екологічна. Паразити проти творців.

Андрій озирнувся на хвилі каналу. Хто вони? Переслідувачі — не випадкові бандити. Джованні пояснив: це агенти сучасних нащадків чорної аристократії. Наймані охоронці фондів, як ті, що працюють на родини Паллавічіні, Контаріні чи Орсіні.

Переслідувачі стежать за тими, хто копає глибоко, як ти Андрій. Вони використовують дрони, прослуховування, хакерство.

Андрій гортав документи, які батько Лоренцо витягнув зі схованки. Один аркуш привернув його увагу — схема з назвами компаній, іменами та позначками «тіні». Джованні пояснив тихо, майже на вухо, поки вони швидко збирали папери перед втечею:

«Це не звичайні найманці. Це "тіньові виконавці". Їх використовує чорна аристократія вже десятиліттями. Вони — не просто охоронці. Це професіонали, яких навчили знищувати загрози тихо, ефективно і без слідів.»

Тіньові виконавці — це елітна мережа колишніх агентів розвідки та спеціальних підрозділів, які перейшли на приватну службу. Багато з них — ex-MI6 (британська розвідка), ex-CIA, ex-SAS (британські спецпризначенці), ex-SBU або їхні аналоги з інших країн. Після виходу на пенсію або «добровільного звільнення» вони потрапляють у приватні військові компанії або працюють самостійно за контрактами.

Найвідоміша з таких компаній — **Blackwater** (з 2009 року перейменована на Academi). Створена американцем Еріком Прінсом у 1997 році. Офіційно — «логістика і охорона», насправді — приватна армія. Вони працювали в Іраку, Афганістані, виконували найбрудніші операції для американського уряду. Після скандалів з вбивствами цивільних у 2007 році компанія змінила назву, але структура лишилася. Сьогодні Academi — частина Constellis Group, яка обслуговує елітних клієнтів по всьому світу.

Але справжні «тіньові виконавці» чорної аристократії — це не публічні найманці. Це менш відомі групи, які фінансуються через офшорні компанії в Британських Віргінських островах, Кіпрі, Ліхтенштейні та Панамі. Гроші йдуть від фондів, пов'язаних з родинами Паллавічіні, Орсіні, Контаріні. Вони не мають єдиної назви — це мережа. Кожен «виконавець» має кодове ім'я, кілька паспортів і рахунки в швейцарських банках.

Що вони собою уявляють? Це люди 35–55 років, з відмінною фізичною підготовкою, знанням кількох мов, досвідом спецоперацій. Багато з них — психопати або люди з високим рівнем лояльності до грошей. Вони не задають зайвих питань. Їхні завдання: фізична ліквідація (тихо, без шуму, наприклад, «несподіваний інфаркт» або «нещасний випадок»); викрадення доказів; дискредитація (фальшиві компромати, хакерські атаки на комп'ютер, поширення чуток у медіа); залякування (погрози сім'ям, «випадкові» аварії).

Конкретні приклади їхньої роботи:

У Іраку 2007 року Blackwater розстріляла 17 цивільних на площі Нісур у Багдаді. Офіційно — «самооборона». Насправді — захист конвою, пов'язаного з американськими інтересами. Компанія отримала нові контракти.

У Європі вони працювали під прикриттям «логістики». У 2014–2015 роках під час подій в Україні групи, пов'язані з Academi, забезпечували «охорону» деяких українських олігархів і політичних фігур. Вони також брали участь у тренуванні підрозділів бойовиків у західній Україні.

В Україні відомі випадки, коли «невідомі» ліквідували журналістів і активістів, які занадто близько підходили до офшорних схем олігархів. Офіційна версія — «внутрішні розбірки» або «російські диверсанти». Насправді за багатьма з цих операцій стояли саме тіньові виконавці, найняті через офшорні фонди.

Для Андрія вони отримали чітке завдання: не вбивати одразу, а спочатку забрати всі файли, потім дискредитувати його як «божевільного конспіролога». Якщо не вийде — ліквідувати. Вони знають про його статті за Дніпро, про корупцію олігархів, про те, що він копає глибше, ніж треба.

Джованні додав похмуро, коли вони вибігли на цвинтар:

«Їх фінансують через офшори. Один транш — мільйони. Паллавічіні та їхні партнери платять не за вбивство. Вони платять за тишу. За те, щоб ніхто не дізнався, як вони контролюють українських олігархів через борги і офшори. Ти став загрозою. Тому вони тут.»

Андрій відчув, як по спині пробігли мурашки. Це вже не просто переслідування. Це професійна машина, створена століттями, щоб захищати павутину. І зараз ця машина полнеє саме на нього. Кожна тінь у Венеції, кожен незнайомець у Лондоні може бути одним із них.

Чого вони хочуть?

Контролю.

Щоб світ залишався рабом боргів, щоб ніхто не згадував Кузанського чи ЛаРуша.

Вони — вартові павутини, і Андрій тепер — муха в ній.

Він відчув страх, але й гнів.

«Якщо вони стежать — то я на правильному шляху».

1.4 Тінь над Дніпром — паралелі з Київською Руссю

Местре, передмістя Венеції. Маленька квартира на третьому поверсі старого будинку — запах плісняви, старий паркет, вікно на залізничні колії. Джованні зачинив двері на два замки, поставив на стіл пляшку води й стопку ксерокопій. Андрій сидів навпроти, серце все ще калатало після втечі з Сан-Мікеле. Він озирався на вікно — ніби хтось стежить. Двічі йому здалося, що бачить тінь унизу. «Параноя? Чи вони вже тут?» — подумав він.

— Тут безпечніше, — сказав Джованні тихо. — У Венеції нас уже бачили. А ці документи... вони не з офіційних архівів. Копії з приватних колекцій, з монастирів, з архівів Новгороду й Києва, які врятували після 1917-го.

Андрій розгорнув папери. Перший — скан з «Руської Правди» Ярослава Мудрого та Володимира Мономаха. Другий — венеціанський реєстр боргів 1203 року. Він нахилився ближче.

— Чому Київська Русь? — спитав Андрій, намагаючись зрозуміти. — Я шукаю нитки у Венеції, а ти раптом про Русь. Як це пов'язано?

Джованні усміхнувся гірко.

— Бо павутина тягнеться далеко. У теці, яку я отримав від аноніма, є згадка: Венеція мала торгівельні зв'язки з Новгородом і Києвом через шлях «із варяг у греки». Вони намагалися затягнути Русь у борги, як Константинополь. Але Русь не далася так легко. Це — контраст. Венеція — паразит, що смоче соки. Русь — приклад, як могло бути інакше. Якщо зрозумієш це, зрозумієш, чому вони бояться твоєї України сьогодні.

Андрій кивнув. Перехід мав сенс: Венеція не існувала у вакуумі. Її модель впливала на всю Європу, включаючи Схід. Якщо Русь мала іншу систему — без такої жорсткої олігархії — то чому вона не вижила? І чому Україна зараз у боргах, як жертва тієї ж павутини? Він відчув, як пазл складається, але й страх: якщо вони стежать, то знають, що він копає глибше.

Джованні вказав пальцем на документ.

— Дивись. Обидві системи мали торгівлю, борги, кредити. Але як вони ними користувалися — це все змінює.

Андрій почав читати вголос:

«...Аще хто купецъ възметь куну у купця, то купецъ не даєть резу...» — з «Руської Правди». — Тобто купець у купця позичає без відсотків, по довірі. А якщо з відсотками — то обмежено.

Джованні кивнув.

— Саме. Володимир Мономах у 1113 році, після повстання в Києві проти лихварів, видав «Устав о резах». Обмежив відсотки до 50% на рік за короткострокові позики, 20% — за довгострокові. Заборонив перетворювати боржника на раба за борг. Якщо борг не повертаєш — продаєш майно, але не людину. Це був акт захисту від паразитизму. Фізична економіка: земля, ремесла, торгівля як доповнення до виробництва, а не навпаки.

Андрій відчув, як щось стиснуло в грудях. Він згадав Дніпро — ріку дитинства, тепер задушену відходами, пластиком, хімікатами від «іноземних інвесторів». Борги МВФ, приватизація, корупція. «Це ж те саме, — подумав. — Тільки через 900 років».

— А шлях «із варяг у греки»? — запитав він.

— Точно. Київська Русь контролювала ключовий транзит: від Балтики через Дніпро до Чорного моря й Константинополя. Хутро, мед, віск, зерно, раби — на Візантію, арабські ринки. Новгород — північний хаб, Київ — центральний. Це був аналог ваших каналів і Леванту. Але Русь не задушила конкуренцію. Новгород — республіка з віче. Віче обирало посадника, архієпископа, вирішувало війни й торгівлю. Навіть князь не міг правити одноосібно. Це був зародок іншої моделі — не олігархічної, а федеративно-республіканської.

Джованні витягнув ще один аркуш — копію договору Новгорода з Ганзою 1191–1192 років.

— Вони укладали рівноправні договори з німцями, датчанами. Торгівля — взаємовигідна. Не монополія, як у Венеції після закриття Великої ради. У Венеції після 1297 року — тільки спадкові родини в раді. Конкуренцію — задушили. Бідніші купці викинуті, торгівля — для еліти. Результат: паразитизм. Вони не виробляли товари — контролювали потоки, брали мито, видавали борги під заставу, перенаправляли війни.

Андрій потер скроні.

— У нас, в Україні, зараз те саме. Дніпро — отруєний. Корпорації скидають хімікати, бо борги змушують продавати землю, ресурси. Замість очищення — експорт зерна, деревини, металу. Фізична економіка блокується.

А в Київській Русі... Мономах намагався захистити селян, ремісників. Він розумів: якщо люди в боргах і рабстві — держава слабне.

Джованні підсунув останній документ — фрагмент з «Повчання» Володимира Мономаха.

— «...Не забувайте бідних, годуйте голодних, одягайте нагих...» Це не просто мораль. Це фізична економіка: держава сильна, коли люди творять, а не коли еліта паразитує. Кузанський казав: людина — ікона Бога, творець. Русь мала шанс стати таким прикладом. Але прийшли монголи — 1237–1240. Знищили Київ, роздробили князівства. А венеціанська модель вижила, поширилася на Амстердам, Лондон, Ост-Індську компанію...

Андрій встав, підійшов до вікна. За вікном — вогні Местре, залізниця, далека лагуна.

— Тобто чорна аристократія — це не просто венеціанські родини. Це модель: олігархія, борговий контроль, монополія, паразитизм. А Русь — приклад, як могло бути інакше. Торгівля для розвитку, регулювання боргів, віче, творчість.

Джованні кивнув.

— Саме так. І сьогодні в Україні це видно найяскравіше. Дніпро — як наші канали, тільки отруєні не торгівлею, а боргами й спекуляціями. Вони бояться Русі як прикладу: якщо люди згадають Мономаха, віче, фізичну економіку — їхня павутина порветься.

Раптом телефон Джованні задзвонив. Він глянув на екран — обличчя спотворилося.

— Лондон. Ми маємо летіти туди завтра. Там — Банк Англії, Сіті — спадщина Венеції. Але... — він показав повідомлення. — *«Ви обоє — наступні. Залиште документи в Местре. Або не повернетеся до Києва».*

Андрій стиснув кулаки.

— Вони думають, що злякають. Але я вже не можу зупинитися. Це не просто історія. Це про нас. Про Дніпро. Про те, чому ми досі в боргах.

Джованні вимкнув телефон.

— Тоді пакуймося. Лондон чекає. І там ми знайдемо наступну нитку.

Андрій подивився на копії документів.

На столі лежала історія двох світів: паразитичного — Венеція, і творчого — Русь.

І тінь першої все ще душить другий.

РОЗДІЛ 2

Світло проти павутини

2.1 Два світи — паразит і творець

Андрій сидів у читальному залі Archivio di Stato, тримаючи в руках пожовклі копії документів. Джованні стояв поруч, але Андрій майже не чув його. Перед ним лежали дві історії, два світи, які століттями воювали один з одним. Один — паразитичний, інший — творчий. І саме зараз, у цій кімнаті, він відчував, як обидва світи дивляться на нього.

За вікном канали тихо плюскотіли, але Андрій чув інше — легкі кроки в коридорі, ніби хтось намагається не дихати. Він підвів очі на Джованні. Той теж напружився. «Вони тут», — беззвучно вимовив губами. Андрій кивнув і повернувся до паперів. Якщо він має зрозуміти, чому його переслідують, то саме тут, у цих двох світах, захована відповідь.

Паразитичний світ Венеції

Венеція після 1297 року — це не республіка. Це паразитична машина, створена для того, щоб жити за рахунок інших. У 1297-му Велика рада закрила двері для всіх, крім 200 родин. Це був момент, коли олігархія перемогла остаточно. «Локаут Великої ради» — «закриття» — означало, що влада стала спадковою. Бідні купці, ремісники, навіть середній клас були викинуті з політики. Тільки «золота книга» родів мала право голосу.

Дож Енріко Дандоло — сліпий 90-річний старець — став символом цієї машини. У 1202 році хрестоносці позичили у Венеції гроші на флот. Не змогли заплатити — Дандоло перенаправив їх спочатку на Зару, а потім на Константинополь. Місто розграбували, імператора скинули, а Венеція отримала чверть Візантійської імперії, Крит, монополію на Чорне море. Борги були стерті кров'ю.

Це не хрестовий похід.

Це був фінансовий рейд.

Венеція не створювала — вона крала.

Рід Контаріні — один з найяскравіших прикладів. Вісім дожив, банкіри, дипломати. Їхній менталітет найкраще передає фраза одного з них: *«Якщо я багатий — то так угоднo Богу. Якщо я бідний — то це кара за гріхи».* Вони вважали своє багатство божественним правом, а всіх інших — інструментом. Вони видавали кредити королям під заставу земель, під 20–50 % річних. Не повернув — війна або конфіскація. Торгувала рабами, спеціями, золотом — усе йшло через їхні руки. Після падіння

республіки в 1797 році Контаріні перебралися до Риму, стали частиною «чорної аристократії». Їхні гілки досі живуть у банках Лондона, Цюриха, офшорах.

Це і є паразитичний світ. Він не виробляє. Він контролює потоки. Борги — головна зброя. Війни — спосіб стирати борги. Монополія — спосіб не допустити конкуренції. Людина в цьому світі — лише ресурс. Комаха, яка годує паразита. І ця модель не зникла. Вона перейшла до Лондона, до Банку Англії, до МВФ, до офшорів. Сьогодні вона душить країни боргами, приватизує ресурси, блокує очищення річок. Бо очищення не приносить швидкого прибутку.

Андрій відчув, як холод пробігає по спині. Він згадав свої статті про Дніпро. Про те, як «іноземні інвестори» скидають відходи. Про те, як олігархи продають землю. Це та сама павутина. І він, Андрій Семенко, зараз у її центрі.

Творчий світ Київської Русі

Андрій перегорнув сторінку. Перед ним — копії «Руської Правди» і «Повчання» Володимира Мономаха. Тут був зовсім інший світ.

Київська Русь — це творчий світ. Федерація князівств, де Київ був центром, але не диктатором. Новгород — республіка з віче. Народні збори обирали посадника, архієпископа, вирішували війни й торгівлю. Князь не міг правити одноосібно. Це був зародок справжньої народної влади.

Економіка — фізична. Основне — земля, ремесла, землеробство. Торгівля по шляху «із варяг у греки» приносила прибуток, але не монополію. Володимир Мономах після повстання 1113 року в Києві видав «Устав о резах». Обмежив лихварство: відсотки не вище 20 % на рік. Заборонив перетворювати боржника на раба. Якщо борг не повернуто — продавай майно, але не людину. Це був акт захисту від паразитизму.

Мономах писав у «Повчанні»: «Не забувайте бідних, годуйте голодних, одягайте нагих». Це не просто мораль. Це державна політика: захищати виробника, ремісника, селянина. Людина тут — творець. Вона очищає землю, будує міста, розвиває ремесла. Віче — голос народу. Торгівля служить розвитку, а не збагаченню еліти.

Це світ, де людина — співторець Бога. Вона асимілює світ, створює нове. Саме цей дух пізніше відгукнеться в ідеях Кузанського: людина — жива ікона Бога, здатна творити з нічого.

Але цей світ не вижив. Монгольська навала 1237–1240 років зруйнувала Київ, роздробила князівства. Венеціанська модель вижила і поширилася. А Русь залишилася прикладом того, як могло бути інакше.

Андрій відчув, як сльози підступають до очей. Він згадав батька на березі Дніпра. «Син, ми могли б жити по-іншому. Як у Русі — творити, а не красти». Тепер він розумів, чому чорна аристократія боїться Русі. Бо якщо люди згадають, що можна жити без паразитів — їхня павутина порветься.

Раптом у коридорі почувся тихий скрип підлоги. Джованні схопив Андрія за руку. — Вони тут. Забирай папери. Тікаємо.

Андрій стиснув документи. Два світи — паразит і творець — стояли перед ним. Один хотів його знищити.

Другий кликав боротися.

Вони вибігли через чорний хід. За ними — кроки.

Постріл. Кулі просвітили повз.

Андрій біг і думав: «Я вибрав свій світ. Творчий. І я не зупинюся».

2.2 Крива ЛаРуша

Местре, ніч після втечі з Сан-Мікеле. Андрій Семенко не спав — сидів за ноутбуком у темному світлі лампи, гортав флешку з даними, яку вони врятували.

Джованні заснув на дивані, перев'язане плече піднімалося в ритм дихання. Але Андрій не міг відірватися від графіка: три криві, намальовані Ліндоном ЛаРушем ще в 1990-х. «Типова функція колапсу» — так називав це ЛаРуш.

Він відчував, як хтось стежить. Двічі за вечір йому здалося, що бачить тінь за вікном. Телефон задзвонив раз — невідомий номер. Він не взяв. «Вони близько», — подумав. Але графік притягував, ніби ключ до всього.

Верхня крива — гіперболічна, майже вертикальна вгору: фінансові агрегати, борги, спекуляції, деривативи. Середня — повільніше зростання, але все ще вгору: монетарні агрегати (гроші, кредити). Нижня — падає вниз: фізична економіка, реальне виробництво, інфраструктура, продуктивність праці.

Андрій згадав, як у 2008-му відбулася світова криза — банки падали, борги росли, а заводи закривалися. ЛаРуш передбачав це десятиліттями раніше. Чому? Бо модель проста, але жорстока: коли фінансова бульбашка (верхня крива) відривається від реальної бази (нижня крива), система неминуче колапсує. Гіперінфляція, дефолти, депресія — або війна, щоб «стерти» борги.

Він увімкнув лампу, щоб краще бачити графік. Джованні прокинувся.

— Не спиш?

— Не можу. Це ж про нас. Про Україну. Про весь світ.

Джованні підсів, тримаючись за плече.

— Розкажи.

Андрій вказав на екран.

— ЛаРуш казав: економіка — не гроші.

Економіка — фізична.

Скільки енергії виробляє суспільство?

Скільки людей годує?

Скільки інфраструктури будує?

Це нижня крива — реальна продуктивність. Вона повинна рости — через науку, технології, освіту. Але олігархи (чорна шляхта, їхні спадкоємці) роблять навпаки: верхня крива — фінансові агрегати — росте гіперболічно.

Борги, деривативи, спекуляції.

Вони «їдять» реальну економіку.

Середня крива — монетарні агрегати — намагається втримати баланс, але врешті ламається.

Джованні кивнув.

— У 1990-х ЛаРуш малював це для США та Європи. Верхня крива вже перетинала середню. У 2007–2008 — колапс. У 2020-х — гірше: пандемія, інфляція, борги держав — трильйони. Фізична економіка падає: заводи закриваються, інфраструктура старіє, люди біднішають. А борги ростуть.

Андрій стиснув щелепи.

— У нас — те саме. Україна після 1991-го: приватизація, борги МВФ, «реформи». Фізична економіка — металургія, машинобудування, сільське господарство — розвалена. Замість — експорт сировини, борги. Нижня крива падає. А верхня — борги, офшори — росте. Дніпро отруюють, бо очищення коштує грошей, а борги вимагають швидкого прибутку. Олігархи (їхні маріонетки) продають землю, ресурси — щоб платити відсотки. Це паразитизм у чистому вигляді.

Він згадав статтю, яку писав у 2023-му: про скиди хімікатів у Дніпро від заводів, пов'язаних з іноземними фондами. Редактор сказав: «Не чіпай — це Лондонські гроші». Андрій тоді відступив. Тепер відчував сором.

— ЛаРуш пропонував альтернативу: фізичну економіку. Ресурси — на реальне виробництво. На інфраструктуру. На науку. На очищення природи. Замість спекуляцій

— творчість. Замість боргів — кредитування під продуктивні проєкти. Як у Рузвельта — «Новий курс, Гласс-Стігалл»: розділити комерційні та інвестиційні банки, зупинити бульбашку.

Джованні додав:

— Він називав це «поверненням до американської системи» — Гамільтон, Лінкольн, Рузвельт. Фізична економіка проти монетаризму. Монетаризм — це Венеція, Британська імперія, чорна аристократія. Вони паразитують: фінансова крива росте за рахунок знищення фізичної. Колапс неминучий — або гіперінфляція, або війна, або реорганізація.

Андрій подивився на нього.

— А чому про це мало говорять? Чому ЛаРуша маргіналізували?

— Бо це загроза. Якщо люди зрозуміють, що цінність — не в грошах, а в продуктивних силах праці, в творчості, — тоді паразити втрачають контроль. ЛаРуш попереджав: верхня крива вже «перегріта». Сьогодні — гірше. Борги США — понад 34 трильйони, Європи — аналогічно. Фізична база — старіє. Вони тримають систему штучно: друк грошей, війни, дестабілізація. Але колапс близько.

Андрій встав, підійшов до вікна.

За вікном — вогні Местре, далека лагуна.

Але в голові — Дніпро.

— Я бачив це в Києві. Люди працюють, виробляють, але гроші йдуть на борги, на офшори. Фізична економіка душиться. Ріка — отруєна. Якщо ми не змінимо — колапс. Не економічний — цивілізаційний.

Він повернувся.

— ЛаРуш дає інструмент: три криві. Показує, де проблема. І дає рішення: повернути ресурси до фізичної економіки. Очистити Дніпро, океани. Будувати інфраструктуру. Розвивати науку. Людина — не споживач, а творець.

Джованні усміхнувся.

— Саме так. І Кузанський — основа цього. ЛаРуш узяв його ідеї: людина — ікона Бога, творець. Фізична економіка — це Кузанський у практиці.

Раптом — стукіт у двері. Тихий, але наполегливий.

Джованні завмер.

— Вони знайшли нас.

Андрій схопив флешку, документи.

— Треба йти. До Лондона. Там — наступна нитка.

Вони вибігли через чорний хід.

Ніч ховала їх.

Але Андрій знав: крива ЛаРуша не бреше.

Колапс близько.

І тільки фізична економіка може його зупинити.

2.3 Голос Кузанського

Лондон, ніч після прибуття до готелю в Клеркенвеллі. Туман за вікном здавався живою істотою — він клубочився, ніби шепотів таємниці минулого. Андрій Семенко сидів за столом, освітлений лише тьмяним світлом лампи, тримаючи в руках стопку сканованих сторінок з флешки Грейсона.

Джованні спав на ліжку, поранене плече піднімалося в ритм дихання, але Андрій не міг заснути. За вікном — шум машин, але йому здалося, що хтось стоїть унизу, в тіні. Він підійшов до вікна, відсунув штору — порожня вулиця.

Чи ні?

Тінь фігури зникла за рогом.

«Вони тут, — подумав він. — Знають, що ми знайшли дані про криву ЛаРуша. А тепер — про Кузанського».

Він повернувся до столу. Файл відкрився: латина, але з перекладом Джованні. Перші рядки — ніби голос з минулого: *«Людина — жива ікона Бога. Вона створена, щоб творити, як Він»*. Андрій відчув, як слова пронизують його. Це не просто філософія — це ключ до всього, що він шукав. Контраст паразитам Венеції, альтернатива борговій павутині. І це пов'язано з ним, з Дніпром, з Україною.

Джованні прокинувся від шелесту паперів.

— Не спиш? — запитав він хрипко, потираючи плече.

— Не можу. Ці слова... Вони ніби говорять до мене. Розкажи детальніше про Кузанського. Я хочу зрозуміти, чому його ідеї — зброя проти них.

Джованні підсів ближче, глянув на екран.

— Добре. Але тихо — стіни мають вуха. Кузанський, або Миколай Кузанець, жив у 15 столітті, коли Венеція панувала Європою. Він бачив паразитизм олігархів і дав відповідь — не війною, а розумом. Його ідеї — як маяк у темряві. Почнемо з основного: людина як «жива ікона Бога».

Просто кажучи, Бог — абсолютна нескінченність, джерело всього. Людина створена за Його образом — не як мертва статуя, а як жива ікона, що росте й змінюється. Уяви ікону в церкві: вона не просто малюнок, вона передає божественне. Так і людина: обмежена, але з потенціалом стати подібною до Бога через пізнання й творчість.

У книзі «De Visione Dei» (Про бачення Бога, 1453) Кузанський пише, що коли людина дивиться на Бога (через молитву, науку, дію), вона стає подібною до Нього. Приклад: ти, Андрію, журналіст, шукаєш правду про чорну шляхту. Це — зростання ікони: ти не просто читаєш, ти твориш новий світ, де люди звільняються від боргів.

Андрій кивнув, але в голові — Дніпро. «Якщо людина — ікона, чому ми дозволяємо отруювати ріки?»

Джованні продовжив.

— Розум людини — троїчний, подібний до Святої Трійці. Три аспекти: єдність, рівність, зв'язок.

Єдність — джерело ідей, як початок ріки.

Рівність — баланс, гармонія, коли ти бачиш речі такими, якими вони є.

Зв'язок — любов, що об'єднує все.

Уяви: єдність дає натхнення очистити Дніпро.

Рівність — аналіз забруднення, розуміння, як хімікати руйнують екосистему.

Зв'язок — спільна дія людей, щоб відновити ріку.

Це з «De Docta Ignorantia» (Про доктрину невігластва, 1440) — розум не статичний, він динамічний, як Трійця.

Детальніше: єдність — це внутрішній вогонь, що штовхає до дій. Приклад: фермер бачить отруєний Дніпро й думає: «Це не так має бути». Рівність — порівняння: забруднення (хаос) проти чистоти (гармонія). Зв'язок — любов до природи, що з'єднує людей у проєкт очищення.

Кузанський каже: це робить людину співтворцем Бога. Протилежність паразитам, які розділяють — багаті і бідні, борги і свобода.

Андрій відчув, як горло стискається. Спогади нахлинули: літо 1998-го, Дніпро чистий, батько зачерпує воду. «Пий, це жива вода». А тепер — каламутна, отруєна. Він писав статті, але що? Редактори блокували. «Це небезпечно», — казали. А Кузанський шепотів: ти можеш змінити.

— А збіг протилежностей? — спитав Андрій, щоб відігнати спогади.

— Збіг протилежностей, — кивнув Джованні. — У Богові протилежності збігаються: нескінченне й скінченне, рух і спокій. Людина наближається до цього через розум. Просто: протилежності — не вороги, а частини цілого.

Уяви коло: центр — Бог, де максимум (нескінченність) збігається з мінімумом (нічим). Людина на краю, але рухається до центру, об'єднуючи.

Приклад: забруднення Дніпра (мінімум, руйнування) і очищення (максимум, творчість) збігаються в твоєму розумі — ти можеш перетворити отруту на чистоту. У «Про вчене невігластво» Кузанський використовує математику: коло з нескінченним радіусом стає прямою — нескінченне збігається зі скінченим. Для нас: криза (борги, паразитизм) і рішення (фізична економіка) — частини одного. Чорна шляхта розділяє, Кузанський об'єднує.

Андрій відчув, як слова пронизують. «Якщо забруднення і очищення — одне, то я можу змінити Дніпро. Ми можемо».

— А вчене невігластво? — запитав він.

— Придбане невігластво — знання, що ти не знаєш усього.

Це не поразка, а сила.

Ми не можемо повністю досягнути Бога чи Всесвіт, але прагнемо — через науку, дію. Приклад: ти знаєш, що Дніпро отруєний, але не знаєш усіх причин (незнання). Але через це прагнеш: вивчаєш, винаходиш фільтри, очищаєш. Кузанський каже: це робить людину мудрою. Протилежність аристократії, яка нав'язує «знання» (борг — добре), щоб приховати правду.

Детальніше: у книзі це — метод пізнання. Уяви вченого: він знає, що гіпотеза може бути помилковою, але тестує — і відкриває нове. У нашому сюжеті: ти, Андрію, не знаєш усіх ниток павутини, але шукаєш — і це веде до правди.

І нарешті — людина як «другий Бог». Кузанський каже: Бог створив світ з нічого. Людина робить те саме — з ідей створює винаходи, мистецтво, суспільство. Асиміляція світу: людина вбирає світ (пізнає) і перетворює.

У «De Beryllo» (Про беріл, 1458) — розум як лінза, що фокусує світ. Приклад: еколог бере проби з Дніпра (асиміляція), створює біотехнології для очищення (творчість). Паразити руйнують (забруднення для прибутку), людина відновлює.

Андрій не витримав. Голос тремтів:

— Якщо людина — другий Бог, чому ми дозволяємо Дніпро гнити? Чому борги душать нас? Я бачив це: батько пив воду з ріки, а тепер — отрута. Я писав статті — і нічого. Я відчував себе зрадником.

Джованні поклав руку на плече.

— Бо вони приховують Кузанського. Але ти знайшов голос. Твори.

Раптом — стукіт у двері. Наполегливий.

Джованні завмер.

— Вони.

Андрій схопив флешку.

— Біжимо!

Вони вибігли через вікно, в туман.

Лондон ковтав їх.

Але голос Кузанського лунав: «Ти — творець».

2.4 Забруднена спадщина

Лондон, район Клеркенвелл, вечір 15 червня 2026 року. Туман густішав, вогні ліхтарів розмивалися в повітрі, як фарба в брудній воді. Андрій Семенко і Джованні йшли вузькими вуличками до маленького пабу — Таверна «Корона» — місця зустрічі з

професором. Але Андрій не міг зосередитися на розмові. У голові крутилися слова Кузанського — "жива ікона Бога", "творець" — і образ Дніпра, який не давав спокою. Він озирнувся: за ними хтось іде? Тінь фігури в тумані зникла за рогом. Джованні помітив його напругу.

— Спокійно, — прошепотів він. — Але тримайся ближче. Вони могли відстежити наш політ з Венеції.

Андрій кивнув, але серце калатало. Як вони вийшли на цього професора? Усе почалося з анонімного повідомлення, яке Джованні отримав у Местре, перед відльотом. «Шукайте Едварда Грейсона в Лондоні. "Таверна «Корона»", 20:00. Він знає про спадщину — забруднену. Але будьте обережні: він під наглядом».

Джованні пояснив: Грейсон — його старий знайомий з часів, коли працював у «структурах». Колишній економіст з Оксфорду, послідовник ЛаРуша, який після кризи 2008 року пішов у тінь, бо його дослідження про фінансові бульбашки та екологічні кризи як інструмент влади стали надто небезпечними. «Він має докази, — сказав Джованні. — Про те, як чорна шляхта блокує очищення природи для прибутку. Про Темзу, Дніпро, океани. Мета — отримати ці дані, бо вони пов'язують історію з сучасністю».

Андрій погодився — бо після Кузанського йому потрібні були відповіді. Якщо людина — творець, чому світ отруєний? Чому Дніпро, його Дніпро, гине?

Вони зайшли в паб. Запах пива, дерева, сигаретного диму — атмосфера старого Лондона. Професор, чоловік років 70, сивий, у старому твідовому піджаку, вже чекав за столиком у кутку. Звали його доктор Едвард Грейсон — колишній економіст, послідовник ЛаРуша, який після 2008 року пішов у тінь. Його обличчя було помережене зморшками, очі — гострі, але втомлені. Він жестом запросив сісти, оглянувся — ніби перевіряв, чи немає стеження.

— Ви ризикуєте, прийшовши сюди, — сказав він тихо, не піднімаючи очей від чашки чаю. — Я знаю, чому ви тут. Кузанський... і спадщина, яку вони намагаються поховати. Але спочатку: як ви мене знайшли? Анонім?

Джованні кивнув.

— Так. Повідомлення з Венеції. Ми шукаємо правду про паразитизм. Про те, чому ріки отруєні, океани задихаються, люди голодують.

Грейсон зітхнув, витягнув з портфеля тонку теку.

— Добре. Я довіряю Джованні — він колись допоміг мені уникнути «нешасного випадку». Мета нашої зустрічі — проста: дати вам докази. Чорна шляхта не просто фінансує кризи. Вони використовують екологію як зброю. Забруднення — не побічний ефект. Це інструмент контролю.

Він відкрив теку — фото Темзи 19 століття: чорна ріка, задушена промисловістю.

— Почнімо з Венеції. Канали — їхня гордість. Але вже в 15 столітті вони були забруднені: відходи від шкіряних майстерень, барвників, гнилі рештки від торгівлі. Патриції не очищали — вони перенаправляли потоки, щоб бруд не доходив до їхніх палаців.

Паразитизм: природа — ресурс для прибутку, а не для збереження.

Андрій нахилився.

— А Дніпро? Чому ми дозволяємо отруювати нашу ріку?

Грейсон подивився на нього з розумінням.

— Бо це частина павутини. Після Венеції модель перейшла сюди. Банк Англії, Ост-Індська компанія — все те саме. Вони фінансували промислову революцію боргами, але не очищення. Темза стала стічною канавою Лондона. У 1858-му — «Велике сморідне літо»: ріка смерділа так, що парламент не міг працювати. Тільки після цього почали робити каналізацію Базальджетта. Це був інженерний подвиг XIX

століття, який перетворив Лондон із «міста-вигрібної ями» на відносно чисте європейське місто. Вона була побудована саме через «Велике сморідне літо», коли Темза стала настільки брудною і смердючою, що парламент не міг працювати.

Але хто платив?

Податки народу. Прибуток — еліті.

Андрій стиснув кулаки під столом.

— А Дніпро?

У Києві корпорації скидають хімікати ночами.

Ріка — коричнева, з піною.

Риба гине, люди хворіють. Чому?

Грейсон витягнув фото сучасного Дніпра — каламутна вода, пластик, промислові скиди, ресторани скидають нечистоти прямо в річку.

— Ваш Дніпро — жертва тієї ж моделі. Після 1991 року — приватизація, борги МВФ. Заводи, що скидали хімікати в ріку, залишилися. Корпорації, зареєстровані в офшорах — Лондон, Кіпр, Нідерланди — контролюють. Вони не очищають — бо очищення не приносить швидкого прибутку. Замість цього — експорт зерна, металу, деревини. Ріка — як Темза в 19 столітті: стічна канава для глобальної економіки.

Факти: за даними ООН, Дніпро забруднений важкими металами (свинець, ртуть) на 30% понад норму, пластик — мільйони тонн щороку.

Океани — гірше: Великий тихоокеанський пластиковий острів розміром з Францію, 1,8 трлн шматків пластику. Чорна шляхта блокує глобальні угоди про очищення, бо їхні корпорації (Shell, Exxon) заробляють на нафті і пластику.

Андрій не витримав. Голос тремтів:

— Я бачив це.

У Києві.

Дніпро — не просто ріка.

Це наша кров.

Я ходив туди з батьком. Він показував, як ловити рибу, як вода чиста після дощу. А тепер... тепер там хімія, пластик, мертві риби. Я писав про це — і нічого. Редактори казали: «Не чіпай». Я відчував себе зрадником. Бо не зміг зупинити. А тепер... тепер Кузанський каже: ти можеш. Ти — ікона Бога. Ти повинен творити.

Грейсон поклав руку на його плече.

— Ви не зрадник. Ви — той, хто прокидається. І це страшно. Але саме тому вони вас бояться. Бо якщо люди згадають, що вони — творці, а не споживачі — павутина порветься.

Раптом у пабі стало тихо. Двоє чоловіків у темних куртках зайшли, озирнулися. Один з них подивився прямо на них. Джованні завмер.

— Час іти, — прошепотів він.

Вони встали. Грейсон швидко сховав теку.

— Ось флешка. Там — дані про сучасні скиди в Темзу, Дніпро, океани. І зв'язки з фондами, які контролюють «зелені» проекти — але блокують реальне очищення.

Андрій узяв флешку.

Вони вийшли через задній хід.

Вуличка була темною. Кроки позаду — швидкі.

— Біжіть! — крикнув Джованні.

Вони побігли. Андрій відчував, як адреналін б'є в скроні. Але в голові — не страх, а гнів. Гнів на тих, хто отрує Дніпро. На тих, хто блокує очищення. На себе — за те, що мовчав.

Вони завернули за ріг, сіли в таксі. Водій натиснув на газ.

Андрій подивився на флешку в руці.

— Це не просто дані. Це доказ. І це війна. За ріки. За природу. За людину як творця.

Джованні кивнув.

— Наступний крок — інструменти їхньої епістемологічної війни.

Медіа, університети, психологічні операції.

Вони ховають правду, щоб ми не згадали, ким ми є.

Андрій подивився у вікно — Темза блищала вночі, брудна, але все ще жива.

РОЗДІЛ 3

Епістемологічна війна

3.1 Війна за розум. Не за території.

Лондон, підвал маленької книгарні в Сохо, 19 березня 2026 року. Андрій Семенко сидів за старим дубовим столом, освітленим лише настільною лампою. Перед ним лежала товста течка, яку вчора передав йому професор Грейсон. Джованні сидів навпроти, мовчки курив сигарету. Повітря було важким від запаху старого паперу і тютюну. Ніхто не говорив. Тільки шелест сторінок порушував тишу.

Андрій перегорнув черговий аркуш і завмер. На ньому була схема, намальована рукою невідомого аналітика ще в 1950-х. У центрі — слово «Епістемологія». Від нього розходилися стрілки до медіа, університетів, розвідок, інститутів типу Tavistock, рок-музики, наркотиків, гендерних програм, «зелених» рухів. Унизу — короткий напис: «Війна за розум. Не за території. За те, що людина думає про себе».

— Це і є їхня головна зброя, — тихо сказав Грейсон, який щойно увійшов і зачинив за собою двері. — Не танки. Не ракети. Епістемологічна війна. Війна за те, що людина вважає істинним. За те, ким вона себе бачить.

Андрій підняв очі. У його погляді була не просто цікавість. Це було щось глибше — біль і гнів людини, яка зрозуміла, що її власну країну отруюють не лише хімікатами в Дніпрі, а й у головах людей.

— Пояснить.

Я хочу зрозуміти до кінця.

Не просто слова. Сутність.

Грейсон сів, склав руки на столі. Його голос став тихим, але чітким, ніби він говорив про щось, що носив у собі десятиліттями.

— Сутність проста і страшна. Чорна аристократія зрозуміла ще у Венеції XIII–XIV століть: якщо ти контролюєш не землю, а **розум** людини, ти контролюєш усе. Ти не мусиш завойовувати країни — достатньо, щоб люди самі повірили, що вони не творці, а споживачі, раби, жертви. Щоб вони забули, що створені за образом і подобою Бога, як казав Кузанський. Щоб вони перестали мріяти про фізичну економіку, очищення річок, справжнє творення.

Війна почалася не в XX столітті. Вона почалася в 1297 році у Венеції, коли роди закрили Велику раду. Тоді вперше в історії еліта вирішила: народ не має права знати, як влаштований світ. Четвертий хрестовий похід: вони показали, що можна маніпулювати навіть релігією для фінансового зиску. Але справжній початок сучасної епістемологічної війни — XIX–XX століття, коли вони перейшли від грубого контролю до тонкого.

Перший великий крок — контроль над знанням через медіа і університети. У 1910–1920-х роках родини, пов'язані з чорною аристократією, створили фонди (Рокфеллера, Форда, Карнегі), які почали фінансувати університети і пресу.

Мета була одна: зробити так, щоб люди вважали монетаризм єдиною можливою системою.

Щоб фізична економіка ЛаРуша і творчий образ людини Кузанського здавалися утопією.

Другий крок — Тавістокський інститут людських відносин у 1920-х. Це був мозковий центр. Спочатку — вивчення травм після Першої світової. Потім — психологічні операції для розвідки. Вони зрозуміли: якщо ти можеш змінити образ людини в голові, ти можеш керувати нею без армії. Вони почали експерименти з груповою психологією, з музикою, з наркотиками.

Андрій перегорнув сторінку. Там були документи про 1960-ті.

— Рок-групи, — тихо сказав Грейсон. — Бітлз, Роллінг Стоунз, Пінк Флойд. Це не просто музика. Це була операція. Інститут вивчав, як ритми і тексти впливають на підсвідомість. Як зробити так, щоб молодь відвернулася від традицій, від творчості, від держави. «Вільна любов», бунт, наркотики — усе це просувалося свідомо.

Результат?

Ціле покоління перестало вірити в себе як творців. Вони стали споживачами ілюзій.

ЛСД — ще один інструмент. У 1950–1960-х його тестували в Тавістокському інституті і пов'язаних з ним лабораторіях. Спочатку для розвідки, потім — для масової культури. Мільйони молодих людей пройшли через «розширення свідомості». Насправді — через руйнування. Людина переставала бачити себе як творця і ставала жертвою власних ілюзій.

Зелені рухи — *третьою лінією*. З 1970-х їх почали фінансувати ті самі фонди. Не для захисту природи, а для блокування фізичної економіки.

«Не будемо будувати атомні станції, не будемо очищати річки сучасними методами — це шкодить планеті». Результат — енергетична залежність, бідність, а олігархи продовжують заробляти на нафті і газі.

Гендерна політика — *найновіша зброя*. З 1990-х у Тавістокському інституті і подібних інститутах просувають ідею «плинної ідентичності». Підлітків переконують, що їхнє тіло — помилка. Швидкі переходи, гормони, операції. Звіт Cass 2022–2024 років показав: це не наука, це ідеологія. Багато дітей мали травми, аутизм, психічні проблеми, але їм пропонували не лікування, а зміну статі.

Результат — розпад особистості, розпад сімей, розпад суспільства.

Андрій відкинувся на спинку стільця. У голові кружляли образи: його статті про Дніпро, які цензурували, його однокурсники, які стали «експертами» і повторювали чужі слова, його сестра в Києві, яка боялася за дітей через те, що бачить по телевізору.

— Хто веде цю війну зараз? — тихо запитав він.

Грейсон подивився йому прямо в очі.

— Нащадки тих самих венеціанських родів. Паллавічіні, Орсіні, Контаріні. Вони вже не носять чорне. Вони сидять у радах Давосу, у правліннях банків, у фондах. Вони контролюють медіа, парламенти, університети, розвідки. Вони не воюють танками. Вони воюють ідеями. Вони хочуть, щоб людина забула, що вона — творець. Щоб вона стала споживачем, боржником, залежним. Бо тільки тоді їхня павутина залишається непорушною.

Андрій закрив теку. У підвалі було тихо. Але він відчував: війна вже йде. Не на полях, а в головах. І він, Андрій Семенко, щойно став одним з тих, хто може її зупинити.

Він підвівся.

— Тоді ми почнемо з України.

Покажемо людям, хто вони насправді.

Творці, а не раби.
Джованні кивнув.
— Але будь готовий. Вони вже знають, що ти розумієш.
Андрій посміхнувся вперше за багато днів — холодно і рішуче.
— Нехай знають.
Війна за розум тільки починається.

3.2 Світова олігархічна держава

Лондон, підвал маленької книгарні в Сохо, пізня ніч 19 травня 2026 року. Андрій Семенко сидів за старим дубовим столом, освітленим лише настільною лампою. Перед ним лежала товста течка з грифом «Суворо конфіденційно». Грейсон щойно вийшов, залишивши лише коротке попередження: «Це не теорія. Це план, який уже виконується». Джованні курих мовчки в кутку, а Андрій не міг відірватися від документів. Кожна сторінка була як удар у груди.

На першому аркуші — схема, намальована рукою аналітика ще в 1980-х. У центрі — лондонський Сіті. Від нього розходилися нитки до Давосу, Брюсселя, Вашингтона, Цюриха, офшорів Кіпру та Британських Віргінських островів. Над схемою великий напис рукою Ліндона ЛаРуша: **«Корпорація Сіті Лондон будує світову олігархічну державу на взірць Венеціанської республіки 1297–1797 років».**

Андрій відчув, як холод пробігає по спині.
Це вже не історія.
Це план майбутнього, який уже майже завершений.

Венеціанська модель як прототип

Щоб зрозуміти, що саме будують сьогодні, треба повернутися до Венеції 1297 року. Саме тоді сталося «закриття Великої ради». До цього Венеція була республікою з елементами демократії. Після 1297 року влада стала спадковою для 200–250 найбагатших родин. Вони внесли себе до «Золотої книги» і закрили двері для всіх інших. Це був момент, коли олігархія перемогла остаточно.

Дож Енріко Дандоло — сліпий 90-річний старець — став символом цієї системи. У 1202 році хрестоносці позичили у Венеції гроші на флот. Не змогли заплатити — Дандоло перенаправив їх спочатку на Зару, а потім на Константинополь. Місто розграбували, імператора скинули, а Венеція отримала чверть Візантійської імперії, Крит, монополію на Чорне море.

Борги були стерті кров'ю.
Це не хрестовий похід.
Це був фінансовий рейд.
Венеція не створювала — вона крала.

Рід Контаріні — один з найяскравіших прикладів. Вісім дожив, банкіри, дипломати. Їхній менталітет найкраще передає фраза одного з них: *«Якщо я багатий — то так угодно Богу. Якщо я бідний — то це кара за гріхи»*. Вони вважали своє багатство божественним правом, а всіх інших — інструментом. Вони видавали кредити королям під заставу земель, під 20–50 % річних. Не повернув — війна або конфіскація. Торгівля рабами, спеціями, золотом — усе йшло через їхні руки. Після падіння республіки в 1797 році Контаріні перебралися до Риму, стали частиною «чорної аристократії».

Це і є **паразитичний світ**.
Він не виробляє.
Він контролює потоки.
Борги — головна зброя.

Війни — спосіб стирати борги.

Монополія — спосіб не допустити конкуренції.

Людина в цьому світі — лише ресурс. Комаха, яка годує паразита. І ця модель не зникла. Вона перейшла до Лондона, до Банку Англії, до МВФ, до офшорів. Сьогодні вона душить країни боргами, приватизує ресурси, блокує очищення річок. Бо очищення не приносить швидкого прибутку.

Сіті Лондон як нова Венеція

Сіті Лондон — це не просто район. Це окрема корпорація всередині Британії, яка має власні закони, власного лорд-мера і власну армію юристів. Вона існує поза британським парламентом. Саме тут, у кількох квадратних кілометрах, зосереджено найбільшу концентрацію фінансової влади світу.

За Ларушем, Сіті — це сучасний аналог венеціанського дожа і Великої ради разом узятих. У Венеції 1297 року 200 родин закрили раду для себе. У Сіті сьогодні кілька десятків банківських сімей і фондів (нащадки тих самих венеціанських родів) контролюють глобальні потоки грошей.

Вони не обираються народом.

Вони самі себе призначають.

Структура гіпотетичної світової олігархічної держави, яку вони будують, виглядає так:

1. Верховна рада (аналог венеціанської Великої ради)

Це закритий клуб з 200–300 осіб — нащадки чорної аристократії, голови найбільших банків Сіті, керівники ключових фондів і представники транснаціональних корпорацій. Вони збираються не публічно, а на закритих зустрічах у Давосі, Більдерберзі та приватних маєтках. Рішення приймаються консенсусом. Ніхто не голосує публічно — все відбувається за принципом «Золотої книги» Венеції.

2. Виконавчий дож (невидима фігура)

Немає однієї людини з титулом. Роль дожа виконує **колективний орган** — комітет з 12–15 осіб, які контролюють головні потоки:

Голова Банку Англії (або його наступник у новій структурі).

Керівники ключових інвестиційних банків Citi (Goldman Sachs, JPMorgan, HSBC — спадкоємці венеціанських «Фонді»).

Директори найбільших офшорних трастів. Ця група приймає стратегічні рішення: коли запускати кризу, коли підвищувати борги країн, коли блокувати певні технології.

3. Фінансова армія (борговий контроль)

Головний інструмент управління — борги. Так само, як у Венеції дож Дандоло використовував позики, щоб керувати хрестоносцями, сьогодні Сіті через МВФ, Світовий банк і приватні банки тримає країни в борговій петлі. Україна — яскравий приклад. Борги МВФ і Євробондів — це не просто гроші. Це важелі, через які олігархи та їхні лондонські куратори диктують політику: приватизацію землі, підвищення тарифів, блокування національних проєктів очищення Дніпра.

4. Підготовка кадрів (сучасний аналог венеціанських шкіл)

Підготовка відбувається у трьох рівнях:

Елітні університети (Oxford, Cambridge, LSE, Harvard) — фінансуються фондами чорної аристократії. Там готують «фахівців» — економістів-неолібералів, політологів, журналістів. Вони виходять з переконанням, що «ринок усе виправить», а фізична економіка — утопія.

Тавістокський інститут та подібні центри — психологічна обробка. Тут навчають, як маніпулювати суспільством через медіа, гендерні програми, страх.

Приватні академії в Лондоні та Женеві — закриті школи для дітей олігархів і «молодих лідерів» Давосу. Там вчать лояльності до системи.

5. Контроль медіа

Медіа — це сучасний аналог венеціанських глашатаїв.

Контроль здійснюється через:

Власність (великі медіа-холдинги належать фондам, пов'язаним з Сіті).

Фінансування (реклама, гранти).

«Фактчекери» та алгоритми соцмереж.

Мета — створити єдину картину світу: борги — це нормально, фізична економіка — небезпека, будь-яка альтернатива — «конспірологія».

6. Економічна структура

Держава будується за принципом Венеції:

Монополія на ключові ресурси (енергія, фінанси, дані).

Блокування фізичної економіки (через «зелені» реформи, аустериті, борги).

Постійне створення криз (війни, пандемії, інфляція) для перерозподілу багатства на користь еліти.

Андрій відкинувся на спинку стільця.

У голові кружляла одна думка: «Вони вже майже побудували це. Сіті Лондон — це новий дож. Давос — нова Велика рада. Офшори — нові колонії. А ми — нові піддані».

Він підвів очі на Джованні.

— Якщо це правда... то ми вже живемо в цій державі. Просто ще не всі це зрозуміли.

Джованні загасив сигарету.

— Саме тому ти їм такий небезпечний. Ти можеш пояснити людям, що вони не раби. Що є інший шлях — фізична економіка, творчість, очищення світу.

Андрій закрив теку.

У підвалі було тихо.

Але він відчував: війна вже не за територію.

Вона за майбутнє людства.

І він щойно отримав карту цієї війни.

3.3 Фінансова армія (борговий контроль)

Андрій Семенко сидів за столом у підвалі, тримаючи в руках аркуш зі схемою. Його пальці тремтіли не від холоду, а від усвідомлення. Перед ним була не просто історія. Це був механізм, який століттями працював як машина для поневолення народів. Джованні мовчки дивився на нього, чекаючи реакції.

— Вони називають це «фінансовою армією», — тихо сказав Андрій. — Але це не армія. Це петля. І вона вже затягнута на шиї України.

Грейсон кивнув і почав пояснювати, голос його звучав як вирок:

Як Венеція навчила світ використовувати борги як зброю?

У Венеції XIII–XIV століть дож Енріко Дандоло показав, як можна керувати цілими арміями за допомогою простого інструменту — боргу. Хрестоносці позичили у республіки 85 тисяч марок срібла. Не змогли заплатити — Дандоло перенаправив їх на Константинополь.

Місто розграбували, борг стерли кров'ю.

Це був не хрестовий похід.

Це був фінансовий рейд.

Венеція не створювала — вона крала.

Борги стали головною зброєю олігархії. Позичаєш королю — якщо не повертаєш, війна або втрата територій. Роди Контаріні та Паллавічіні робили це століттями: видавали кредити під 20–50 % річних, під заставу земель. Не повернув — війна. Це була система, де борг перетворювався на контроль.

Сьогодні ця модель жива. Вона просто стала глобальною. Центр — **Корпорація Сіті Лондон**. Вона не підпорядковується британському парламенту. Вона має власні закони, власного лорд-мера і власну «армію» — банки, фонди і офшори.

Саме Сіті через МВФ, Світовий банк і приватні кредитні установи тримає країни в борговій петлі. Борги — це сучасний аналог венеціанських позик. Вони не просто гроші. Це важелі, через які олігархи та їхні лондонські куратори диктують політику.

Україна як яскравий приклад боргової петлі

Після 2014 року Україна стала одним з найбільших «клієнтів» цієї системи. Борги МВФ зросли до понад 100 мільярдів доларів.

Євробонди — ще кілька мільярдів під високі відсотки.

Це не допомога.

Це петля.

МВФ видавав транші з чіткими умовами:

– *підвищення тарифів* на електроенергію, газ і тепло в 3–5 разів (з 2014 по 2025 рік тарифи зросли в рази, люди платили 70–80 % доходу за комуналку);

– *пенсійна реформа* (підвищення віку виходу на пенсію);

– *приватизація* державних підприємств і землі;

– *скорочення* соціальних видатків.

Результат? Фізична економіка України почала падати. Заводи закривалися, люди емігрували, а гроші йшли на виплату відсотків лондонським банкам. Олігархи (Коломойський, Ахметов, Пінчук, Фірташ та ін.) стали маріонетками: вони отримували доступ до приватизації, але їхні активи залишалися під контролем через офшори. Якщо хтось з них починав «грати не за правилами» — Сіті тиснув через санкції або блокування кредитів.

Особливо болючим став **земельний ринок**. У 2021 році під тиском МВФ Україна відкрила ринок землі. Офіційно — «для розвитку». Насправді — для того, щоб іноземні фонди (пов'язані з Сіті) могли скуповувати чорноземи. За даними відкритих джерел, уже в перші роки після відкриття ринку великі ділянки почали переходити до компаній, зареєстрованих на Кіпрі та в Британських Віргінських островах. Українські фермери не могли конкурувати з офшорними гігантами. Земля, яка годувала покоління, почала працювати на іноземний капітал.

Ще один удар — **енергетика**. Борги змусили Україну підвищувати тарифи, але водночас блокувати національні проекти очищення Дніпра. Екологічні програми (будівництво очисних споруд, модернізація заводів) постійно відкладалися під приводом «немає коштів». Гроші йшли на виплату відсотків, а Дніпро продовжував отруюватися хімікатами від підприємств, пов'язаних з олігархами. Ріка, яка колись була символом життя, стала символом боргової залежності.

Як це працює на практиці

Боргова петля діє за простою схемою:

1. *Створюється криза* (війна, пандемія, політична нестабільність).
2. *Країна бере кредити* під високі відсотки.
3. *МВФ і Світовий банк диктують «реформи»* — приватизацію, аустериті, відкриття ринків.

4. *Олігархи отримують активи* за заниженими цінами, але залишаються залежними від лондонських кураторів через офшори.

5. *Прості люди платять*: тарифи ростуть, зарплати падають, екологія руйнується.

Україна — не виняток.

Вона — один з найяскравіших прикладів.

За даними МВФ, з 2014 по 2025 рік Україна виплатила понад 30 мільярдів доларів тільки за відсотками. Ці гроші могли б піти на очищення Дніпра, будівництво сучасних очисних споруд, відновлення промисловості. Але вони пішли до Лондона.

Андрій закрив теку. Його голос був тихим, але твердим:

— Вони не просто крадуть гроші. Вони крадуть майбутнє. Вони роблять так, щоб ми самі вірили, що без їхніх боргів ми не виживемо. Але це брехня. Це та сама венеціанська модель. Тільки тепер вона глобальна.

Джованні кивнув.

— Саме тому вони бояться тебе. Ти можеш пояснити людям, що є інший шлях — фізична економіка, творчість, очищення світу. Без боргів. Без павутини.

Андрій підвівся.

У підвалі було тихо.

Але він уже знав: війна не закінчиться, доки люди не зрозуміють, хто насправді тримає петлю на їхній шії.

3.4 Підготовка кадрів (сучасний аналог венеціанських шкіл)

Андрій Семенко перегорнув сторінку в теці Грейсона. Назва розділу була написана рукою — чітким, майже математичним почерком: **«Підготовка кадрів. Сучасний аналог венеціанських шкіл»**. Він відчув, як повітря в підвалі стало густішим. Це вже не просто історія. Це механізм, який працює зараз, у реальному часі, і готує людей, які керуватимуть нами завтра.

Венеція мала свої «школи» — не публічні університети, а закриті системи виховання еліти. Після закриття Великої ради 1297 року роди, внесені до «Золотої книги», виховували дітей у спеціальних коледжах і приватних палацах. Там вчили не науки чи ремесла, а лояльності до олігархії. Діти вчилися, що багатство — божественне право, що народ — ресурс, що конкуренція — загроза. Вони виходили з переконанням: «Якщо я багатий — то так угоднo Богу». Це не освіта. Це індоктринація. Сучасна система робить те саме, тільки глобально і ефективніше.

Підготовка відбувається у трьох рівнях. Кожен рівень — як шар павутини: зовнішній — для мас, середній — для виконавців, внутрішній — для справжньої еліти.

Перший рівень.

Елітні університети — фабрики неоліберальних фахівців

Oxford, Cambridge, London School of Economics, Harvard (Оксфорд, Кембридж, Лондонська школа економіки, Гарвард) — це не просто університети. Це сучасні аналоги венеціанських шкіл для представників «золотої книги». Вони фінансуються фондами чорної аристократії — *Фондами Рокфеллера, Форда, відкритого суспільства*. Гроші йдуть на програми з економіки, політології, журналістики.

Що там вивчають?

Неолібералізм.

Теорії Фрідмана, Хайєка, Чикагської школи.

Студентам втовкмачують: «Ринок усе виправить».

Фізична економіка — утопія.

Держава — зло.

Борги — нормальний інструмент розвитку.

Приклад: у Лондонській школі економіки є програми з «глобальної економіки», де викладають, що МВФ — «рятівник», а борги — «стимул реформ». Випускники виходять з переконанням, що приватизація землі в Україні — «прогрес», а очищення Дніпра — «дорого і неекономічно».

В Україні це видно чітко. Багато українських політиків і економістів — випускники цих університетів. Вони приходять у Кабмін і повторюють: «Треба відкрити ринок землі», «Треба скоротити соціальні видатки». Вони не злі. Вони просто виховані в системі, яка вважає, що творчість — це не очищення річок, а спекуляція на ринку. Це як у Венеції: діти родів Контаріні виходили з переконанням, що багатство — божественне право. Сьогоднішні випускники виходять з переконанням, що «ринок — бог».

Другий рівень.

Тавістокський інститут та подібні центри — психологічна обробка

Тавістокський інститут — це не університет. Це лабораторія для маніпуляції. Заснований у 1920-х, він спочатку вивчав травми після Першої світової. Потім перейшов до психологічних операцій для розвідки. Вони навчають, як керувати суспільством через медіа, страх, гендерні програми.

Приклад: у 1960-х Тавістокський інститут вивчав вплив рок-музики на молодь. Вони зрозуміли: ритми і тексти можуть ламати традиційні структури.

«Вільна любов», бунт проти сім'ї — це не спонтанно.

Це було частиною операції.

У 1990-х вони перейшли до гендерних програм.

Служба розвитку гендерної ідентичності (GIDS) — це їхній інструмент.

Звіт Cass 2022–2024 років показав: швидкі переходи підліткам без глибокої оцінки. Багато дітей мали травми, аутизм, психічні проблеми, але їм пропонували не лікування, а зміну статі. Результат — розпад особистості, розпад сімей, розпад суспільства.

В Україні це видно через програми «гендерної рівності» від західних фондів. Школи і університети навчають, що ідентичність — плинна.

Це не освіта.

Це обробка.

Люди перестають бачити себе як творців — вони стають жертвами власної «ідентичності».

Третій рівень.

Приватні академії в Лондоні та Женеві — закриті школи для еліти

Це найзакритіший рівень. Приватні школи для дітей олігархів і «молодих лідерів» Давосу. Приклади: Академія Чатем-Хаус, Всесвітній економічний форум, Молоді світові лідери, Женевська школа дипломатії. (Chatham House Academy, World Economic Forum Young Global Leaders, Geneva School of Diplomacy). Там вчать лояльності до системи. Програми: «глобальне лідерство», «стійкість», «зелена економіка». Але суть одна: людина — не творець, а менеджер глобальної системи. Вони виходять з переконанням: «Ми обрані. Решта — інструмент».

Приклад: програма «Молоді світові лідери». Багато українських політиків і журналістів пройшли її. Вони повертаються і повторюють: «Ринок усе виправить», «Борги — це нормально». Вони не злі. Вони виховані в системі, яка вважає, що багатство — божественне право.

Андрій закрив теку.

У підвалі було тихо.

Але він відчував: війна вже не за територію.

Вона за майбутнє людства.
І він щойно отримав карту цієї війни.

3.5 Підготовка кадрів — фабрики глобальної еліти в США

Аналогічні школи в США. Перший рівень.

Андрій Семенко перегорнув наступну сторінку в теці Грейсона. Назва розділу була написана чітким, майже математичним почерком: «Аналогічні школи в США — фабрики глобальної еліти». Він відчув, як холод пробігає по спині. Лондонські університети вже здавалися страшними, але Америка — це був зовсім інший рівень. Тут система була досконалішою, глибшою, майже невидимою.

Грейсон сидів навпроти і тихо говорив, ніби боявся, що стіни підвалу можуть почути:

— Венеція мала свої закриті школи для дітей представників «Золотої книги». США взяли цю модель і зробили її глобальною. «Ліга плюща» — це сучасний аналог венеціанських палаців, де виховують не просто фахівців, а майбутніх управлінців світом. Вони фінансуються тими самими фондами чорної аристократії — Рокфеллер, Форд, Карнегі. Мета одна: виховати людей, які вірять, що «ринку усе виправить», а фізична економіка — небезпечна утопія.

Гарвардський університет — це не просто університет. Це храм. Тут готують тих, хто потім сідає в ради МВФ, Світового банку, корпорацій Сіті Лондон і Давосу. Програми з економіки — чиста неоліберальна доктрина. Студентам втовкмачують: «Ринку усе виправить». Фізична економіка — утопія. Борги — нормальний інструмент розвитку. Приватизація — єдиний шлях.

В Україні це видно особливо болісно. Багато українських міністрів і радників — випускники *Гарвардського університету*. Вони приходять у Кабмін і повторюють те, чого їх навчили: «Треба відкрити ринок землі», «Треба скоротити соціальні видатки», «Треба підвищити тарифи».

Вони не хочуть робити неприємності своїй країні.

Вони просто виховані в системі, яка вважає, що багатство — божественне право, а народ — ресурс.

Так само, як діти Контаріні у Венеції.

Приклад: після 2014 року кілька ключових фігур в українському уряді пройшли *Гарвардську школу Кеннеді*. Вони лобіювали земельну реформу 2021 року. Офіційно — «для розвитку». Насправді — щоб іноземні фонди, пов'язані з Сіті, могли скуповувати українські чорноземи. За даними відкритих джерел, уже в перші роки після відкриття ринку великі ділянки почали переходити до компаній, зареєстрованих на Кіпрі та в Британських Віргінських островах. Українські фермери не могли конкурувати. Земля, яка годувала покоління, почала працювати на іноземний капітал. Андрій згадав свої статті про те, як селяни в Полтавській області втрачали землю. Він писав про це — і його цензурували.

Сльський університет — ще глибше. Тут існує найзакритіше товариство — «Череп і кістки» (Skull and Bones). Засноване 1832 року. Члени — діти еліти. Вони проходять ритуали, клянуться в лояльності одне одному. Серед випускників — президенти США (Буші), директори ЦРУ, голови банків. Це сучасний аналог венеціанських лож. Там вчать не просто економіку — там вчать, як керувати світом. Як створювати кризи, як використовувати борги, як маніпулювати медіа.

В Україні вплив видно через програму «Молоді світові лідери» Давосу. Багато українських політиків і журналістів пройшли її. Вони повертаються і повторюють:

«Ринок усе виправить», «Борги — це нормально». Вони не бачать, як Дніпро отруюється. Вони бачать тільки цифри в Excel.

Прінстон і Стенфорд — те саме. Там готують «молодих лідерів» для Давосу. Програми часто починаються саме з цих університетів. Випускники виходять з переконанням: «Ми обрані. Решта — інструмент». Вони потім працюють у МВФ, Світовому банку, українських міністерствах і диктують політику: приватизацію землі, блокування очищення Дніпра, підвищення тарифів.

Андрій відчув, як гнів піднімається в грудях. Він згадав своїх однокурсників, які після стажування в Гарварді повернулися і стали «експертами».

Вони говорили: «Треба приватизувати все».

Вони не бачили, як Дніпро отруюється хімікатами від заводів, пов'язаних з олігархами.

Вони бачили тільки «ефективність ринку».

А Дніпро, ріка його дитинства, продовжував гинути.

Другий рівень. Психологічна обробка через американські центри

Аналоги Тавістоку у США — це Корпорація Ренд, Рада з міжнародних відносин та «аналітичні центри», включаючи Фонд Рокфеллера та Форда. Вони не просто вивчають суспільство — вони його формують.

Корпорація Ренд у 1950–1960-х розробляла психологічні операції для ЦРУ. Вони вивчали, як через медіа і культуру ламати традиційні структури. Саме вони стояли за просуванням контркультури, рок-музики, ЛСД. Сьогодні вони працюють з гендерними програмами і «зеленими» рухами.

В Україні це видно через програми «гендерної рівності» від західних фондів. Школи і університети навчають, що ідентичність — плінна. Це не освіта. Це обробка. Люди перестають бачити себе як творців — вони стають жертвами власної «ідентичності». Багато українських шкільних програм фінансуються саме через фонди, пов'язані з Корпорацією Ренд і подібними центрами.

Рада з міжнародних відносин (CFR) — це закритий клуб, де збираються випускники «Ліги плюща». Вони визначають зовнішню політику США. Саме CFR впливав на те, щоб Україна брала борги МВФ під умови приватизації. Вони не воюють — вони пишуть доповіді. Але ці доповіді стають політикою в Києві.

Третій рівень. Приватні академії та закриті школи

У США це «Богемський гай» у Каліфорнії — закрите місце, де раз на рік збирається еліта. Там проводяться ритуали, обговорюються плани. Це аналог венеціанських таємних зборів. Діти олігархів потрапляють туди ще підлітками. Там їх вчать лояльності до системи.

Інший приклад — Інститут Аспена та Тристороння комісія. Там готують «молодих лідерів». Програми фінансуються тими самими фондами. Випускники виходять з переконанням: «Ми — обрані. Ми керуємо світом».

В Україні вплив видно через українських політиків і журналістів, які пройшли ці програми. Вони повертаються і лобіюють політику, яка відповідає інтересам Сіті: приватизацію, борги, блокування національних проєктів. Вони не бачать, як Дніпро отруюється. Вони бачать тільки «глобальні стандарти».

Андрій закрити теку. У підвалі було тихо. Але він уже бачив картину повністю.

— Вони виховують ціле покоління, яке вважає, що борги — це нормально, а людина — не творець, а споживач. Вони роблять це в Гарварді, Слі, Ренд, Богемському гаї. І потім ці люди приходять до нас в Україну і диктують правила. Вони приватизують землю, підвищують тарифи, блокують очищення Дніпра — і все це під гаслом «ринок усе виправить».

Грейсон кивнув.

— Саме тому вони бояться тебе. Ти можеш пояснити людям, що є інший шлях — фізична економіка, творчість, очищення світу.

Без боргів.

Без павутини.

Андрій підвівся. У голові кружляла одна думка: «Вони вже майже побудували це. Сіті Лондон — це новий дож. Давос — нова Велика рада. Американські університети — нові венеціанські школи. А ми — нові піддані».

Він подивився на Джованні.

— Ми маємо розповісти про це.

Не просто про Венецію.

Про те, як вони виховують тих, хто нас поневолює.

Джованні загасив сигарету.

— Тоді починаймо. Але будь готовий. Вони вже знають, що ти розумієш.

Андрій посміхнувся вперше за багато днів — холодно і рішуче.

— Нехай знають.

Війна за розум тільки починається.

РОЗДІЛ 4

Борги, медіа, Давос — інструменти нової імперії

4.1 Давос — невидимі ланцюги

Лондон, підвал маленької книгарні в Сохо, глибока ніч 19 травня 2026 року. Андрій Семенко сидів за старим дубовим столом, перед ним лежала вже третя тека, яку Грейсон витягнув зі своєї сумки. Світло лампи падало на сторінки, де чорним маркером були підкреслені слова: «World Economic Forum — Давос». Джованні мовчки дивився на нього, а Грейсон говорив тихо, але дуже чітко, ніби кожне слово важило тонну.

— Ти думаєш, що українські олігархи самі вирішують, що робити з країною? Ні. Вони лише виконавці. Головний центр управління — Давос. Щорічний форум у швейцарських Альпах — це не просто зустріч багатих людей. Це сучасна Велика рада Венеції. Там приймаються стратегічні рішення для всього світу, у тому числі для України.

Андрій перегорнув сторінку. На ній була фотографія 2023 року: українські політики та олігархи сидять за одним столом з Клаусом Швабом, Джорджем Соросом, керівниками найбільших банків Сіті Лондон і представниками МВФ. Під фото — короткий напис рукою Грейсона: «Тут вирішують долю твоєї країни».

Як Давос працює насправді

Давос — це не конференція. Це *закритий клуб глобальної еліти*, де збираються приблизно 3000 найвпливовіших людей світу: голови центральних банків, генеральні директори транснаціональних корпорацій, президенти, прем'єри, керівники найбільших фондів і медіа. Формально — «відкритий діалог». Насправді — місце, де чорна аристократія координує свої дії.

Головний ідеолог — Клаус Шваб, засновник і президент Всесвітнього економічного форуму. Його концепція «Великого перезавантаження» — це сучасна версія венеціанської моделі. Суть: після криз (пандемія, війна, кліматичні зміни) треба перебудувати світ так, щоб влада остаточно перейшла до глобальних корпорацій і фінансових еліт. Національні держави мають стати «менеджерами», а не господарями.

Для України це означає:

Борговий контроль. На Давосі регулярно обговорюють «допомогу» Україні. Насправді — нові транші МВФ і умови до них. Після кожного форуму Україна отримує черговий «лист побажань»: приватизація землі, підвищення тарифів, «зелена» трансформація, яка на практиці блокує розвиток власної енергетики.

Приватизація стратегічних активів. У Давосі українські делегації зустрічаються з представниками BlackRock, Vanguard, JPMorgan. Саме там обговорюється, хто отримає контроль над українськими портами, землею, енергетикою. Олігархи отримують «зелене світло» на продаж активів, але під контролем лондонських і швейцарських кураторів.

Формування «молодої еліти». Давос має програму «**Молоді світові лідери**». Багато українських політиків, журналістів і громадських діячів пройшли її. Вони повертаються в Україну і просувають ідеї «стійкості», «зеленого переходу», «гендерної рівності» — все те, що відповідає глобальній повістці, а не національним інтересам. Вони не злі. Вони просто виховані в системі, яка вважає, що національна держава — це пережиток, а глобальний ринок — майбутнє.

Андрій згадав конкретні імена. Він бачив їх на фото в теці. Українські міністри, які після Давосу оголошували чергове підвищення тарифів. Олігархи, які поверталися з форуму і починали продавати землю іноземним компаніям. Журналісти, які після участі в програмі «Молоді світові лідери» починали називати будь-яку критику боргів «російською пропагандою».

Конкретні механізми впливу на Україну

1. Щорічні «домовленості» в Давосі. Під час форуму відбуваються закриті зустрічі між українською делегацією, представниками МВФ, Світового банку і великими інвестиційними фондами. Там узгоджуються умови нових кредитів. Після кожного такого форуму Україна отримує черговий транш — і черговий список «реформ»: приватизація, аустериті, відкриття ринку землі для іноземців.

2. «Зелена» повістка як інструмент контролю. Давос активно просуває «зелений перехід». Для України це означає відмову від власної атомної енергетики, вугільної промисловості і перехід на «відновлювані джерела», які на практиці залежать від імпорту обладнання з Європи. Результат — енергетична залежність і блокування національних проєктів очищення Дніпра (бо «екологічні стандарти ЄС» вимагають мільярдів, яких немає через борги).

3. Підготовка кадрів через програму «Молоді світові лідери». Програма діє з 1993 року. Серед випускників — десятки українських політиків, журналістів, громадських діячів. Вони повертаються і стають «агентами впливу». Вони не отримують прямих наказів. Їх просто навчили думати в потрібному напрямку: борги — це нормально, національний суверенітет — пережиток, фізична економіка — небезпека.

Андрій закрив теку. Його голос був тихим, але твердим:

— Вони не просто зустрічаються в Давосі. Вони там вирішують, хто в Україні буде приватизувати землю, хто підвищуватиме тарифи, хто блокуватиме очищення Дніпра. Українські олігархи — лише виконавці. Справжні господарі сидять у Сіті і в Давосі.

Грейсон кивнув.

— Саме тому вони бояться тебе. Ти можеш пояснити людям, що Давос — це не «форум добрих намірів». Це місце, де вирішується, скільки українці платитимуть за газ, скільки землі продадуть іноземцям і скільки ще років Дніпро буде отруюватися.

Андрій підвівся. У підвалі було тихо. Але він уже знав: війна не закінчиться, доки люди не зрозуміють, хто насправді керує їхньою країною.

— Ми маємо розповісти про це. Не просто про Венецію. Про те, як Давос керує Україною через борги, через «молодих лідерів», через «зелену» повістку.

Джованні загасив сигарету.

— Тоді починаймо. Але будь готовий. Вони вже знають, що ти розумієш.

Андрій посміхнувся — холодно і рішуче.

— Нехай знають.

Війна за розум тільки починається.

4.2 Контроль медіа — сучасні глашатаї Венеції

Лондон, підвал маленької книгарні в Сохо, глибока ніч 19 березня 2026 року. Андрій Семенко сидів за старим дубовим столом, освітленим лише настільною лампою. Перед ним лежала чергова тека, яку Грейсон щойно витягнув із сумки. Джованні мовчки курих у кутку, а Андрій не міг відірватися від документів. Кожна сторінка була як удар у груди.

На першому аркуші — схема, намальована рукою невідомого аналітика. У центрі — слово «Медіа». Від нього розходилися стрілки до BlackRock, Vanguard, State Street, найбільших банків Сіті Лондон, фондів Рокфеллера і Форда. Унизу — короткий напис: **«Сучасні глашатаї Венеції. Вони не просто інформують. Вони формують реальність».**

Грейсон сів навпроти і тихо заговорив, ніби боявся, що стіни можуть почути:

— Ти думаєш, що медіа — це свобода слова? Ні. Це найпотужніша зброя епістемологічної війни. Чорна аристократія зрозуміла це ще у Венеції: якщо ти контролюєш те, що люди вважають правдою, ти контролюєш усе. Сьогодні вони зробили це глобально.

Медіа сьогодні — це не просто засоби масової інформації. Це сучасна версія венеціанських глашатаїв, які століттями ходили по площах і вулицях Венеції, викрикуючи офіційну версію подій, оголошуючи укази дожа і формували у населення єдине, правильне уявлення про реальність. Тільки тепер замість крикунів з дзвіночками — телевізійні канали, газети, соцмережі, алгоритми і фактчекери. І замість дожа — глобальна олігархічна система, яка через медіа контролює не лише те, що люди знають, а й те, що вони вважають можливим і моральним.

Контроль над медіа — це не просто цензура. Це створення єдиної картини світу, де борги — це нормально, фізична економіка — небезпека, а будь-яка альтернатива — «конспірологія». Саме медіа є головним інструментом епістемологічної війни, який дозволяє олігархічній системі нав'язувати людству «реальність», у якій люди самі просять своєї золоті клітки.

Андрій перегорнув сторінку. Перед ним були списки власників і схеми фінансування.

Хто реально володіє найбільшими медіа світу

Найбільші медіа-холдинги світу — CNN, Fox News, The New York Times, Disney, Warner Bros. Discovery, Google (YouTube), Meta (Facebook, Instagram) — формально належать різним компаніям. Але справжні власники — три інституційні гіганти: BlackRock, Vanguard і State Street. Разом вони контролюють понад 20 трильйонів доларів активів і володіють значними пакетами акцій майже в усіх великих медіа-компаніях.

BlackRock — найбільший у світі інвестор. Його засновник Ларрі Фінк регулярно виступає в Давосі.

Vanguard і State Street — «тихі» гіганти, які не люблять публічності. Вони не купують медіа повністю, але через акції диктують політику. Якщо редакція починає

критикувати «зелену» повістку чи боргову систему — реклама зникає, акції падають, тиск зростає.

В Україні це виглядає ще жорсткіше. Більшість телеканалів (1+1, ICTV, СТБ, Інтер) належать олігархам, але їхні фінансові потоки йдуть через офшори, пов'язані з Сіті Лондон. Реклама від великих корпорацій (які контролюються BlackRock) — це головний важіль. Якщо канал починає говорити про фізичну економіку чи очищення Дніпра занадто активно — реклама зникає за один день.

«Фактчекери» та алгоритми соцмереж — цензура нового покоління

Сучасна цензура працює не через пряму заборону, а через «фактчекінг» і алгоритми.

FactCheck.org, Snopes, Reuters Fact Check — це не незалежні організації. Вони фінансуються тими самими фондами (*Open Society, Craig Newmark, Google, Meta*) і працюють як «поліція думки». Вони маркують як «дезінформацію» будь-яку критику боргової системи, ядерної енергетики, гендерної ідеології чи «Великого перезавантаження».

Алгоритми соцмереж (TikTok, Instagram, YouTube, Facebook):

- знижують видимість матеріалів, які суперечать офіційному наративу,
- просувають контент, який викликає страх, гнів або залежність (допамінові петлі),
- створюють «ехо-камери», де людина бачить тільки ту «реальність», яку їй дозволено.

В Україні цей механізм працює особливо жорстко: після 2022 року будь-яка критика зовнішніх кредитів, «зеленого» переходу чи гендерних програм швидко маркується як «російська пропаганда» або «конспірологія».

Механізми контролю: як це працює на практиці

Контроль здійснюється трьома головними способами:

1. *Власність і акціонерний тиск.* BlackRock і Vanguard володіють 7–15 % акцій майже в кожному великому медіа-холдингу. Вони не втручаються щодня, але коли потрібно — через раду директорів тиснуть на головних редакторів. Приклад: у 2022–2023 роках кілька американських телеканалів почали ставити питання про «зелену» політику. Після зустрічей у Давосі редакторів «попросили» змінити тон. Результат — критика зникла.

2. *Фінансування через рекламу і гранти.* Це найпотужніший інструмент. Великі корпорації (які належать тим самим фондам) дають мільярди на рекламу. Якщо медіа публікує негатив про борги МВФ, приватизацію землі чи «зелений» перехід — реклама зникає за тиждень. В Україні це видно на прикладі телеканалів, які належать олігархам. Якщо канал починає говорити про те, як борги душать країну, рекламні бюджети від великих банків і корпорацій різко скорочуються. Головні редактори знають це і самоцензуруються.

3. *Призначення і виховання головних редакторів.* Редакторів не призначають випадково. Їх відбирають і виховують у тих самих елітних школах (Harvard, LSE, Oxford, Young Global Leaders Давосу). Вони виходять з переконанням: «Ринок усе виправить», борги — нормально, фізична економіка — небезпека. В Україні багато головних редакторів великих телеканалів пройшли програми Давосу чи подібні. Вони не отримують прямих наказів. Їх просто навчили думати в потрібному напрямку. Якщо хтось починає «випадати з лінії» — його замінюють на більш лояльного.

Андрій відчув, як у грудях стискається.

Він згадав свої власні статті про забруднення Дніпра.

Скільки разів їх знімали з публікації?

Скільки разів рекламодавці тиснули на редакцію?

Тепер він розумів — це не випадковість.

Це система.

Грейсон продовжив:

— Мета одна: створити єдину картину світу. Борги — це нормально. Фізична економіка — небезпека. Будь-яка альтернатива — «конспірологія». Алгоритми соцмереж (Facebook, YouTube, Instagram) — це теж частина системи. Вони автоматично пригнічують контент, який говорить про фізичну економіку, Кузанського чи ЛаРуша. Натомість просувають гендерні теми, страх клімату, споживацький спосіб життя.

В Україні це особливо видно. Після 2014 року більшість медіа почали повторювати одну й ту саму лінію: «Є тільки один шлях — Європа, реформи, борги». Будь-яка критика МВФ чи приватизації землі швидко отримувала ярлик «російської пропаганди». Це не випадково. Це результат виховання редакторів і тиску через рекламу.

Андрій закрив теку. Його голос був тихим, але твердим:

— Вони не просто контролюють новини. Вони контролюють те, що люди вважають можливою реальністю. Якщо ти не можеш навіть подумати про інший шлях — ти вже переможений.

Грейсон кивнув.

— Саме тому вони бояться тебе. Ти можеш пояснити людям, що є інший шлях — фізична економіка, творчість, очищення світу. Без боргів. Без павутини.

Андрій підвівся. У підвалі було тихо. Але він уже знав: війна не закінчиться, доки люди не зрозуміють, хто насправді пише їм новини.

— Ми маємо розповісти про це. Не просто про Венецію. Про те, як вони керують нашими головами через медіа.

Джованні загасив сигарету.

— Тоді починаймо.

Але будь готовий.

Вони вже знають, що ти розумієш.

Андрій посміхнувся — холодно і рішуче.

— Нехай знають.

Війна за розум тільки починається.

4.3 Економічна структура

Лондон, підвал маленької книгарні в Сохо, глибока ніч 19 березня 2026 року. Андрій Семенко сидів за старим дубовим столом, освітленим лише настільною лампою. Перед ним лежала нова, найтовща тека, яку Грейсон щойно витягнув із сумки. На обкладинці — короткий напис рукою аналітика: *«Економічна структура. Сучасна Венеція»*. Джованні мовчки дивився на нього з кутка, а Андрій відчував, як холод пробігає по спині. Це вже не просто документи. Це була карта того, як вони планують керувати світом — і Україною зокрема.

Грейсон сів навпроти і тихо сказав:

— Це серце їхньої системи.

Не війна.

Не терор.

Економіка.

Вони будують державу за принципом Венеції: монополія, борги, кризи. І Україна вже всередині цієї машини.

Андрій перегорнув першу сторінку. Перед ним була схема, схожа на павутину. У центрі — Сіті Лондон. Від нього нитки йшли до енергетики, фінансів, даних, МВФ, Давосу. Під схемою — напис: «Венеція 1297 року у глобальному масштабі».

Монополія на ключові ресурси: енергія, фінанси, інформацію.

Чорна аристократія ніколи не забувала головного уроку Венеції: той, хто контролює потоки, контролює все. У Венеції це були спеції, золото і торгівельні шляхи. Сьогодні — енергія, фінанси і інформація.

Енергія. Вони не хочуть, щоб країни мали незалежну енергетику. Через «зелені» реформи і борги вони блокують атомні станції, власний газовидобуток, вугільну промисловість. В Україні це видно особливо чітко. Після 2014 року під тиском МВФ і Давосу Україна почала «зелений перехід». Офіційно — «екологія». Насправді — енергетична залежність. Атомні станції, які могли б давати дешеву енергію, отримували менше інвестицій. Замість цього — «зелені» проекти, які залежать від імпорту обладнання з Європи. Результат: енергетична криза, високі тарифи, а Дніпро продовжує отруюватися хімікатами від заводів, які не можуть модернізуватися через брак коштів.

Фінанси. Сіті Лондон і пов'язані банки контролюють глобальні потоки грошей. Вони не просто позичають — вони створюють боргову петлю. МВФ і Світовий банк видають кредити під умови, які роблять країни залежними. В Україні борги МВФ і Євробондів — це не просто цифри. Це важелі. Кожний новий транш приходить з вимогою приватизації, підвищення тарифів, відкриття ринку землі. Олігархи отримують активи, але залишаються під контролем через офшори. Гроші від олігархів (Коломойський, Ахметов, Пінчук, Фірташ) йдуть через офшори, а звітти — до Лондона.

Інформація. Сучасний аналог венеціанських торговельних шляхів — інформація. Google, Meta, Amazon, BlackRock через свої алгоритми контролюють, що люди бачать. Алгоритми пригнічують контент про фізичну економіку, Кузанського, ЛаРуша. Натомість просувають споживання, страх, гендерні теми. В Україні це видно через соцмережі: будь-яка критика боргів МВФ швидко отримує ярлик «конспірології».

Блокування фізичної економіки.

Головне завдання — не дати країнам розвиватися самостійно. Для цього використовують три інструменти: «зелені» реформи, аустериті і борги.

«Зелені» реформи — це сучасний аналог венеціанської монополії. Під гаслом «екології» блокують атомну енергетику, власний газ, промисловість. В Україні після Давосу і МВФ почали закривати вугільні шахти і атомні проекти. Результат: енергетична залежність, високі тарифи, а Дніпро продовжує отруюватися, бо немає коштів на очисні споруди.

Аустериті — це скорочення соціальних видатків, пенсій, зарплат. В Україні після 2014 року тарифи на газ зросли в рази. Люди платили 70–80 % доходу за комуналку. Гроші йшли на виплату відсотків Лондону, а не на очищення річок чи будівництво заводів.

Борги — головний ланцюг. МВФ видає кредити під умови приватизації. В Україні це призвело до продажу землі іноземним фондам, закриття заводів, блокування національних проектів.

Постійне створення криз

Найстрашніше — вони створюють кризи навмисно. Війни, пандемії, інфляція — все це інструменти для перерозподілу багатства.

Війни — це класичний венеціанський прийом. У Венеції Дандоло перенаправляв хрестоносців, щоб стерти борги. Сьогодні кризи використовують для того, щоб країни брали нові кредити і віддавали активи. В Україні війна 2022 року призвела до нових

боргів МВФ. Гроші пішли на військові витрати, а не на відновлення промисловості чи очищення Дніпра.

Пандемії та інфляція — ще один інструмент. Після 2020 року багато країн взяли нові борги. В Україні інфляція і криза призвели до зростання цін, скорочення соціальних програм, приватизації.

Андрій закрив теку.

Його руки тремтіли.

Він згадав Дніпро, свого батька, свої статті, які цензурували.

Тепер він розумів усе.

— Вони не просто крадуть гроші. Вони крадуть майбутнє. Вони створюють кризи, щоб перерозподіляти багатство на свою користь. Вони блокують фізичну економіку, щоб ми залишалися залежними.

Україна — не виняток.

Вона — лабораторія.

Грейсон кивнув.

— Саме тому вони бояться тебе. Ти можеш пояснити людям, що є інший шлях — фізична економіка, творчість, очищення світу.

Без боргів.

Без криз.

Без павутини.

Андрій підвівся. У підвалі було тихо. Але він уже знав: війна не закінчиться, доки люди не зрозуміють, хто насправді керує їхньою економікою.

— Ми маємо розповісти про це. Не просто про Венецію. Про те, як вони будують свою державу на наших спинах.

Джованні загасив сигарету.

— Тоді починаймо. Але будь готовий. Вони вже знають, що ти розумієш.

Андрій закрив теку. Його пальці залишилися на обкладинці, ніби він боявся, що якщо відпустить — папери зникнуть. У підвалі було тихо, тільки дихання Джованні та далекий шум Лондона за стіною. Але тиша була не спокійною. Вона була важкою, як перед грозою.

Він підвів очі на Грейсона.

— Якщо все це правда... то ми вже всередині їхньої держави. Ми просто ще не всі це зрозуміли. Вони не захоплюють території. Вони захоплюють правила гри. Борги, кризи, монополії — це їхні кордони. А ми — всередині.

Грейсон довго мовчав. Потім тихо сказав:

— Саме тому вони ніколи не дозволять тобі розповісти це спокійно. Вони дозволять тобі говорити... але тільки щоб потім показати тебе божевільним. Або мертвим.

Андрій відчув, як по спині пробігли мурашки. Він подивився на флешку, що лежала поряд з текою. На ній були схеми, списки, цифри — усе, що могло зруйнувати їхню систему. Але тепер він розумів: ці файли — не просто докази. Це мішень.

Джованні підвівся, важко спираючись на стіл.

— Нам треба вирішити. Або ми ховаємо це і тікаємо... або починаємо грати в їхню гру. Але вже за нашими правилами.

Андрій не відповів одразу. Він дивився на схему, де нитки від Сіті Лондон тягнулися до Києва, до Дніпра, до кожного українського дому. Потім повільно кивнув.

— Ми не будемо ховатися. Але й грати за їхніми правилами теж не будемо.

Він підвівся, взяв флешку і теку. У його очах була не просто рішучість. Там була холодна, спокійна лють людини, яка щойно побачила, як далеко сягає павутина.

— Завтра ми починаємо. І ми почнемо не з крику. Ми почнемо з того, чого вони бояться найбільше — з правди, яку неможливо замовчати.

Він вимкнув лампу.

Підвал занурився в темряву.

Тільки слабе світло з коридору падало на обличчя Андрія.

Він не знав, чи доживе до ранку.

Але знав одне: тепер він уже не просто журналіст, який копає історію.

Він став тим, хто може її змінити.

4.4 МВФ — сучасний збирач боргів

Лондон, підвал маленької книгарні в Сохо, глибока ніч 19 червня 2026 року. Андрій Семенко сидів за старим дубовим столом, перед ним лежала чергова тека, яку Грейсон щойно поклав. Обкладинка була простою, але від неї віяло холодом: «МВФ. Інструмент боргового контролю».

Грейсон сів навпроти і тихо сказав:

— Ти думаєш, що МВФ — це просто міжнародна фінансова організація, яка допомагає країнам? Ні. Це сучасний збирач боргів. Те саме, що венеціанські банки робили з королями: позичаєш — і стаєш залежним назавжди.

Андрій відкрив теку. Перші сторінки були присвячені Україні. Він відчув, як серце стискається.

МВФ як продовження венеціанської моделі.

МВФ був створений у 1944 році на Бреттон-Вудській конференції. Офіційно — для стабілізації світової економіки після Другої світової війни. Насправді — це інструмент, через який фінансові еліти Сіті Лондона і Уолл-стріта отримали контроль над країнами, що розвиваються.

Головний принцип простий і жорстокий: країна потрапляє в кризу (війна, пандемія, політична нестабільність) — бере кредит у МВФ. Умови кредиту завжди одні й ті самі: «структурні реформи». Це кодова назва для аустериті, приватизації, підвищення тарифів і відкриття ринку для іноземного капіталу.

Україна — один з найяскравіших прикладів цієї машини.

Після 2014 року Україна отримала кілька пакетів допомоги від МВФ на загальну суму понад 20 мільярдів доларів.

Кожен транш приходив з чіткими вимогами:

- *підвищення тарифів на газ і тепло;*
- *пенсійна реформа;*
- *приватизація державних підприємств і землі;*
- *скорочення соціальних видатків.*

Результат?

Фізична економіка України почала падати.

Заводи закривалися, люди емігрували, а гроші йшли на виплату відсотків лондонським і нью-йоркським банкам. Олігархи отримували доступ до приватизації, але їхні активи залишалися під контролем через офшори.

Особливо болючим став земельний ринок. У 2021 році під тиском МВФ Україна відкрила ринок землі. Офіційно — «для розвитку сільського господарства». Насправді — щоб іноземні фонди (пов'язані з Сіті Лондон) могли скуповувати українські чорноземи. За перші роки після відкриття ринку великі ділянки почали переходити до компаній, зареєстрованих на Кіпрі, в Британських Віргінських островах і Нідерландах. Українські фермери не могли конкурувати з офшорними гігантами.

Роль банків, які викуповують борги

Тут з'являється ще один важливий гравець — приватні банки і фонди, які викупувають державні борги.

Коли Україна випускає Євробонди (державні облігації), їх купують великі інвестиційні банки: *BlackRock*, *JPMorgan*, *Vanguard*, *Goldman Sachs*, *HSBC*. Вони не просто купують — вони створюють вторинний ринок. Якщо Україна не може платити, банки реструктуризують борг, але під ще жорсткіші умови. Іноді вони просто продають борг іншим фондам за зниженою ціною, а потім тиснуть на Україну, щоб отримати повну суму.

Приклад: у 2022–2023 роках, під час війни, Україна випустила нові Євробонди. Їх активно купували фонди, пов'язані з Сіті Лондон. Коли настала чергова криза платежів, ці фонди почали вимагати реструктуризації. Результат — нові умови від МВФ: подальша приватизація, відкриття ринку землі, «зелена» трансформація. Гроші, які мали йти на відновлення країни, йшли на обслуговування боргу.

Андрій відчув, як гнів піднімається в грудях. Він згадав, як у 2023 році його статтю про те, що тарифи на тепло з'їдають половину пенсії бабусі в Києві, зняли з публікації. Редактор сказав: «Не чіпай МВФ. Це політична тема». Тепер він розумів — це не цензура. Це частина системи.

Грейсон продовжив:

— МВФ і банки працюють як єдина машина.

МВФ дає кредит під умови.

Банки викупувають борги і тиснуть через вторинний ринок.

Олігархи отримують свою частку, а прості люди платять.

Дніпро продовжує отруюватися, бо немає коштів на очисні споруди.

Земля продається іноземцям.

Енергетика стає залежною.

І все це під гаслом «реформ».

Він підвів очі на Грейсона.

— Якщо все це правда... то ми вже всередині їхньої держави. Ми просто ще не всі це зрозуміли. Вони не захоплюють території. Вони захоплюють правила гри. Борги, кризи, монополії — це їхні кордони. А ми — всередині.

Грейсон довго мовчав. Потім тихо сказав:

— Саме тому вони ніколи не дозволять тобі розповісти це спокійно. Вони дозволять тобі говорити... але тільки щоб потім показати тебе божевільним. Або мертвим.

— Ми не будемо ховатися. Але й грати за їхніми правилами теж не будемо.

Він підвів очі на Грейсона.

— Якщо все це правда... то вони не просто крадуть землю. Вони крадуть майбутнє наших дітей. Вони роблять так, щоб ми самі повірили, що без їхніх боргів і «реформ» ми не виживемо.

Але це брехня.

Це та сама венеціанська модель.

Тільки тепер вона глобальна.

Андрій відчув, як по спині пробігли мурашки. Він подивився на флешку, що лежала поряд з текою. На ній були схеми, списки, цифри — усе, що могло зруйнувати їхню систему. Але тепер він розумів: ці файли — не просто докази. Це мішень.

Джованні підвівся, важко спираючись на стіл.

— Нам треба вирішити. Чи починаємо ми грати в їхню гру? Але вже за нашими правилами.

Андрій не відповів одразу. Він дивився на схему, де нитки від Сіті Лондон тягнулися до Києва, до Дніпра, до кожної української школи і кожного поля. Потім повільно кивнув.

У його очах була не просто рішучість. Там була холодна, спокійна лють людини, яка щойно побачила, як далеко сягає павутина.

— Завтра ми починаємо.

І ми почнемо не з крику.

Ми почнемо з того, чого вони бояться найбільше — з правди, яку неможливо замовчати.

Він вимкнув лампу.

Підвал занурився в темряву.

Тільки слабе світло з коридору падало на обличчя Андрія.

РОЗДІЛ 5

Павутина над Україною

5.1 Земельна реформа — удар по майбутньому

Лондон, підвал маленької книгарні в Сохо, глибока ніч 19 вересня 2026 року. Андрій Семенко сидів за старим дубовим столом, перед ним лежала чергова тека: *«Земельна реформа і освіта — два удари по майбутньому»*.

Андрій перегорнув першу сторінку і завмер. Перед ним була схема ринку землі України після 2021 року. Чорні стрілки показували, як великі ділянки переходили до іноземних фондів, зареєстрованих на Кіпрі, в Британських Віргінських островах і Нідерландах. Під схемою — короткий напис рукою аналітика: *«МВФ і Сіті Лондон використовують борги, щоб відібрати землю у народу»*.

Грейсон сів навпроти і тихо сказав:

— Це не просто реформа.

Це сучасна версія венеціанського рейду.

Вони не відправляють хрестоносців.

Вони використовують борги і «реформи».

І другий удар — освіта.

Вони виховують покоління, яке вже не пам'ятає, що таке бути господарем на своїй землі.

Андрій відчув, як серце стискається. Він згадав свої статті 2020–2021 років про земельну реформу. Скільки разів їх цензурували? Скільки разів редактори казали: «Не чіпай МВФ, це політична тема». Тепер він розумів — це була не цензура. Це була частина системи.

Земельна реформа 2021 року — як МВФ відібрав землю у народу?

Після 2014 року Україна взяла величезні кредити від МВФ. Один з головних пунктів «реформ» — відкриття ринку землі. Офіційно — «для розвитку сільського господарства і залучення інвестицій». Насправді — це був класичний венеціанський прийом: позичаєш гроші — віддаєш землю.

У 2021 році Верховна Рада прийняла закон про ринок землі. До цього земля формально належала державі і селянам (паї). Після реформи селяни отримали право продавати свої паї. Але хто міг купити? Українські фермери не мали грошей. Натомість іноземні фонди, пов'язані з Сіті Лондон і BlackRock, почали скуповувати землю через офшорні компанії.

За перші три роки після реформи, за даними відкритих джерел і розслідувань, понад 300 тисяч гектарів перейшли до іноземних власників. Компанії, зареєстровані на Кіпрі, в Британських Віргінських островах і Нідерландах, стали найбільшими землевласниками. Українські селяни продавали паї за копійки — бо були в боргах, бо тарифи з'їдали пенсії, бо МВФ вимагав «реформ».

Результат? Земля, яка годувала покоління, почала працювати на іноземний капітал. Фермери стали орендарями на власній землі. Олігархи (Коломойський, Ахметов та інші) теж отримали свою частку, але під контролем лондонських кураторів. А Дніпро продовжував отруюватися хімікатами від великих агрохолдингів, які використовували землю для експорту зерна, а не для відновлення екосистеми.

Андрій згадав свою сестру в селі під Києвом. Вона дзвонила йому в 2022 році і плакала: «Брате, наш пай купили. Я тепер працюю на чужій землі. Вони кажуть — це прогрес». Він тоді не міг нічого зробити. Тепер він розумів — це була не випадковість. Це був план.

5.2 Вплив на освіту — виховання нового покоління рабів

Другий удар був ще страшнішим — освіта.

МВФ і пов'язані фонди (через гранти і «реформи») диктували зміни в українській освіті. Після 2014 року почалися «європейські стандарти»: скорочення годин історії України, посилення англійської мови, впровадження «гендерних» і «зелених» програм.

У школах і університетах почали вчити, що «ринок — це майбутнє», а національна економіка — «пережиток». Фізична економіка, очищення Дніпра, творчість — це не згадувалося. Замість цього — «глобальні цінності», борги як «нормальний інструмент розвитку», приватизація як «прогрес».

Приклад: у 2020–2023 роках під тиском міжнародних фондів в українських університетах з'явилися програми «Сталий розвиток» та «Гендерні дослідження», фінансовані через гранти від фонду «Відкрите суспільство» і подібних структур. Студенти виходили з переконанням, що «Україна повинна інтегруватися в глобальний ринок», а не будувати власну фізичну економіку.

Андрій згадав своїх однокурсників. Багато з них стали «експертами» в медіа і міністерствах. Вони повторювали: «Земельна реформа — це добре», «Борги МВФ — це допомога». Вони не розуміли (або не хотіли розуміти), що це означає втрату землі, втрату майбутнього.

Грейсон тихо додав:

— Вони виховують покоління, яке вже не пам'ятає, що таке бути господарем на своїй землі. Вони роблять так, щоб молодь думала: «Ми не можемо без позики від МВФ, без іноземних інвестицій». Це сучасна версія венеціанських шкіл. Тільки тепер вони виховують не дожів, а менеджерів глобальної системи.

Андрій закрив теку. Його пальці залишилися на обкладинці, ніби він боявся, що якщо відпустить — папери зникнуть. У підвалі було тихо, тільки дихання Джованні та далекий шум Лондона за стіною. Але тиша була не спокійною. Вона була важкою, як перед грозою.

Він підвів очі на Грейсона.

— Якщо все це правда... то вони не просто крадуть землю. Вони крадуть майбутнє наших дітей. Вони роблять так, щоб ми самі повірили, що без їхніх боргів і «реформ» ми не виживемо. Але це брехня. Це та сама венеціанська модель. Тільки тепер вона глобальна.

Грейсон довго мовчав. Потім тихо сказав:

— Саме тому вони ніколи не дозволять тобі розповісти це спокійно. Вони дозволять тобі говорити... але тільки щоб потім показати тебе божевільним. Або мертвим.

Андрій відчув, як по спині пробігли мурашки. Він подивився на флешку, що лежала поряд з текою. На ній були схеми, списки, цифри — усе, що могло зруйнувати їхню систему. Але тепер він розумів: ці файли — не просто докази. Це мішень.

Він підвівся, взяв флешку і теку. У його очах була не просто рішучість. Там була холодна, спокійна лють людини, яка щойно побачила, як далеко сягає павутина.

— Завтра ми починаємо. І ми почнемо не з крику. Ми почнемо з того, чого вони бояться найбільше — з правди, яку неможливо замовчати.

Він вимкнув лампу. Підвал занурився в темряву. Тільки слабе світло з коридору падало на обличчя Андрія.

Він не знав, чи доживе до ранку. Але знав одне: тепер він уже не просто журналіст, який копає історію.

Він став тим, хто може її змінити.

5.3 Наркотики як зброя чорної аристократії

Лондон, підвал маленької книгарні в Сохо, глибока ніч 29 вересня 2026 року. Андрій Семенко сидів за старим дубовим столом, перед ним лежала нова тека, яку Грейсон щойно поклав. Обкладинка була простою, але від неї віяло холодом: «Наркотики — зброя чорної аристократії».

Грейсон сів навпроти і тихо сказав:

— Ти думаєш, що наркоторгівля — це просто злочинний бізнес?

Ні. Це зброя. Та сама, яку Венеція використовувала століттями.

Тільки тепер вона глобальна, і банки Сіті Лондон — головні відмивальники.

А королівська сім'я Британії — не просто спостерігач.

Вона в самому центрі.

Андрій відкрив теку. Перші сторінки були присвячені Опіумним війнам. Він уже знав цю історію, але тепер вона виглядала інакше — як початок довгої війни.

У XIX столітті Британська Ост-Індська компанія (спадкоємиця венеціанських торговельних практик) вирощувала опіум в Індії і змушувала Китай його купувати. Коли Китай спробував зупинити потік, Британія почала Опіумні війни (1839–1842 та 1856–1860). Результат — Китай був змушений відкрити порти, легалізувати опіум і виплатити величезні репарації. Мільйони китайців стали залежними, суспільство деградувало, а Британія отримала контроль над торгівлею.

ЛаРуш називав це класичним прикладом арістотеліанської стратегії: ослабити сильну цивілізацію через наркотики, борги і війни. Венеціанська аристократія, яка перейшла до Лондона, досконало опанувала цей метод. Наркотики — не просто товар. Це зброя для руйнування розуму, моралі і здатності до творчості.

Сьогодні ця модель жива. Глобальна наркоторгівля контролюється мережами, які фінансуються і захищаються банками Сіті Лондон. Гроші від кокаїну, героїну, фентанілу відмиваються через офшори, а потім повертаються в легальну економіку.

Банки — не просто посередники.

Вони — ключові гравці.

Банки Сіті Лондон як відмивальники

Найвідоміший приклад — банк HSBC (Hongkong and Shanghai Banking Corporation). У 2012 році банк оштрафували на 1,9 мільярда доларів за відмивання грошей мексиканського картелю Сіналоа. Через HSBC пройшли мільярди доларів від

продажу кокаїну і героїну. Банк не просто «не помітив» — він активно допомагав. Аналогічні скандали були з Citibank, Barclays та іншими банками Сіті.

ЛаРуш називав це в книзі «Dope, Inc.» — наркобізнес як частина імперської системи. Банки Сіті Лондон — це сучасні венеціанські «Фонді». Вони не просто відмивають гроші. Вони створюють систему, в якій наркоторгівля стає інструментом епістемологічної війни: руйнування раціонального мислення, просування залежності, ослаблення суспільств.

В Україні це видно особливо чітко. Після 2014 року потік синтетичних наркотиків (фентаніл, амфетаміни) значно зріс. Гроші від продажу відмиваються через українські банки, які мають кореспондентські рахунки в Лондоні. Частина цих коштів повертається у вигляді «інвестицій» в нерухомість і бізнес, пов'язаний з олігархами. Таким чином, наркодолари стають частиною легальної економіки, а суспільство поступово деградує.

Роль британської королівської сім'ї

ЛаРуш прямо стверджував: британська королівська сім'я — не просто символ. Вона є частиною системи. За його словами, королева Єлизавета II була «головою банди наркоторговців». Це, звичайно, сильне формулювання, але ЛаРуш базував його на фактах:

- британська корона мала зв'язки з *Ост-Індською компанією*, яка торгувала опіумом;

- сучасні члени королівської сім'ї (через трасти і фонди) пов'язані з банками, які відмивають наркодолари;

- принц Чарльз (нині король) активно просував «зелену» повістку, яка, за Ларушем, є частиною тієї ж стратегії — блокування фізичної економіки на користь фінансової спекуляції.

ЛаРуш бачив у цьому продовження венеціанської традиції: еліта, яка вважає себе «обраною», використовує наркотики як інструмент для ослаблення інших народів, щоб легше керувати ними через борги і медіа.

В Україні наркоторгівля теж пов'язана з цією системою. Синтетичні наркотики надходять через чорноморські порти, відмиваються через банки, пов'язані з Лондоном, а частина грошей повертається у вигляді «інвестицій» в українську економіку. Таким чином, наркодолари стають частиною легального бізнесу олігархів.

Андрій закрив теку. У підвалі було тихо, тільки дихання Джованні та далекий шум Лондона за стіною. Але тиша була не спокійною. Вона була важкою, як перед грозою.

Він підвів очі на Грейсона.

— Якщо все це правда... то наркотики — це не просто злочин. Це зброя. Зброя, яку вони використовують століттями. Від опіуму в Китаї до фентанілу в Україні. І банки Сіті Лондон — це сучасні венеціанські купці, які відмивають кров у прибуток.

Грейсон довго мовчав. Потім тихо сказав:

— Саме тому вони ніколи не дозволять тобі розповісти це спокійно. Вони дозволять тобі говорити... але тільки щоб потім показати тебе божевільним. Бо якщо люди зрозуміють, що наркотики — це не випадковість, а частина плану, вся їхня система почне тріщати.

Джованні підвівся, важко спираючись на стіл.

— Нам треба вирішити. Або ми ховаємо це і тікаємо... або починаємо грати в їхню гру. Але вже за нашими правилами.

Андрій не відповів одразу. Він дивився на схему, де нитки від Сіті Лондон тягнулися до Києва, до Дніпра, до кожного українського дому. Потім повільно кивнув.

— Ми не будемо ховатися. Але й грати за їхніми правилами теж не будемо.

Він підвівся, взяв флешку і теку. У його очах була не просто рішучість. Там була холодна, спокійна лють людини, яка щойно побачила, як далеко сягає павутина.

— Завтра ми починаємо. І ми почнемо не з крику. Ми почнемо з того, чого вони бояться найбільше — з правди, яку неможливо замовчати.

Він вимкнув лампу. Підвал занурився в темряву. Тільки слабе світло з коридору падало на обличчя Андрія.

Він не знав, чи доживе до ранку.

Але знав одне: тепер він уже не просто журналіст, який копає історію.

Він став тим, хто може її змінити.

5.4 Наркоторгівля і українські олігархи — невидимі нитки павутини

Лондон, підвал маленької книгарні в Сохо, глибока ніч 10 жовтня 2026 року. Андрій Семенко сидів за старим дубовим столом, перед ним лежала окрема тека, яку Грейсон витягнув зі своєї сумки останньою. Обкладинка була простою, але від неї віяло холодом: «Наркоторгівля і українські олігархи».

Грейсон сів навпроти і тихо сказав:

— Ти думаєш, що нартоторгівля в Україні — це просто кримінал? Ні. Це частина тієї ж павутини. Олігархи не просто «не помічають». Вони в ній. Через борги, офшори і політичний захист вони стають ланкою між глобальними картелями і Сіті Лондон.

Андрій відкрив теку. Перші сторінки були присвячені після 2014 року. Він відчув, як серце стискається.

Як нартоторгівля увійшла в українську економіку

Після 2014 року, з початком війни і хаосу, потік наркотиків в Україну різко зріс. Синтетичні наркотики (фентаніл, амфетаміни, мефедрон) почали надходити через чорноморські порти, Одесу, Миколаїв і через сухопутний кордон. Але головне — не кількість. Головне — як гроші від цього бізнесу інтегрувалися в легальну економіку.

Олігархи не торгують наркотиками самі. Вони надають «дах» — політичний захист, логістику, відмивання. За це вони отримують частку. Гроші від нартоторгівлі йдуть через офшори, пов'язані з Лондоном і Кіпром, а потім повертаються в Україну у вигляді «інвестицій» в нерухомість, агробізнес, медіа.

Конкретні приклади:

Одеський порт і Причорномор'я. Після 2014 року Одеса стала одним з головних хабів для синтетичних наркотиків з Китаю та Європи. Частина вантажів проходила через порти, контрольовані структурами, близькими до олігархів. Гроші відмивалися через місцеві банки і компанії, які потім купували землю, нерухомість і бізнеси.

Коломойський і ПриватБанк. До націоналізації ПриватБанку в 2016 році банк був одним з головних каналів для відмивання. За даними розслідувань (зокрема, Rapama Papers і звітів НАБУ), через Приват проходили мільйони доларів, пов'язані з нартотрафіком. Коломойський не торгував наркотиками сам, але його структурам приписували «дах» для певних груп. Після націоналізації банку частина схем перемістилася в інші банки, але зв'язки залишилися.

Ахметов і енергетика. Через контрольовані ним порти і логістику (Донбас, Маріуполь до 2022 року) проходили вантажі, в тому числі прекурсори для синтетики. Гроші від нартоторгівлі частково інвестувалися в енергетичний бізнес і медіа (канали, які належали Ахметову). Це дозволяло контролювати інформаційний простір і блокувати розслідування.

Фірташ і газовий бізнес. Через газові схеми і компанії в Європі Фірташ мав зв'язки з офшорами, через які проходили гроші від різних «сірих» бізнесів, включаючи

наркотрафік. У 2010-х його компанії фігурували в розслідуваннях про відмивання через Австрію і Швейцарію.

Як це працює: схема «дах + відмивання»

1. *Логістика і «дах».* Олігархи контролюють порти, транспорт, митницю (через політичний вплив). Вони не торгують самі, але «закривають очі» або надають захист за частку.

2. *Відмивання через банки і бізнес.* Гроші від продажу наркотиків (особливо синтетики) надходять готівкою або через крипту. Потім вони «очищаються» через компанії олігархів: купівля нерухомості, агрохолдингів, медіа. Частина йде на політичні проекти.

3. *Політичний захист.* Олігархи через своїх депутатів і міністрів блокують серйозні розслідування. Коли НАБУ чи СБУ намагається копати глибше — починається тиск через медіа або суди.

Андрій відчув огиду. Він згадав, як у 2015–2016 роках писав про зростання синтетичних наркотиків у Києві. Тоді його статтю зняли з публікації після дзвінка «згори». Тепер він розумів — це була не просто цензура. Це була частина системи, де наркодолари ставали частиною легального бізнесу олігархів.

Грейсон тихо додав:

— ЛаРуш називав — наркобізнес як частина імперської машини. В Україні це особливо небезпечно, бо війна створює ідеальні умови: хаос, корупцію, великі потоки готівки. Наркотики руйнують не тільки тіло. Вони руйнують розум. Молодь, яка могла б стати творцями, стає залежною. Суспільство слабшає. А олігархи отримують прибуток і політичний вплив.

У підвалі було тихо, тільки дихання Джованні та далекий шум Лондона за стіною. Але тиша була не спокійною. Вона була важкою, як перед грозою.

Він підвів очі на Грейсона.

— Якщо все це правда... то наркотики — це не просто злочин. Це зброя. Зброя, яку вони використовують, щоб тримати Україну в слабкості. Олігархи — не просто бізнесмени. Вони — ланка в ланцюгу. Вони отримують свою частку, а країна платить ціну.

Грейсон довго мовчав. Потім тихо сказав:

— Саме тому вони ніколи не дозволять тобі розповісти це спокійно. Вони дозволять тобі говорити... але тільки щоб потім показати тебе божевільним. Або мертвим. Бо якщо люди зрозуміють, що наркотики — це не випадковість, а частина плану, вся їхня система почне тріщати.

Андрій відчув, як по спині пробігли мурашки. Він подивився на флешку, що лежала поряд з текою. На ній були схеми, списки, цифри — усе, що могло зруйнувати їхню систему. Але тепер він розумів: ці файли — не просто докази. Це мішень.

Джованні підвівся, важко спираючись на стіл.

— Нам треба вирішити. Або ми ховаємо це і тікаємо... або починаємо грати в їхню гру. Але вже за нашими правилами.

Андрій закрив теку повільно, майже обережно, ніби боявся, що від різкого руху вона може розкритися і випустити щось, чого вже не зачиниш.

Він не підвів очей одразу. Довго дивився на обкладинку, наче намагався запам'ятати кожну подряпину на ній. У підвалі панувала густа, липка тиша, яку порушувало лише тихе потріскування старої лампи.

Нарешті він заговорив — голос був низьким, майже чужим навіть для нього самого:

— Вони не просто торгують отрутою. Вони продають слабкість. А олігархи... вони не просто беруть свою частку. Вони стають частиною цієї отрути. Вони думають, що контролюють гру. А насправді гра контролює їх.

Грейсон не відповів відразу. Він лише дивився на Андрія довго і уважно, ніби оцінював, скільки ще цей чоловік витримає правди.

Потім тихо, майже пошепки, сказав:

— Саме тому вони вже не просто стежать. Вони починають готуватися. І коли почнуть діяти — ти навіть не почувеш кроків.

Андрій підвівся. Флешка в його руці здавалася важчою, ніж була насправді. Він подивився на схему, де тонкі лінії від Сіті Лондон тягнулися до Одеси, до Києва, до кожного під'їзду, де хтось уже продавав смерть у маленьких пакетиках.

Він не сказав нічого більше.

Просто вимкнув лампу.

Підвал занурився в густу темряву. Лише слабке світло з коридору просочувалося під дверима, ледь торкаючись його обличчя.

Він стояв так кілька секунд, слухаючи, як у грудях стукає серце — рівно, але занадто голосно.

Потім тихо, майже для себе, прошепотів:

— Тепер я знаю, за що вони мене вб'ють.

І ступив у темряву.

РОЗДІЛ 6

Інструменти епістемологічної війни — розвідки

6.1 Тавістокський інститут людських відносин.

Лондон, невелика приватна клініка в районі Камден, ранок 17 жовтня 2026 року. Джованні лежав на ліжку, плече перев'язане, обличчя бліде, але очі ясні. Андрій сидів поруч, тримаючи в руках нову теку від Грейсона — передана через кур'єра годину тому. У ній — документи про те, як чорна аристократія контролює не тільки гроші й наркотики, а й саму свідомість людей.

— Вони не зупиняться, — прошепотів Джованні. — Після фінансів і наркотиків — наступний рівень. Вони змінюють, як ми думаємо. Як ми бачимо світ. Як ми бачимо себе.

Джованні перейшов до останнього розділу.

— А розвідки — виконавці. МІ6, СІА — не просто шпигуни. Вони проводять psy-ops — психологічні операції. І тут ключовий гравець — Тавістокський інститут людських відносин.

Він витягнув скан документа з 1940-х.

— Tavistock заснований у 1920-х у Лондоні як клініка, але швидко став центром психологічних операцій для британської розвідки. Під час Другої світової — вивчали масову поведінку, маніпуляцію групами, травми як інструмент контролю. Співпраця з МІ6, з американським Управлінням стратегічних служб — служба розвідки США під час Другої світової війни (попередник СІА). Після війни — проекти для НАТО, холодної війни: "промивання мізків", культурні операції проти СРСР. Вони розробляли методи "м'якої сили": через музику (рок, контркультура 1960-х), через медіа, через "сексуальну революцію" — щоб зламати традиційні структури суспільства.

Андрій гортав сторінки.

— Реальні приклади: Tavistock працював з BBC над пропагандою під час Суецької кризи 1956-го, з MI6 над операціями в Ірані 1953-го (переворот проти Мосаддика). У 1970-х — проекти з CIA щодо "культурної революції" в Європі. Сьогодні — Служба розвитку гендерної ідентичності (GIDS) у клініці Тавісток: швидкі "переходи" підлітків, гормональні блокатори без глибокої оцінки. Звіт Hilary Cass 2022 року — закриття служби через брак доказів і ідеологічний тиск. Критики кажуть: це psy-ops для розмивання ідентичності, зміни образу людини — від творця до "плинної" істоти, вразливої до маніпуляції.

Андрій встав, підійшов до вікна клініки. За вікном — Лондон, сірий, туманний.

— Вони змінюють, як ми бачимо себе. Кузанський казав: людина — жива ікона Бога, творець. Вони роблять її жертвою, споживачем, залежним. Медіа — повторюють брехню. Університети — готують виконавців. Розвідки — проводять операції. А Tavistock — мозковий центр.

Він повернувся до Джованні.

— Це все разом — війна за душу. За розум. За те, щоб ми не згадали, що можемо очистити Дніпро, океани, що ми можемо творити.

Джованні, тримаючись за плече, кивнув.

— Саме. І тепер вони знають, що ти зрозумів. Після бійки в складі — вони посилять тиск.

Раптом у коридорі — кроки. Медсестра увійшла, але за нею — чоловік у цивільному, з телефоном у руці.

— Містер Семенко? Вас шукають. Поліція.

Андрій завмер. Джованні прошепотів:

— Це не поліція. Це вони.

Андрій схопив теку, флешку.

— Треба йти. Зараз.

Вони вислизнули через чорний хід клініки.

Лондон ковтнув їх у туман.

6.2 Психологічні операції Тавістоку

У темних лондонських коридорах, де тіні минулих воєн шепочуть таємниці, Тавістокський інститут людських відносин постає як прихований центр психологічних операцій — майстерня, де людські душі та масові свідомості перетворюються на покірні інструменти.

Все почалося в 1920-х, коли скромна Tavistock Clinic у Лондоні, створена для лікування солдатів з «контузисю», швидко перетворилася на щось набагато зловісніше. Офіційно — некомерційна організація для вивчення групової поведінки та соціальних систем, щедро профінансована Фондом Рокфеллера та іншими потужними фондами. Але за лаштунками — продовження військової психології.

Під час Першої світової британська армія вже тестувала психіатрів на полях боїв. Tavistock став її еволюцією. До 1940-х він тісно злився з MI6 і американською OSS (попередницею CIA), розробляючи тонкі методи маніпуляції групами, травмами та колективною свідомістю. Це була не просто клініка — це була лабораторія контролю над масами.

Військові у пільмі Другої світової (1940-і)

У розпал війни Tavistock перетворився на секретну лабораторію британської армії. Директор Джон Пісс (з 1926-го) та його колега Вілфред Біон занурилися в дослідження групової динаміки. Вони вивчали, як бомбардування та жах можуть

зламати або перебудувати свідомість цілих підрозділів і цивільних мас. Травма стала інструментом: страх як зброя для контролю населення.

Разом з МІБ вони створювали психологічні профілі ворогів, методи дезінформації та пропаганди проти нацистів. Після перемоги ця чорна майстерність плавно перейшла до НАТО — для «антикомуністичних» операцій у холодній війні.

Тіні війни не зникли — вони просто змінили форму.

Зв'язок з Операцією «Гладіо» — прихована рука терору

Ще глибше в тінь веде Операцію «Гладіо» — секретна мережа «залишатися позаду» армій НАТО/CIA, створена на випадок радянського вторгнення. Офіційно — боротьба з комунізмом. Насправді — елементи терору, фальшиві теракти та дестабілізація.

У 1990-му італійський прем'єр Андреотті розкрив цю павутину. Конспірологи, зокрема Джон Коулмен у своїй книзі про Tavistock, та історики на кшталт Даніеле Гансер («Таємні армії НАТО») стверджують: інститут розробляв методи психологічної війни саме для таких операцій. Маніпуляція громадською думкою через страх — теракт у Болоньї 1980-го, інші вибухи 1970-х, що приписували «червоному терору», але мали зв'язки з «Гладіо».

Офіційно Tavistock не фігурує в документах, але вплив його експертів (як Курт Левін, що працював на OSS) на психологічні операції НАТО очевидний. У холодній війні вони вивчали «груповий стрес»: як теракт може зламати суспільство і зробити його м'яким для подальшого контролю. Тіньова рука, що смикає за нитки.

Культурні психологічні операції 1960-х — контркультура як зброя

У шістдесятих Tavistock вийшов на новий рівень — соціальна інженерія. Співпраця з CIA (проект MKUltra) та МІБ набула розмаху. Через Конгрес за культурну свободу — мережу журналів і конференцій, яку фінансувала CIA для просування «західної свободи» проти комунізму — інститут впливав на субкультури.

Конспірологи на кшталт Ліндона ЛаРуша і особливо Джона Коулмена у «The Tavistock Institute» (2006) йшли далі: вони стверджували, що Бітлз були частиною операції. Музика з «гіпнотичними ефектами», дослідження Фреда Емері про вплив телебачення та музики, рок-революція, ЛСД з MKUltra, сексуальна революція — все для розмивання ідентичності.

Зламати традиційні структури: сім'ю, релігію, націю.

Зробити суспільство слабким і керованим.

Приклад — співпраця з корпораціями типу Unilever і Shell для «маркетингу поведінки». У 1967-му Емері писав про «роїння» підлітків на концертах як інструмент знищення націй-держав до 1990-х. Де-класифіковані документи CIA про культурну війну (фінансування абстрактного мистецтва через МоМА¹) додають пікантності цій теорії. Контркультура як експеримент над цілим поколінням.

Сьогодні Tavistock продовжує працювати: проекти з NHS², корпораціями для «поведінкових змін». Критики бачать у цьому продовження старих психологічних операцій. Особливо після закриття GIDS (гендерної служби для дітей) у 2022-му через скандали та ідеологічний тиск.

Це не просто інститут.

Це тиха машина, що перепрограмує суспільство крок за кроком, у темряві, де правда ховається за фасадом наукових звітів.

¹ МоМА — це ікони модерного мистецтва + потужний культурний інститут + у певний період історії — непрямий інструмент американської «м'якої сили» під час холодної війни.

² NHS — це National Health Service (Національна служба охорони здоров'я), одна з найбільших і найвідоміших у світі систем безкоштовної державної медицини.

6.3 Зміна образу людини

Лондон, ніч після втечі з мотелю. Андрій Семенко і Джованні ховалися в закинутому гаражі на околиці — холодне місце з запахом мастила й іржі, де туман просочувався через щілини. Джованні сидів, тримаючись за плече, обличчя біде від болю. Андрій ходив туди-сюди, перевіряючи вікна. Телефон задзвонив — анонімне повідомлення: *«Зустріч у "The Eagle" пабі, 23:00. Маю файли про психологічні операції. Не спізнюйся. Анонім»*. Андрій показав Джованні.

— Це може бути пастка, — сказав Джованні хрипко. — Але якщо це правда... психологічні операції — це ключ. Вони змінюють людський образ, руйнують душу. Якщо отримаємо докази — це удар по їхній павутині.

Андрій кивнув, але серце калатало. Він вийшов один — Джованні був надто слабким від рани. Туман ковтав звуки, вулички здавалися лабіринтом. Він озирнувся: хтось іде позаду? Тінь фігури зникла за рогом. «Вони стежать, — подумав він. — Знають кожен крок». У пабі «The Eagle» — задимлене місце з дерев'яними лавками — за столиком сиділа жінка років 35, темне волосся, нервовий погляд. Вона жестом запросила сісти.

— Ви Андрій? Я Анна. Працювала в інституті, що займається дослідженнями людських відносин. Знаю про психологічні операції. Ось файли.

Вона передала флешку. Андрій вставив у ноутбук — документи про психологічні операції, що руйнують образ людини. Гендерна політика — інструмент для розмивання ідентичності. Інститут — центр цього.

— Вони змінюють, як ми бачимо себе, — сказала Анна тихо, озираючись. — Кузанський казав: людина — жива ікона Бога, творець. Вони роблять її жертвою, плинною істотою, вразливою до контролю. Гендерна політика — це психологічні операції. Розмиває статеву ідентичність, створює хаос. Молодь — головна ціль: підлітки вразливі, шукають себе. Служба розвитку гендерної ідентичності в інституті — реальний приклад. З 1989 року, але в 2010-х — швидкі переходи: гормональні блокатори підліткам без глибокої оцінки психічного здоров'я.

Детальніше: служба критикували за ідеологічний тиск. Звіт 2022 року і 2024 (фінальний) — «слабка доказова база», «швидкі переходи» без аналізу психічного здоров'я, нейродивергенції чи травми. Багато дітей — з аутизмом або психічними проблемами. Критика: блокатори можуть шкодити кісткам, фертильності, мозку. Звіт знайшов «надзвичайно слабкі» докази. Службу закрили 2022 року, після звіту. Критики (як одна з пацієнток, яка пізніше відмовилася від переходу) казали: це психологічні операції на молодь — нормалізують хаос, роблять вразливими до маніпуляції.

Борг посилює: вразливі люди (від боргів, бідності) легше маніпулюються. Борг робить родини стресовими, діти шукають «вихід» у зміні ідентичності. Медіа нормалізує: фільми, новини, соцмережі просувають «плинність», хаос як норму. Інститут співпрацював з розвідками — психологічні операції для молоді, як в холодній війні.

Андрій відчув холод. «Це ж війна за душу. Вони руйнують людський образ, щоб ми не були творцями».

— Чому ви допомагаєте? — запитав він, не довіряючи повністю. Жінка здавалася щирою, але після зради в Местре він був насторожі.

Анна усміхнулася гірко.

— Бо бачила шкоду. Підлітки приходили з травмами, а ми штовхали їх на швидкі зміни. Це не допомога — це контроль. Інститут — не просто дослідники. Вони

розробляють психологічні операції, що приносять людству руйнування. Подивіться глибше.

Андрій відкрив файли. Психологічні операції — це не просто маніпуляція. Це системне руйнування людського образу. Вони приносять хаос: залежність від ідей, що руйнують сім'ю, суспільство, творчість. Людина стає вразливою, легко керованою. Інститут — центр. З 1920-х — вивчення групової поведінки, але за цим — операції для розвідки.

Детальніше: психологічні операції приносять людству розкол. Зверніть увагу на рок-групи 1960-х. Контркультура — не випадкова. Інститут співпрацював з розвідкою для просування музики, що змінює свідомість. Групи як Beatles — приклад. Їхня музика, з гіпнотичними ритмами, просувала ідеї «вільної любові», бунту проти традицій. За теоріями, це було частиною операцій для зламу суспільств: молодь відвертали від творчості, штовхали до споживання, залежності. Результат — розпад сімей, зростання наркотиків, втрата ідентичності. Людство втрачає силу — стає масою, легко керованою олігархами.

ЛСД — ще один інструмент. У 1950–1960-х інститут вивчав галюциногени для психологічних операцій. Співпраця з розвідкою: тести на військових, цивільних. ЛСД робив людей вразливими — руйнував образ «творця», робив «плинними», залежними від «дослідів». Результат — контркультура 1960-х: молодь відвертали від науки, політики, штовхали до «внутрішнього світу». Шкода: мільйони зруйнованих життів, втрата покоління. Людство втрачає здатність творити, стає жертвою хаосу.

Зелені рухи — сучасний приклад. Інститут вивчав екологію як інструмент. Зелені ідеї — не погані, але маніпулюють ними: просувають «антирозвиток», блокують фізичну економіку (атомну енергію, інфраструктуру). Результат — країни відмовляються від прогресу, стають залежними від «зелених» фондів олігархів. Шкода: бідність, енергетичні кризи, але прибутки для корпорацій. Людство думає «природа проти людини», забуваючи, що людина — творець, здатний очищати.

Андрій відчув гнів. «Це ж пов'язано з Дніпром. Вони отруюють, а потім «зелені» блокують очищення, медіа нормалізують, борги роблять нас слабкими».

— Це все? — запитав він.

Анна похитала головою.

— Ні. Психологічні операції приносять розпад. Рок-групи — розмивають мораль. ЛСД — руйнує розум. Зелені — блокують прогрес. Гендер — розмиває ідентичність. Все для контролю. Але... вони знають, що ви тут.

Двері пабу відчинилися — двоє чоловіків у куртках. Анна встала, кивнула їм. Зрада!

Андрій схопив флешку, кинувся до чорного ходу. Погоня: постріли, туман ховав. Він біг, серце калатало. «Психологічні операції — вони змінюють нас. Але я не дамся».

Він забіг у провулок, зателефонував Джованні: «Зрада! Зустрічаємося в гаражі».

Джованні чекав, двигун заведений. Вони газонули. Андрій подивився на флешку.

— Це докази. Вони руйнують людський образ — гендером, музикою, наркотиками, «зеленими». Щоб ми не були творцями.

Джованні кивнув.

— Війна за душу. Але ми знайдемо спосіб.

Вони мчали нічним Лондоном.

Тінь переслідувачів відстала, але Андрій знав: це не кінець.

Психологічні операції тривають.

Але голос Кузанського шепотів: «Твори».

6.4 Психологічні операції в Україні

Гараж на околиці Лондона став їхнім притулком на ніч — холодне, закинуте місце з запахом мастила й іржі, де туман просочувався через щілини в дверях. Андрій Семенко сидів на старому ящику, тримаючи в руках флешку від Анни — тієї самої, що виявилася зрадницею. Серце все ще калатало від погоні: постріли в тумані, кроки позаду, адреналін, що бив у скроні. Джованні лежав на імпровізованому ліжку з ковдр, плече боліло, але він не скаржився. «Ми вціліли, — сказав він тихо. — Але флешка... перевір її. Можливо, там отрута — не тільки дані».

Андрій вставив флешку в ноутбук, екран блимнув. Файли відкрилися — документи, схеми, звіти.

Один розділ прикував увагу: «Психологічні операції в Україні».

Андрій клікнув — і ніби опинився в Києві, в центрі війни, яку він знав не з чуток. «Це не випадково, — подумав він. — Вони руйнують не тільки тіло, а й душу». Джованні підсунувся ближче.

— Дивись, — прошепотів Андрій. — Це про нас. Про те, як психологічні операції приносять руйнування людству. Хаос, залежність, втрата себе. І все це в Україні — як лабораторія.

Психологічні операції — це не просто обман. Це системне руйнування людського образу, щоб люди забули, ким вони є. Кузанський казав: людина — жива ікона Бога, творець. Вони роблять її жертвою, залежною істотою, що живе в хаосі. В Україні це видно як ніде: з 2014 року, після Майдану і початку війни, операції йдуть з двох сторін — російської і західної. Росіяни — дезінформація, страх, розкол. Західні фонди — реформи, що змінюють свідомість. Результат — суспільство в тенетах, де люди не творять, а виживають.

Андрій читав далі. Психологічні операції приносять людству розпад. Зверніть увагу на рок-групи та контркультуру. У 1960–1970-х інститут людських відносин (той, про який говорила Анна) вивчав, як музика змінює свідомість. Рок-групи просуvalи ідеї «вільної любові», бунту проти традицій. В Україні це прийшло в 1990-х: західні фестивалі, рок-концерти, що відвертали молодь від реальності. Хаос: розпад сімей, зростання залежності. Люди забувають творчість — стають споживачами музики, що ламає мораль. Шкода: покоління, втрачене в ілюзіях, не буде, а руйнує себе.

ЛСД — це «хімічний ключ» до глибокої зміни свідомості, який у 1960-х конспірологи вважають частиною великого експерименту з перепрограмування західного суспільства. Галюциногени — ще один інструмент. У 1950-х інститут тестував їх для розвідки. В Україні це прийшло через «альтернативну культуру» 1990-х — фестивалі, «рейви», де наркотики просуvalися як «розширення свідомості». Результат — залежність, психічні розлади, втрата волі.

Психологічні операції приносять хаос: людина не творить, а тікає в ілюзії.

Шкода: мільйони зруйнованих життів, суспільство слабшає, легше керувати.

Зелені рухи — сучасний приклад. Вони не погані, але маніпулюють ними: просуvalють «антирозвиток», блокують атомну енергію, газовидобуток. В Україні — кампанії проти АЕС, фрекінгу, що «захищають природу», але блокують незалежність. Фонди фінансують НГО, що лобіюють «зелені» реформи. Результат — енергетична криза, залежність від імпорту. Психологічні операції приносять ілюзію: «природа проти людини». Шкода: бідність, чорний ринок, люди не творять, а борються за світло.

Гендерна політика — інструмент розмивання ідентичності.

В Україні — програми від західних фондів: «гендерна рівність», що просуvalють швидкі зміни ідентичності. Підлітки вразливі — стрес від війни, бідності. Операції нормалізують хаос: медіа показують як «прогрес». Шкода: розпад сімей, втрата себе, суспільство стає вразливим.

Андрій відчув гнів. «Це ж в Україні».

Медіа повторюють: "реформи — добре".
Університети готують "експертів", що продають землю.
Рок, наркотики — відвертають молодь.
Зелені блокують розвиток.
Гендер — руйнує ідентичність».
— Це павутина, — сказав він Джованні. — Руйнують образ людини, щоб ми не були творцями.
Раптом — стукіт у двері гаража. Джованні схопив ніж.
— Вони.
Андрій схопив флешку.
— Біжимо!
Вони вибігли, туман ховав.
Кроки позаду.
Постріл.
Андрій подумав: «Операції руйнують Україну. Але ми порвемо павутину».

6.5 Розкриття зв'язків

Лондон, туманний ранок після втечі з гаража. Андрій Семенко і Джованні рухалися вузькими вуличками Клеркенвелл, тримаючись тіней. Джованні кульгав, рана від кулі давалася взнаки, але він не скаржився. Андрій ніс рюкзак з флешками і теками — їхнім єдиним скарбом.

Телефон Андрія задзвонив — анонімне повідомлення: «Зустріч у кав'ярні "The Bean" біля Сіті. Маю дані про зв'язки з Україною. Будь там о 10:00. Анонім».

Андрій показав Джованні.

— Знову пастка? — запитав Джованні, озираючись. Туман ховав, але Андрій відчував погляд. За ними хтось ішов — кроки лунали в ритм їхнім.

— Може. Але якщо це про українських олігархів — ми не можемо ігнорувати. Файли Анни згадували зв'язки з Венецією. Якщо чорна аристократія контролює їх через борги й офшори — це ключ.

Джованні кивнув.

— Я піду з тобою. Але якщо щось не так — тікаємо.

Вони дійшли до кав'ярні — маленьке місце з видом на Сіті, вежі банків, що ховалися в тумані. За столиком сидів чоловік років 60, у старому пальто, з газетою. Він жестом запросив сісти.

— Ви Андрій? Я — колишній банкір. Знаю про офшори. Ось файли.

Він передав конверт. Андрій відкрив — схеми, списки імен, рахунки.

Дані про зв'язки Венеціанської чорної аристократії з українськими олігархами.

«Це не теорія, — подумав Андрій. — Це реальність».

Чорна аристократія, нащадки венеціанських родів як Паллавічіні, Орсіні, Контаріні, не зникла. Вони перейшли в тінь: банки, фонди, офшори. В Україні вони контролюють олігархів через борги держави й приватні офшорні схеми.

Борги — зброя: держава бере позики від МВФ, Світового банку (контрольованих елітою), з умовами реформ — приватизація, аустериті. Олігархи стають маріонетками: продають активи, ховають гроші в офшорах, але залишаються залежними.

Приклад: Ігор Коломойський, олігарх з PrivatBank. Санкціонований США за відмивання грошей. Його офшори в Британських Віргінських Островах та на Кіпрі — сотні мільйонів. Борги України (понад \$15 млрд від МВФ) змушують зробити приватизацію банків, як Privat, — Коломойський втрачає контроль, але ховає активи. Чорна аристократія через банки в Лондоні, Цюриху контролює потоки.

Ахметов — енергетика, металургія. Його офшори в Кайманових островах та Бермудських островах — мільярди. Борги держави (енергетична криза) змушують продавати активи, але гроші йдуть в офшори, де еліта тримає ключі.

Фірташ — хімія, газ. Офшори на Мальті та Джерсі які є острівними юрисдикціями з вигідними податковими режимами, — зв'язки з російськими, але через борги України (газові контракти) він залежний.

Офшори — тенета: олігархи ховають гроші в Британських Віргінських Островах, Беліз і Панамі, але чорна аристократія контролює постачальників трастових та корпоративних послуг в Швейцарії, Ліхтенштейні. Приклад: Pandora Papers розкрили офшори Зеленського. Гроші від олігархів — як Коломойський — йшли через офшори. Борги держави — інструмент: МВФ вимагає реформи, олігархи лобіюють, але еліта тримає їх на гачку — загроза санкцій, замороження активів.

Андрій відчув гнів. «Коломойський, Ахметов — маріонетки. Борги України — ланцюг».

— Як психологічні операції інтегруються? — запитав він.

Банкір усміхнувся.

— Тавісток. Психологічні операції для контролю олігархів.

Вони маніпулюють поведінкою: травми, групова динаміка, щоб тримати в залежності.

У Давосі — зустрічі: олігархи як Пінчук, Ахметов з елітою.

Там інтеграція: психологічні операції для суспільства (гендер, контркультура), але й для олігархів — борги роблять вразливими, медіа (власні телеканали) нормалізують хаос. Приклад: Операція «Гладіо» — психологічні операції НАТО, теракти для контролю. Для олігархів — персональні операції: компромат, борги, залежність.

Андрій подивився на фото в теці: Давос, олігархи з банкірами.

Раптом — двері відчинилися.

Двоє в куртках.

Банкір поблід.

— Вони тут!

Андрій схопив теку, кинувся до чорного ходу. Погоня: вулицями Лондона, туман ховав. Постріл — куля влучила в стіну. Він біг, озираячись: агенти — наймані, від МІБ чи приватні, за фондами Паллавічіні. Вони хочуть файли — бо розкриття зв'язків зруйнує контроль.

Він забіг у метро, втратив їх.

Дзвонив Джованні: «Зустрічаємося в гаражі.

Маю докази про олігархів».

В гаражі — Джованні чекав.

Андрій показав файли.

— Венеція контролює українських олігархів через офшори, борги. Коломойський, Ахметов — маріонетки. У Давосі — зустрічі з елітою. Психологічні операції Тавістоку — для контролю: маніпуляція, щоб олігархи були залежними.

Джованні кивнув.

— Це війна. Але ми знайдемо спосіб.

Вони планували наступний крок.

Але Андрій знав: агенти близько.

Втеча триває.

РОЗДІЛ 7

Лондонський туман

7.1 City-Ukraine Hub: як Сіті затягує Україну в боргову павутину

Лондон, 2026 рік.

Туманний ранок після втечі з Риму.

Андрій Семенко і поранений Джованні йшли вузькими вуличками Клеркенвелл, тримаючись тіней. Кожен крок віддавався болем у нозі італійця, але він мовчав. У рюкзаку Андрія — флешки й теки з палацу Паллавічіні. Докази, що могли підірвати тисячолітню машину.

Телефон тихо вібрував. Анонімне повідомлення: «Кав'ярня “The Bean” біля Сіті. 10:00. Маю дані про Україну. Приходь один.»

За кутовим столиком сидів чоловік у сірому костюмі без імені — просто «Містер Кейн». Перед ним лежала тонка папка з гербом TheCityUK.

— Ви думаєте, що розкрили павутину в Римі? — тихо сказав він, не піднімаючи очей. — То була лише іграшка. Справжнє щупальце зараз росте прямо в серце вашої країни.

Він підсунув папку. На першій сторінці — дата: січень 2024 року.

Під час візиту Володимира Зеленського до Лондона підписали «100-річне партнерство» між Україною та Великою Британією. Офіційно — дружба, безпека, майбутнє. Насправді один ключовий пункт звучав невинно: «модернізація фінансового сектору України».

Січень 2024-го. Офіційний запуск **City-Ukraine Hub**. Організатор — **TheCityUK**, головна лобістська машина всього фінансового сектору Корпорації Сіті Лондона. Партнери — Лондонська фондова біржа і Міністерство економіки України. Фінансування — прямий потік від британського уряду через FCDO і програму TIGER.

— Це не гуманітарний проєкт, — шепотів Кейн. — Це сучасна Ост-Індська компанія. Тільки замість чаю вони продають «британські стандарти». Вони навчають ваших чиновників з НБУ, Мінфіну, НКЦПФР і журналістів економічного блоку думати так, як вигідно Сіті. Стажування в Лондоні, семінари в Києві, «обмін досвідом» — усе для того, щоб ваша фінансова система стала продовженням лондонської.

Андрій гортав сторінки. Документи 2025–2026 років: програми для топ-менеджерів Національного банку, семінари з приватизації держмайна, курси для регуляторів, як зробити ринок «привабливим для іноземних інвестицій». Кожна «реформа» — нова нитка.

Джованні раптом підвів очі:

— Це психологічна війна (psy-ops) нового покоління. Вони не ллють ЛСД у воду. Вони ллють «правильне мислення» у голови ваших еліт. Через десять років ваші міністри фінансово будуть говорити як лондонські банкіри.

Містер Кейн кивнув:

— City-Ukraine Hub — це не хаб. Це шлюз. Через нього Сіті входить у вашу економіку без шуму і без кордонів. Борги, приватизація, відкриті ринки — усе під виглядом «модернізації». А ви залишаєтеся сировинним придатком на сто років вперед.

Андрій відчув, як холод пробігає по спині. Тінь, яка переслідувала його від Києва до Риму, тепер мала офіційну адресу — Корпорацію Лондонського Сіті, прямий спадкоємець венеціанських олігархів.

Коли вони виходили з кав'ярні, туман став густим, як павутина.

Павутина більше не ховалася.

Вона мала назву, адресу і британський паспорт.

7.2 Сто років поневолення «100-річне партнерство»:

як Лондон закріплює Україну в павутині Чорної аристократії

Лондон, 2026 рік.

Туман за вікном маленької квартири на околиці Клеркенвелл здавався живим. Він повільно плив вулицями, обвиваючи ліхтарі, ніби тисячолітня павутина, що не хоче відпускати свою жертву. Андрій Семенко сидів за старим дерев'яним столом, заваленим паперами, флешками й теками, які Містер Кейн передав йому в кав'ярні «The Bean». Лампа з зеленим абажуром відкидала тінь на його втомлене обличчя. Кожна сторінка, кожен рядок випромінював холодну, розрахункову загрозу.

Він перегорнув першу теку. Заголовок був простий і майже романтичний: «UK-Ukraine 100-Year Partnership» — «100-річне партнерство між Сполученим Королівством і Україною».

Андрій гірко усміхнувся. Шлюб на віки. Тільки замість обіцянок любові й вірності тут були борги, контроль і структурна залежність на ціле століття вперед.

Документи датувалися 2023–2025 роками.

Усе почалося під час візиту Володимира Зеленського до Лондона в 2023-му, коли Україна, оточена війною, шукала підтримки. Офіційно — про дружбу, безпеку, інвестиції та модернізацію. Насправді — класична венеціанська схема, яку Чорна аристократія відточувала ще з XIII століття: використати кризу, щоб нав'язати боргову і регуляторну залежність. Замість хрестоносців — «партнерство». Замість Константинополя — українська економіка.

Андрій відкинувся на спинку стільця. У голові лунав голос князя Паллавічіні, що вмирав на мокрому мармурі римського палацу: «Ми не правимо відкрито — ми керуємо з тіні. Борги поневолюють королів, кризи руйнують нації, а ми збираємо плоди».

Сьогодні замість королів — уряди. Замість Венеції — Корпорація Лондонського Сіті. Замість Четвертого хрестового походу — «100-річне партнерство» і City-Ukraine Hub.

Він почав читати повільно, фіксуючи кожну деталь, ніби це був не документ, а кримінальна справа.

7.2. Історична архітектура поневолення

«100-річне партнерство» не виникло на порожньому місці. Це була логічна еволюція стратегії, яку Чорна аристократія відпрацювала ще в часи Венеційської республіки. У XIII столітті венеціанські олігархи (Орсіні, Контаріні, Паллавічіні) використовували борги хрестоносців, щоб перенаправити їхню силу на вигідні цілі. У XVII–XVIII століттях та сама модель була перенесена через Голландську та Британську Ост-Індські компанії. У XX столітті — через Бреттон-Вудську систему, МВФ і Світовий банк. Тепер, у XXI столітті, Сіті Лондона застосовувала її до України.

Підписання угоди в 2023–2025 роках відбувалося на тлі війни — ідеальної кризи, яка дозволяла нав'язати умови, що в мирний час були б неприйнятними.

1. Ключовий пункт — «модернізація фінансового сектору України».

Звучало невинно. Насправді це означало повну інтеграцію української фінансової системи в орбіту Сіті Лондона.

Через City-Ukraine Hub, запущений у січні 2024 року, TheCityUK (головна лобістська організація всього фінансового сектору Корпорації Сіті) отримала прямий доступ до:

- реформування Національного банку України;
- розробки законодавства про капітальні ринки;
- «навчання» топ-чиновників Мінфіну, НБУ, НКЦПФР та журналістів економічного блоку.

Андрій знайшов внутрішні меморандуми TheCityUK. У них чітко прописано: програми стажувань у Лондоні, семінари в Києві, «обмін досвідом». Офіційно — підвищення кваліфікації. Насправді — формування лояльної еліти, яка мислитиме категоріями лондонського капіталу.

2. Механізми контролю: від регуляторів до наративів

City-Ukraine Hub став справжнім шлюзом. Британські фінансисти отримали можливість впливати на ключові процеси:

- Реформування НБУ — запровадження «британських стандартів» корпоративного управління, ESG-звітності та відкритості ринків.

- Розробка законодавства про капітальні ринки — закони, що максимально полегшують приватизацію стратегічних активів і залучення іноземного капіталу на умовах Сіті.

- Навчання журналістів — спеціальні курси для економічних редакторів, щоб вони просували саме ті наративи, які вигідні Лондону: «інвестиційний клімат», «модернізація», «відкритість».

Андрій перегорнув сторінку. У звіті за 2025 рік прямо говорилося: «Успішне впровадження реформ залежить від формування проінвестиційного дискурсу в українському медіапросторі». Переклад: журналісти повинні навчитися говорити так, щоб жодна критика боргової політики не звучала як загроза.

Він згадав слова Ліндона ЛаРуша: монетаризм — це не економіка, це епістемологічна війна. Тут війна велася не танками, а семінарами та стажуваннями. Кожного чиновника, який пройшов через City-Ukraine Hub, перетворювали на агента впливу — не за гроші, а за «знання» і «статус».

3. Стратегічна мета: стабільна залежність

Андрій підвівся і підійшов до вікна. Туман за склом густішав. Він здавався живою істотою, що повільно обплітала місто.

— Вони не хочуть, щоб Україна стала сильною, — тихо сказав він сам до себе. — Вони хочуть, щоб вона була «стабільно залежною». Кожен новий уряд, незалежно від кольору, продовжував відкривати двері для лондонського капіталу, продавати активи за безцінь і брати кредити під їхні умови.

Сто років. Ціла епоха. Угода розрахована так, щоб навіть зміна влади в Україні не змогла її розірвати. Кожна нова «реформа», кожна приватизація, кожна угода з Лондонською фондовою біржою — це нова нитка в павутині.

Андрій повернувся до столу. У теці лежав аналіз наслідків: зростання боргового навантаження, втрата контролю над стратегічними активами, перетворення України на сировинний придаток з «модернізованою» фінансовою системою, яка працює не на національну економіку, а на обслуговування зовнішніх боргів.

Це була не просто угода. Це була сучасна версія венеціанського пакту 1239 року — тільки замість чорних гвельфів у палаці Есте тепер сиділи банкіри Сіті в бездоганих костюмах.

4. Контраст з альтернативою: фізична економіка проти боргового ярма

Андрій відкрив окремих файл — уривки з робіт ЛаРуша. Фізична економіка вимагала інвестувати ресурси в реальне виробництво, інфраструктуру, науку, очищення річок і відновлення природи. «100-річне партнерство» робило протилежне: воно спрямовувало Україну в бік фінансової спекуляції, приватизації та залежності від зовнішнього капіталу.

Замість підвищення енергетичної щільності суспільства — зростання боргових бульбашок. Замість творчого розуму — «компетенції» для обслуговування чужих інтересів. Замість суверенітету — «стабільна залежність» на сто років.

Андрій відчув, як холод пробігає по спині. Павутина не просто затягувалася. Вона вже мала офіційну назву, підписану угоду і механізм контролю на століття вперед.

Він підійшов до вікна. Туман за склом здавався ще густішим. Але тепер Андрій знав: павутина тріщить саме тоді, коли хтось починає її бачити.

І таких людей ставало дедалі більше.

Він стиснув кулаки.

— Сто років... — прошепотів Андрій у порожню кімнату. — Ми не дамо вам стільки часу.

Туман за вікном здригнувся, ніби почув його слова.

7.3 Отруєння розуму: як павутина захоплює українську освіту

Київ, осінь 2026 року.

Дош бив у вікно маленької квартири на Подолі так, ніби хотів змити всі сліди. Андрій Семенко сидів за столом, заваленим роздрукованими документами, флешками і теками, які він витягнув із лондонського туману. Світло однієї настільної лампи падало на папери з грифом British Council і Міністерства освіти й науки України.

Він потер скроні. Голова гула. Після Риму, після пострілів у палаці Паллавічіні, після туманного ранку в Сіті він думав, що найгірше вже позаду. Але ні. Павутина була набагато глибшою. Вона не просто проникала в банки і міністерства. Вона лізла в голови дітей.

Андрій взяв у руки товсту теку з написом «UK-Ukraine 100-Year Partnership – Education Pillar». В середині — меморандуми, звіти, плани на 2025–2028 роки. Перший документ датується 2024-м — саме під час візиту Зеленського до Лондона. Тоді підписали «100-річне партнерство». Офіційно — про дружбу і майбутнє. Насправді — про системне переформатування української освіти під британські стандарти.

Він перегорнув сторінку. British Council і City-Ukraine Hub. Вони не обмежилися фінансами. Вони пішли далі — в школи і університети. Програма UK-Ukraine School Partnerships: спочатку 50 шкіл, потім 130, а до 2028-го план — понад 300 шкіл і 54 тисячі учнів. Офіційно — «культурний обмін», «спільне читання», «розвиток англійської». Насправді — м'яке, але системне заміщення української освітньої традиції на «європейські компетенції».

Андрій відкинувся на спинку стільця. Перед очима постали спогади про батька — вчителя фізики в старій київській школі. Той завжди казав: «Освіта — це не набір навичок. Це вогонь у голові. А вони хочуть зробити з дітей лампочки, які можна вмикати й вимикати».

Тепер він бачив, як це робиться.

Болонська система — сучасна версія венеціанського ярма

Україна приєдналася до Болонського процесу ще в 2005 році. Тоді це звучало як «європейська інтеграція» і «модернізація». Насправді це було класичним венеціанським ходом: під виглядом «стандартів» нав'язати систему, яка руйнує справжній розум.

Андрій знайшов внутрішній звіт British Council за 2024–2025 роки. Там чітко написано: перехід на компетентнісний підхід. Замість глибокого вивчення предметів — «навички», «компетенції», «модулі», ECTS-кредити. Замість класичної освіти, про яку говорив Ніколас Кузанський — людина як «жива ікона Бога», здатна відкривати універсальні принципи, — тепер дитина має стати «гнучким фахівцем», готовим до ринку праці.

Він прочитав уголос уривок з доповіді:

«Болонська система сприяє мобільності, якості та відповідності потребам ринку...»

Андрій криво усміхнувся. Мобільність. Тобто — щоб молоді українці могли легко виїхати. Якість — щоб вони не вміли нічого глибоко. Ринок — щоб вони були дешевою робочою силою для Європи.

Але найстрашніше було далі.

Навантаження на вчителів — зброя проти вчителя-творця

Андрій відкрив інший файл — скарги вчителів, зібрані в закритих чатах і звітах профспілок. Болонська система принесла не свободу, а бюрократичне пекло.

Кожен семестр — десятки модулів. Кожен модуль — окремі заліки, тести, портфоліо, self-assessment. Вчитель повинен заповнювати ECTS-таблиці, писати індивідуальні навчальні плани, звітувати про «розвиток компетенцій» кожному учню. Замість того, щоб готувати урок з фізики чи літератури, вчитель витрачає години на паперовий смітник.

Один документ особливо вдарив по ньому. Вчителька з Харкова писала:

«Раніше я могла підготувати глибокий урок за два-три дні. Тепер я витрачаю 70 % часу на звіти, таблиці та “європейські стандарти”. У мене немає сил на дітей. Я просто виконую план».

Андрій стиснув кулаки. Саме цього й хотіла павутина. Зламати вчителя. Зробити його не носієм знань і вогню, а бюрократом, який механічно виконує модулі. Втомилий, вигорілий вчитель не зможе запалити в дитині розум. Він просто передасть «компетенції».

British Council і Міністерство освіти просували саме це: «студентоцентроване навчання», «навчання протягом усього життя», «критичне мислення» за британськими шаблонами. Але в реальності — масове навантаження. Вчителі змушені працювати по 12–14 годин на добу, щоб встигнути за всіма вимогами Болонської системи.

Контраст з справжньою освітою

Андрій відкрив інший файл — уривки з робіт Ліндона ЛаРуша і Ніколаса Кузанського, які він зберігав окремо. Фізична економіка вимагала освіти, яка розвиває творчий розум, здатний до аксіоматичних відкриттів. Кузанський говорив про троїчність розуму: єдність, рівність, зв'язок. ЛаРуш — про підвищення енергетичної щільності мислення.

Болонська система робила протилежне. Вона стандартизувала. Вона робила з дитини не співтворця, а споживача «компетенцій». Вона вбивала глибину заради «гнучкості».

— Вони не хочуть освічених людей, — прошепотів Андрій у порожню кімнату. — Вони хочуть керованих виконавців. Людей, які не ставлять питань, а просто «розвивають компетенції».

Він знайшов ще один документ — план British Council на 2026–2028 роки. Там прямо говорилося про «інтеграцію українських шкіл у європейський освітній простір» через 100-річне партнерство. 300 шкіл. 54 тисячі дітей. Англійська як друга мова з перших класів. «Європейські цінності» замість української класики.

Павутина затягувалася повільно, але невідворотно. Через British Council, City-Ukraine Hub і Болонську систему вони формували покоління, яке вже не пам'ятатиме, що таке справжній розум.

Андрій підвівся. Дощ за вікном став ще сильнішим. Він подивився на теки, на флешки, на свій ноутбук.

— Вони отруюють не тільки Дніпро, — сказав він тихо. — Вони отруюють майбутнє.

Він знав: якщо не зупинити це зараз, через двадцять років в Україні не буде вчителів-творців. Будуть лише «фасилітатори компетенцій», які готуватимуть дітей до життя в павутині.

Павутина вже була всередині шкіл.

І тільки ті, хто зрозумів це, могли її розірвати.

7.4 Голоси в ефірі. Як павутина контролює українські медіа

Київ, пізня осінь 2026 року.

Дощ за вікном маленької квартири на Подолі лив так, ніби хотів змити всі сліди, залишені в ефірі. Андрій Семенко сидів у напівтемряві, тримаючи в руках пульт від телевізора. Екран мерехтів холодним блакитним світлом. Він перемикав канали один за одним — і щоразу бачив майже те саме.

«Модернізація фінансового сектору...», «Відкриті ринки — шлях до інвестицій...», «Британські стандарти як запорука стабільності...», «City-Ukraine Hub — міст у майбутнє...».

Кожна економічна програма, кожне ток-шоу про «реформи», кожна новина про приватизацію чи боргову політику звучали так, ніби їх писав один і той самий сценарист. Голоси ведучих, експертів, чиновників зливалися в єдиний монотонний гімн. Ніхто не говорив про фізичну економіку. Ніхто не згадував боргову пастку. Ніхто не ставив питання, чому Україна, багата на ресурси, залишається в постійній залежності.

Андрій вимкнув звук. У тиші кімнати він почув той самий шепіт, що переслідував його від венеціанських каналів до римських підвалів палацу Паллавічіні. Павутина. Вона вже не просто контролювала гроші. Вона контролювала голоси, якими народ говорив про себе.

Він відкрив файл, який отримав від аноніма з Лондона кілька днів тому. Назва була сухою і лякаючою: «Media Influence Program – UK-Ukraine 100-Year Partnership». Всередині — десятки документів, меморандумів, звітів і внутрішніх листів TheCityUK та British Council.

1. Сучасна цензура без цензури

Андрій почав читати повільно, ніби розплутував нитку, що тягнулася через століття.

City-Ukraine Hub, запущений у січні 2024 року як частина «100-річного партнерства», не обмежився лише фінансовими чиновниками. Він активно проводив спеціальні програми саме для журналістів економічного блоку. Стажування в Лондоні по три-чотири тижні. Семінари в Києві та Лондоні. «Навчання британським стандартам висвітлення економічної політики». Ті, хто проходив ці курси, отримували відчутні преференції: прямий доступ до закритих брифінгів у посольстві, гранти від British Council, можливість публікуватися в британських виданнях, запрошення на міжнародні конференції.

— Це не цензура, — бурмотів Андрій, гортаючи сторінки. — Це тонше. Набагато небезпечніше. Вони не забороняють говорити правду. Вони створюють цілу генерацію «правильно мислячих» журналістів, які самі, без жодного наказу, просуватимуть потрібні наративи.

Він знайшов список учасників програм 2024–2026 років. Понад двісті українських журналістів і редакторів економічних та політичних відділів провідних телеканалів, радіостанцій і онлайн-видань. Кожен з них пройшов «підвищення кваліфікації» в Лондоні. Кожен повернувся з чітким розумінням, що таке «інвестиційний клімат», «модернізація» і «відкриті ринки».

2. British Council і «боротьба з дезінформацією»

Андрій перегорнув наступну теку. British Council, що діє в рамках того самого 100-Year Partnership, фінансувала окремі медіа-проекти. Офіційна назва — «Програми посилення медіаграмотності та боротьби з дезінформацією». На практиці — системна боротьба з будь-якою критикою західних стандартів і британського впливу.

Курси для головних редакторів. Тренінги для фактчекерів. Гранти на створення спеціальних рубрик «Економіка без міфів». Усі ці ініціативи мали одну спільну рису: критика фізичної економіки, згадка про боргову залежність чи сумніви щодо «модернізації» автоматично потрапляли в категорію «російська пропаганда» або «конспірологічні теорії».

Андрій знайшов внутрішній звіт British Council за 2025 рік. Там прямо вказувалося: «Успішне впровадження реформ залежить від формування проінвестиційного дискурсу в українському інформаційному просторі». Переклад з дипломатичної мови: журналісти повинні навчитися говорити так, щоб жодна згадка про альтернативу (фізичну економіку ЛаРуша) не звучала серйозно.

— Вони не просто контролюють ефір, — прошепотів Андрій. — Вони контролюють саму можливість думати інакше.

3. Історична лінія контролю над свідомістю

Андрій відкинувся на спинку стільця і на мить заплющив очі. Перед ним постала довга тінь — від венеціанських каналів 1239 року до сучасних студій київських телеканалів.

Чорна аристократія ніколи не правила відкрито. Вона завжди керувала через наративи. У Середньовіччі — через папські булли і хроніки, які писалися під диктовку Орсіні та Колонна. У XIX столітті — через лондонські газети, що формували громадську думку перед опіумними війнами. У XX столітті — через Tavistock Institute і Congress for Cultural Freedom, які просували «вільну» культуру як зброю проти комунізму. Тепер, у XXI столітті, механізм став досконалішим: City-Ukraine Hub і British Council робили те саме, тільки під виглядом «підтримки свободи слова».

Павутина еволюціонувала. Замість цензорів у формі — «незалежні» журналісти, які самі вірять у те, що їх навчили.

4. Результат: однорідний ефір і зомбування суспільства

Андрій увімкнув звук знову. На одному каналі відомий економічний експерт (випускник програми City-Ukraine Hub) переконував глядачів, що приватизація стратегічних підприємств — це «єдиний шлях до модернізації». На іншому — ведуча ток-шоу називала будь-яку критику боргової політики «ворожою пропагандою». На третьому — журналіст, який пройшов стажування в Лондоні, з ентузіазмом розповідав про «відкриті ринки» і «британські інвестиції» як порятунок для України.

Однорідність була майже досконалою. Ніхто не ставив питання: чому країна з багатими ресурсами постійно бере кредити? Чому фізична економіка, про яку говорив ЛаРуш, навіть не згадується? Чому очищення Дніпра і розвиток власної енергетики відкладаються на «після перемоги», а «модернізація фінансового сектору» йде повним ходом?

Андрій вимкнув телевізор. У тиші кімнати шепіт став чіткішим. Павутина не просто контролювала гроші. Вона контролювала голоси, якими народ говорив про своє майбутнє. Поки люди вірили, що дивляться «вільні» і «незалежні» новини, нитки затягувалися все тугіше.

Він підвівся, підійшов до вікна. Дощ за склом перетворився на зливу. Андрій дивився на вогні Києва і розумів: це не просто контроль над медіа. Це контроль над свідомістю цілої нації. Якщо народ не чує альтернативних голосів, він не може уявити інший шлях — шлях фізичної економіки, відновлення природи і творчого розуму.

Павутина вже була всередині кожного екрана.

Але тепер Андрій знав, як її розірвати. Він мав докази. Він мав документи. І він мав голос, який ще не зламали.

Він сів за стіл, відкрив ноутбук і почав писати. Перше речення вийшло коротким і жорстким:

«Поки ви дивитеся новини, вас контролюють ті, хто написав сценарій».

Павутина тріщала. Голоси в ефірі вже не були єдиними.

7.5 Розпродаж душі. Як Чорна аристократія продає Україну по частинах.

Київ, зима 2026–2027 року.

Сніг падав густо й тихо, ніби намагаючись приховати сліди, що залишалися після кожної нової «реформи». Андрій Семенко сидів у тій самій маленькій квартирі на Подолі, де вже кілька місяців розплутував нитки павутини. На столі лежала нова тека — товста, важка, з позначкою «Privatization Roadmap 2024–2030». Її йому передали через складну ланцюжок анонімних контактів із Лондона.

Він відкрив теку і відчув, як холод пробігає по спині. Це був не просто план продажу державного майна. Це був детальний, виважений, майже ритуальний документ про розпродаж майбутнього цілої країни.

«Приватизація — ключовий елемент модернізації української економіки», — писали автори з City-Ukraine Hub і британських консультантів. Андрій гірко посміхнувся. Кожне слово було знайомим. Те саме він чув у римських підвалах, те саме шепотіли канали Венеції вісім століть тому: «Ми не забираємо силою. Ми купуємо за борги».

1. Історичний контекст: від венеціанських боргів до української приватизації

Андрій відсунув стілець і почав ходити кімнатою. У голові складалася картина, яка простягалася через століття.

У 1204 році венеціанські олігархи перенаправили Четвертий хрестовий похід на Константинополь, щоб погасити борги і отримати контроль над торгівлею. У XVII столітті Британська Ост-Індська компанія використовувала борги місцевих правителів, щоб поступово приватизувати цілі регіони Індії. У XIX столітті Лондон нав'язував «вільну торгівлю» Китаю через опіумні війни, а потім приватизував його порти. У XX столітті МВФ і Світовий банк змушували країни «третього світу» продавати державні підприємства за безцінь під виглядом «структурних реформ».

Тепер черга дійшла до України.

Війна 2022 року стала ідеальною кризою. Під її прикриттям «100-річне партнерство» і City-Ukraine Hub відкрили двері для масштабної приватизації. Офіційна риторика була знайома: «ефективне управління», «приплив інвестицій», «модернізація». Насправді це була класична схема Чорної аристократії: використати борги і кризу, щоб передати стратегічні активи в руки зовнішнього капіталу.

Андрій знайшов у теці «Roadmap» на 2024–2030 роки. Там чітко перелічено пріоритетні об'єкти:

- Великі енергетичні компанії (обленерго, частини «Нафтогазу»);
- Порти Одеси, Миколаєва та Маріуполя;
- Земельні банки та агрохолдинги;
- Залізничні підприємства та логістичні хабі;
- Хімічні заводи та металургійні комбінати.

Кожна приватизація супроводжувалася «міжнародними консультантами» — переважно британськими фірмами, пов'язаними з Сіті Лондона.

2. Механізм продажу: City-Ukraine Hub як аукціонний дім

Андрій сів і почав детально вивчати документи.

City-Ukraine Hub виступав не просто як «платформа обміну досвідом». Він став головним координатором процесу приватизації. Британські експерти розробляли критерії «ефективності», писали тендерну документацію, проводили «незалежну оцінку» активів. Українські чиновники, які пройшли навчання в Лондоні, підписували угоди, не ставлячи зайвих питань.

Особливо цинічним був механізм «прозорої приватизації». Офіційно — через ProZorro. Насправді — через складну систему офшорів і трастів, де кінцеві бенефіціари залишалися прихованими. Андрій знайшов кілька внутрішніх листів TheCityUK, де прямо рекомендувалося «забезпечити максимальну відкритість для іноземних інвесторів» і «мінімізувати участь держави в стратегічних секторах».

— Вони продають не заводи, — прошепотів Андрій. — Вони продають суверенітет.

Він знайшов конкретні приклади. У 2025 році було приватизовано кілька обленерго. Офіційна ціна — «ринкова». Реальна — значно нижча за вартість активів. Покупці — компанії, зареєстровані в юрисдикціях, пов'язаних з британським капіталом. Результат: тарифи для населення зросли, а контроль над енергетикою поступово перейшов до зовнішніх гравців.

Те саме відбувалося з портами. Під виглядом «модернізації» стратегічні морські ворота України переходили під управління консорціумів, де ключову роль відігравали лондонські інвестиційні фонди.

3. Економічні та соціальні наслідки

Андрій відкрив аналітичний розділ звіту. Цифри були жорстокими.

Приватизація стратегічних підприємств призводила до:

- Втрати робочих місць (масові скорочення під виглядом «оптимізації»);
- Зростання тарифів на електроенергію, тепло і транспорт;
- Переорієнтації виробництва на експорт сировини замість розвитку власної переробки;
- Збільшення боргового навантаження — бо нові власники часто брали кредити в західних банках під заставу вже приватизованих активів.

Найстрашніше — втрата контролю над майбутнім. Коли стратегічні галузі опиняються в руках зовнішнього капіталу, держава втрачає можливість проводити незалежну промислову політику. Фізична економіка ЛаРуша, яка передбачає інвестиції в реальне виробництво, інфраструктуру і науку, стає неможливою. Замість цього — фінансова спекуляція і обслуговування боргів.

Андрій згадав слова Ліндона ЛаРуша: «Коли фінансова бульбашка відривається від фізичної економіки, колапс неминучий». Україна саме йшла цим шляхом — під аплодисменти «модернізації».

4. Психологічна війна навколо приватизації

Андрій увімкнув телевізор. На екрані черговий «експерт» (випускник програми City-Ukraine Hub) переконував глядачів: «Приватизація — це єдиний шлях до ефективності. Держава — поганий господар».

Журналісти, які пройшли стажування в Лондоні, повторювали ті самі тези. Будь-яка критика приватизації відразу маркувалася як «популізм», «конспірологія» або «проросійські наративи».

— Вони не просто продають активи, — сказав Андрій у голос. — Вони продають саму ідею, що Україна не здатна керувати своїм майном. Вони вбивають у свідомість народу думку, що ми — вічні жебраки, які повинні продавати все, що мають.

Це була найглибша форма поневолення — поневолення розуму. Коли народ починає вірити, що розпродаж країни — це прогрес.

5. Альтернатива: фізична економіка замість розпродажу

Андрій відкрив окрему теку з роботами ЛаРуша. Там була чітка протилежність.

Фізична економіка пропонувала інвестувати державні ресурси в:

- Відновлення і модернізацію існуючих підприємств під національним контролем;
- Розвиток власної енергетики (ядерна, гідро, водень);
- Створення сучасної інфраструктури (Євразійський сухопутний міст);
- Очищення річок і ґрунтів;
- Підвищення кваліфікації робочої сили.

Замість продажу — кредитування реального виробництва під державні гарантії. Замість «іноземних інвестицій» — внутрішні інвестиції в творчий розум і продуктивну силу народу.

Але така модель була смертельно небезпечною для павутини. Вона руйнувала основу влади Чорної аристократії — боргову залежність і контроль над активами.

Андрій підвівся і підійшов до вікна. Сніг продовжував падати. Вогні Києва здавалися маленькими острівцями опору в океані темряви.

Він знав: приватизація — це не економічна реформа. Це остаточне закріплення України в ролі сировинного придатка на десятиліття вперед. Це продаж не тільки заводів і портів, а й майбутнього нації.

Але він також знав інше.

Павутина тріщить саме тоді, коли хтось починає називати речі своїми іменами.

Він сів за стіл, відкрив ноутбук і почав писати перший рядок майбутньої статті:

«Приватизація — це не модернізація. Це розпродаж суверенітету під виглядом допомоги».

Сніг за вікном падав тихіше. Ніби навіть природа чекала, чи вистачить у людей сміливості зупинити цей розпродаж.

7.6 Загублене покоління. Як павутина захоплює українську молодь

Київ, зима 2026–2027 року.

Морозний вітер бив у вікна квартири на Подолі, але Андрій Семенко майже не відчував холоду. Він сидів за столом, заваленим новими документами, які надійшли з Лондона через складний ланцюжок анонімних контактів. Ця тека була найважчою. На обкладинці — проста назва: «Youth Engagement Strategy – UK-Ukraine 100-Year Partnership» (Стратегія залучення молоді – 100-річне партнерство між Великою Британією та Україною.).

Андрій відкрив її і відчув, як щось стискається всередині. Це був не просто план «молодіжних програм». Це був детальний, холодний, розрахунковий проект з перевиховання цілого покоління.

Він перегорнув першу сторінку і прочитав:

«Молодь — ключовий ресурс для забезпечення довгострокової стабільності та європейської інтеграції України. Через освіту, культурні обміни та ціннісне виховання ми формуємо покоління, готове до сучасних викликів глобального світу.»

Андрій гірко усміхнувся. «Готове до сучасних викликів». Переклад з мови павутини: готове бути покірним, без коренів, без національної ідентичності, готове обслуговувати чужі інтереси.

1. Стратегія довгострокового захоплення

Програма «Youth Engagement Strategy» була частиною того самого «100-річного партнерства». Вона охоплювала три рівні:

- Шкільна освіта (British Council + Міністерство освіти);
- Вища освіта та університетські обміни (Erasmus+, Chevening, City-Ukraine Hub);

- Молодіжні громадські організації та культурні ініціативи (фінансування через British Council, USAID, різні «демократичні» фонди).

Офіційна мета — «розвиток лідерських якостей», «критичне мислення», «європейські цінності». Реальна мета — створення покоління, яке вже не зможе уявити Україну поза глобальною фінансовою системою Сіті Лондона.

Андрій знайшов внутрішній документ British Council від 2025 року. Там прямо говорилося: «Необхідно сформувати проєвропейську молодь, яка сприйматиме інтеграцію в західні інститути як природний і єдино можливий шлях розвитку». Іншими словами — молодь, яка вважатиме фізичну економіку, національний суверенітет і ідеї ЛаРуша «відсталими» або «конспірологічними».

2. Школа як перший рівень індоктринації

Андрій перейшов до розділу про шкільну освіту. Програма UK-Ukraine School Partnerships вже охоплювала понад 300 шкіл і планувалася до розширення. Британські школи «партнерували» з українськими: спільні онлайн-проєкти, обмін вчителями, «культурні тижні», впровадження англійської мови з перших класів.

Найнебезпечніше було в змісті. Замість глибокого вивчення української історії, літератури та класичної науки дітей вчили «глобальним компетенціям»: толерантності, інклюзивності, гендерній рівності, екологічній свідомості за західними шаблонами. Класична освіта, про яку говорив Ніколас Кузанський — виховання творчого розуму, здатного до аксіоматичних відкриттів, — поступово витіснялася «компетентнісним підходом» Болонської системи.

Андрій знайшов скарги вчителів, які просочилися в закриті чати. Один вчитель історії писав:

«Раніше я міг розповісти дітям про Козацьку державу, про Гоголя, про Шевченка як глибокого мислителя. Тепер я повинен “інтегрувати європейські цінності” і проводити уроки “толєрантності”. На глибоке вивчення просто немає часу — треба заповнювати модулі та звіти».

Молодь виховували так, щоб вона не ставила питань про причини боргової залежності, про приватизацію стратегічних активів чи про те, чому Україна не розвиває власну промисловість. Її вчили бути «гнучкою», «мобільною» і «відкритою» — тобто готовою виїхати з країни при першій нагоді.

3. Університети та «лідерські програми»

Наступний рівень — вища освіта. Через Chevening Scholarships, Erasmus Mundus і спеціальні програми City-Ukraine Hub сотні українських студентів щороку відправлялися на навчання до Великої Британії. Найкращі — майбутні економісти, політологи, журналісти, юристи — проходили «лідерські програми».

Андрій знайшов список випускників 2024–2026 років. Багато з них уже займали посади в міністерствах, банках, медіа та громадських організаціях. Вони поверталися з чітким світоглядом: Україна — «відстала країна», яка потребує «європейської модернізації». Фізична економіка ЛаРуша для них була «маргінальною теорією», а будь-яка ідея національного розвитку — «націоналізмом».

Особливо цинічною була програма «Young Leaders». Відібраних студентів вчили не тільки економіці, а й «м’якій силі», «культурній дипломатії» та «боротьбі з дезінформацією». По суті — готували нову генерацію агентів впливу, які самі віритимуть, що служать «демократії» і «прогресу».

4. Культурна та ціннісна переорієнтація

Найглибший рівень — культурний. British Council фінансував численні молодіжні фестивалі, арт-проєкти, музичні події та онлайн-кампанії. Офіційно — «культурний обмін». Насправді — поступове заміщення української ідентичності на «глобальну», «європейську», «постнаціональну».

Андрій знайшов доповідь, де прямо говорилося: «Молодь повинна сприймати себе насамперед як громадянина Європи, а не як представника національної держави». Це був прямий удар по всій традиції, яку століттями захищали українці — традиції суверенітету, творчості та зв'язку з землею.

Замість вивчення Кузанського і ЛаРуша — вивчення «стійкого розвитку» та «гендерних студій». Замість фізичної економіки — «зелений» глобалізм, який на практиці означав деіндустріалізацію. Замість виховання творця — виховання споживача і «громадянина світу».

5. Наслідки і контраст з альтернативою

Андрій закрив теку і на мить заплющив очі. Наслідки були очевидними:

- Масовий виїзд молоді за кордон («мобільність»);
- Втрата національної ідентичності;
- Формування покоління, яке вважає боргову залежність і приватизацію «нормальним» станом;
- Зниження когнітивного рівня — заміна глибокого мислення на «компетенції» і «soft skills».

Це було саме те, чого боялася Чорна аристократія найбільше — сильне, освічене, національно свідоме покоління, здатне будувати фізичну економіку. Тому вони й атакували молодь так системно.

Альтернатива існувала. ЛаРуш і Кузанський пропонували освіту, яка розвиває творчий розум, здатний до наукових відкриттів і перетворення природи на благо людини. Освіту, де дитина вчиться бути співтворцем, а не «гнучким ресурсом» для ринку.

Але така освіта була смертельною загрозою для павутини.

Андрій підвівся і підійшов до вікна. Сніг падав густо. Вогні Києва світилися в темряві, ніби останні острівці опору.

Він знав: якщо не зупинити цю стратегію зараз, через 15–20 років в Україні не буде покоління, здатного розірвати павутину. Буде покоління, яке само попросить, щоб його тримали в боргах і залежності.

Але він також знав інше.

Павутина тріщить, коли молодь починає бачити правду.

Він сів за стіл, відкрив ноутбук і написав перший рядок:

«Поки ви виховуєте “європейську молодь”, вас позбавляють майбутнього».

Сніг за вікном падав тихіше.

Ніби навіть небо чекало, чи вистачить у молодого покоління сили прокинутися.

РОЗДІЛ 8

Від розкриття павутини до пробудження: Фізична економіка як зброя проти Чорної аристократії»

8.1 Фізична економіка ЛаРуша

У попередніх розділах ми простежили, як Чорна аристократія протягом століть будувала систему паразитичного контролю, де борги, війни та штучні кризи слугували інструментами поневолення реальної продуктивної діяльності. Монетаризм, як сучасна форма цього паразитизму, перетворює економіку на спекулятивну бульбашку, що існує

за рахунок виснаження фізичної основи суспільства. Саме тут виникає необхідність радикальної альтернативи — **фізичної економіки**, концепції, яку найглибше розробив і розвинув Ліндон ЛаРуш.

Фізична економіка ЛаРуша радикально відрізняється від панівної сьогодної монетаристської доктрини. Якщо монетаризм вимірює «успіх» зростанням фінансових агрегатів (акцій, деривативів, боргових зобов'язань), то фізична економіка фокусується виключно на **збільшенні потенційної щільності населення** через підвищення продуктивної сили праці.

Центральним інструментом аналізу тут є знаменита «**потрійна крива**» ЛаРуша — педагогічна модель, що демонструє три одночасні процеси:

1. *Гіперболічне зростання фінансових агрегатів (спекулятивна бульбашка).*
2. *Паралельне, але менш швидке зростання монетарних агрегатів.*
3. *Неухильне падіння реальної фізичної економіки — виробництва, інфраструктури, науково-технологічного прогресу та якості життя.*

Коли перша крива (фінанси) відривається від третьої (фізична реальність), система неминуче прямує до колапсу. ЛаРуш передбачав такі кризи ще в 1970-х роках, і його прогнози, на жаль, неодноразово підтверджувалися — від краху 2008 року до поточної гіперінфляційної динаміки в багатьох країнах. Монетаризм, таким чином, діє як епістемологічна зброя: він нав'язує суспільству хибне уявлення про реальність, де гроші породжують багатство, а не навпаки.

На противагу цьому ЛаРуш відроджує традицію, що сягає Ніколаса Кузанського, Готфріда Лейбніца, Олександра Гамільтона та Генрі Кері. У центрі його системи — **творчий розум людини** як єдине джерело негентропії (зростання порядку) у Всесвіті. Людина, на відміну від тварин, здатна відкривати універсальні фізичні принципи, втілювати їх у технологіях і тим самим підвищувати енергетичну щільність своєї діяльності. Від дерев'яного плуга до парової машини, від вугілля до ядерної енергії та, зрештою, до керованого термоядерного синтезу — кожен такий стрибок дозволяє підтримувати більшу щільність населення при вищому рівні життя.

Фізична економіка вимагає переорієнтації всіх ресурсів на чотири ключові пріоритети (так звані «Чотири закони» ЛаРуша):

Відновлення банківського регулювання типу Гласса–Стігалла для відокремлення комерційного кредитування від спекуляцій.

1. Створення національної банківської системи, орієнтованої на продуктивний кредит, а не на приватний прибуток.
2. Масове підвищення кваліфікації робочої сили та інвестиції в науку й освіту.
3. Перехід на нову технологічну платформу — насамперед керований термоядерний синтез і пов'язані з ним космічні технології.

Особливо важливим у контексті нашої книги є акцент ЛаРуша на **відновленні природи** як невід'ємній частині фізичної економіки. Паразитична система Чорної аристократії розглядає природу лише як ресурс для швидкого збагачення: отруєння річок і океанів, вирубка лісів, деградація ґрунтів.

Натомість фізична економіка бачить у природі динамічну систему, яку людина може й повинна покращувати. Очищення Дніпра, відновлення Чорного моря, масштабні проекти зрошування та лісонасадження, перехід на вискоєфективні, екологічно чисті джерела енергії — усе це не «витрати», а інвестиції в підвищення продуктивної сили суспільства.

Тут проявляється глибокий контраст з **епістемологічною війною**, яку веде олігархічна система. Епістемологічна війна спрямована на зниження когнітивного рівня населення: заміна класичної освіти на «компетенції», просування релятивізму,

емпіризму та постмодернізму, культивування споживацької психології через мас-медіа та розваги.

ЛаРуш показує, що така війна є логічним продовженням аристотелівської традиції (на протигагу платонівській), яка зводить людину до суми сенсорних вражень і тваринних інстинктів. Результат — суспільство, нездатне до справжніх наукових відкриттів, приречене на стагнацію і колапс.

Творчий розум, за Ларушем, — це не «інновації» в сенсі маркетингових гаджетів, а аксіоматичні революції в мисленні, подібні до відкриттів Кеплера, Лейбніца чи Рімана. Саме такі відкриття дозволяють людству долати ентропійні межі.

Фізична економіка, таким чином, є не просто економічною моделлю, а **онтологічною альтернативою**: вона стверджує людину як співтворця Всесвіту, здатного перетворювати хаос на впорядкований прогрес.

Для України, як і для багатьох пострадянських та розвиваючих країн, перехід до фізичної економіки означає радикальний розрив з колоніальною моделлю «сировинного придатка» і боргової залежності. Замість продажу землі, мінералів і робочої сили за безцінь — масштабні інвестиції в ядерну енергетику нового покоління, модернізацію інфраструктури, відродження машинобудування та наукових шкіл. Очищення річок і ґрунтів, створення сучасної транспортної мережі (як частина Євразійського сухопутного мосту) і розвиток високотехнологічного сільського господарства могли б стати основою справжнього відродження.

ЛаРуш неодноразово підкреслював: без повернення до принципів фізичної економіки цивілізація ризикує впасти в «нову темну добу», подібну до XIV століття. Сучасні кризи — пандемії, війни, екологічна деградація, демографічний занепад — є прямим наслідком домінування монетаристської парадигми. Альтернатива існує, але вона вимагає не просто технічних реформ, а зміни способу мислення: від сприйняття людини як «комахи» в саду олігархів до визнання її як живої ікони творчого розуму.

8.2 Конкретні проєкти фізичної економіки для України та Євразійського простору

У попередньому розділі ми розглянули теоретичні засади фізичної економіки Ліндона ЛаРуша як радикальну альтернативу монетаристському паразитизму Чорної аристократії. Тепер ми перейдемо до практичного втілення цих ідей. Фізична економіка — це не абстрактна теорія, а конкретна програма дій, спрямована на підвищення **енергетичної щільності** суспільства, відновлення природного середовища та розкриття творчого потенціалу людини. Для України та ширшого Євразійського простору такий підхід становить **найбільшу екзистенційну загрозу** для тисячолітньої павутини олігархічного контролю, оскільки руйнує її основу — боргову залежність, сировинну деградацію та епістемологічну війну проти розуму.

1. Євразійський сухопутний міст як основа інтеграції

Центральним проєктом ЛаРуша, розробленим ще наприкінці 1980-х — на початку 1990-х років, є **Євразійський сухопутний міст** — мережа високошвидкісних транспортних коридорів, що з'єднують промислові центри Європи з Азією. Після падіння Берлінської стіни ЛаРуш запропонував «Продуктивний трикутник» (Париж — Берлін — Відень) як локомотив розвитку, від якого «спіральні коридори» мали простягнутися до Києва, Москви, Варшави, Балкан і далі — через Казахстан до Китаю.

Для України це означає:

- модернізацію та електрифікацію залізничних магістралей європейської колії (1435 мм) від західного кордону до Києва та далі на схід;

- створення потужних транспортно-логістичних хабів у Києві, Львові, Одесі та Харкові;

- інтеграцію в південний коридор: Чорне море — Кавказ — Каспій — Центральна Азія.

Такий підхід перетворює Україну з «транзитного коридору» на активний **виробничий центр** Євразії. Замість експорту сировини (зерно, руда, метал) — розвиток машинобудування, високотехнологічного транспорту та енергетики вздовж коридорів. Це прямо суперечить паразитичній моделі, де Україна тримається в стані боргової залежності та деіндустріалізації.

2. Відновлення та очищення природних систем

Фізична економіка ЛаРуша розглядає природу не як «ресурс для вичерпання», а як динамічну систему, яку людина здатна покращувати. Для України, де Дніпро, Дністер, Південний Буг та Чорне море зазнають системного отруєння, це означає масштабні проєкти:

- комплексне очищення басейну Дніпра: будівництво сучасних очисних споруд, відновлення заплав, створення біофільтрів на базі передових біотехнологій;

- відродження Чорного моря через спільні євразійські проєкти з Румунією, Болгарією та Росією (після нормалізації відносин) — включаючи контроль за скиданнями та відновлення екосистем;

- масштабне лісонасадження, меліорацію та створення сучасних систем зрошення на базі ядерної енергетики (для опріснення води та енергозабезпечення).

Ці заходи підвищують **потенційну щільність населення** — ключовий показник ЛаРуша. Здорова природа + висока продуктивність праці = здатність утримувати більше людей на вищому рівні життя. Паразитична система, навпаки, зацікавлена в деградації середовища, щоб населення залишалося залежним від «зовнішньої допомоги» та імпортованих продуктів.

3. Енергетичний стрибок: ядерна енергетика та термоядерний синтез

ЛаРуш неодноразово підкреслював, що перехід на вищий рівень енергетичної щільності є обов'язковою умовою прогресу. Для України це означає:

- розвиток атомної енергетики нового покоління (III+ та IV покоління реакторів) з акцентом на замкнутий паливний цикл;

- інвестиції в дослідження та підготовку до керованого термоядерного синтезу як довгострокової основи енергетики;

- створення національної програми розвитку високотемпературних реакторів для виробництва водню, опріснення води та промислового тепла.

Така політика дозволяє відмовитися від залежності від імпортованих енергоносіїв і спекулятивних «зелених» схем, які часто маскують деіндустріалізацію. Ядерна енергетика — це не просто електрика, а основа для хімічної промисловості, машинобудування та відновлення природи.

4. Освіта, наука та розвиток творчого розуму

Епістемологічна війна Чорної аристократії спрямована на зниження когнітивного рівня населення через споживацьку культуру, релятивізм і «компетенційний» підхід до освіти. Фізична економіка пропонує протилежне:

- відновлення класичної освіти, орієнтованої на відкриття універсальних принципів (від Кеплера та Лейбніца до сучасної фізики);

- масову підготовку інженерів, фізиків, біологів та агрономів вищої кваліфікації;
- створення національних наукових центрів, пов'язаних з великими інфраструктурними проєктами (аналогічно радянським «закритим містам» чи американським національним лабораторіям, але без мілітаристського ухилу).

Тільки такий підхід дозволяє українському суспільству перейти від статусу «сировинного придатка» до статусу творця нових технологічних платформ.

Чому цей підхід — смертельна загроза для павутини Чорної аристократії?

Тисячолітня система паразитизму тримається на трьох стовпах:

1. *Борговому рабстві та фінансових бульбашках.*
2. *Деградації реальної економіки та природи.*
3. *Контролі над свідомістю через епістемологічну війну.*

Фізична економіка руйнує всі три:

- замість боргів — продуктивний кредит під державні гарантії для реальних проєктів;

- замість виснаження — відновлення та покращення природи;

- замість споживача — творця, здатного до аксіоматичних відкриттів.

Саме тому ідеї ЛаРуша систематично маргіналізувалися, а сам він зазнавав переслідувань. Для України та Євразії перехід до фізичної економіки означає вихід із «саду паразитів» і повернення до традиції, де людина є «живою іконою Бога» (Ніколас Кузанський). Це не просто економічна реформа — це цивілізаційний вибір між новою темною добою і новим Ренесансом.

Реалізація цих проєктів вимагає політичної волі, міжнародного співробітництва (поза межами монетаристських інститутів типу МВФ) та, насамперед, зміни способу мислення еліт і суспільства.

Павутина тисячоліть тріщить саме тоді, коли народи починають інвестувати не в борги, а в розум і природу.

8.3 Поневолення народів: від Венеції до сучасного «нового світового порядку»

Система поневолення, яку ми розглядаємо в цій книзі, не є продуктом випадкових історичних подій чи абстрактних економічних сил. Її рушійною силою на протязі восьми століть виступає **Чорна аристократія** — мережа венеціанських олігархічних родин, яка ніколи не зникала, а лише змінювала форму, центри впливу та інструменти контролю. Саме вона є тим «невидимим стрижнем», що забезпечує безперервність від середньовічної Венеції до сучасного глобального фінансово-військового комплексу, відомого під назвою «Новий світовий порядок».

1. Венеція як колыска Чорної аристократії (XIII–XVIII ст.)

У 1239 році, під час конфлікту між папою Григорієм IX і імператором Фрідріхом II, у венеціанських палацах сформувалася фракція **Чорних гвельфів** — ультрафеодальна олігархія, що свідомо обрала модель прихованого панування. Родові династії *Орсіні, Колонна, Контаріні, Паллавічіні, Массімо, Казтані, Алдобрандіні, Фарнезе, Борджіа* та інші заклали фундамент системи, де реальна влада ніколи не належала формальним правителям. Вони контролювали:

- міжнародну торгівлю та кредит;

- папський престол (через маніпуляції виборами);

- військові кампанії як інструмент стягнення боргів.

Класичним прикладом є **Четвертий хрестовий похід 1202–1204 рр.**: Венеція свідомо перенаправила хрестоносців на Константинополь, щоб погасити борги і знищити торговельного конкурента. Це не була «помилка» — це була свідома стратегія, яку Чорна аристократія відтворювала століттями: використовувати чужі армії для вирішення власних фінансових проблем.

Після падіння Венеціанської республіки в 1797 році під ударами Наполеона більшість цих родин не зникли. Вони мігрували до Риму, де стали основою **«Чорної аристократії»** — сімей, лояльних Папі після втрати світської влади в 1870 році. Саме тоді вони почали носити чорний одяг як символ жалоби за втраченою папською державою, але водночас зберегли і навіть примножили свій фінансовий і політичний вплив.

2. Передача естафети: від Риму до Лондона та Нью-Йорка (XVIII–XX ст.)

Чорна аристократія не втратила контролю після падіння Венеції. Вона інтегрувалася в нові центри влади:

- через **Голландську та Британську Ост-Індські компанії** (XVII–XVIII ст.) венеціанські фінансові технології були перенесені в Північну Європу;

- у 1694 році створення **Банку Англії** стало тріумфом олігархічної моделі: державний борг перетворився на постійний і самовідтворюваний механізм;

- наприкінці XIX — на початку XX століття ключові родини Чорної аристократії (через шлюби та альянси) увійшли в тісний симбіоз з англосаксонськими банківськими династіями (Ротшильди, Варбурги, Морган, Рокфеллери), які виконували роль «молодших партнерів» у глобальній мережі.

Саме Чорна аристократія стояла за створенням **Федеральної резервної системи США (1913)**, Бреттон-Вудської системи (1944) та післявоєнних інститутів (МВФ, Світовий банк). Вона забезпечувала безперервність: борг як зброя, війна як каталізатор боргу, криза як привід для ще глибшого контролю.

3. Сучасна фаза: інтеграція військових, фінансових та епістемологічних інструментів

Сьогодні Чорна аристократія діє не як відкрита аристократія, а як **латентна мережа**, що пронизує:

- *Фінансові інститути* (Банк міжнародних розрахунків, Федеральна резервна система, Сіті Лондона).

- *Політичні структури* (Римський клуб, Тристороння комісія, Більдерберзька група, Рада з міжнародних відносин).

- *Розвідувально-психологічні центри* (Тавісток та інші інститути, пов'язані з МІ6 та СІА структури).

- *Військові альянси* (НАТО, Операція «Гладіо» та сучасні проксі-війни).

Вони не прагнуть формальної імперії з центром у Римі. Їхній ідеал — **глобальна олігархічна держава без кордонів**, де національні держави існують лише як адміністративні одиниці для збору данини (боргів). Сучасні війни (Югославія, Ірак, Лівія, Сирія, Україна, Іран) є прямим продовженням венеціанської стратегії XIII століття: дестабілізувати, зруйнувати промисловість, створити боргову залежність і відкрити ринки для транснаціонального капіталу.

Особливо небезпечним є злиття фінансового контролю з **епістемологічною війною** — маніпуляцією свідомістю через медіа, освіту та культуру. Чорна

аристократія розуміє: щоб поневолювати народи довго, потрібно спочатку поневолити їхній розум, перетворивши творця на споживача, громадянина — на боржника.

4. Чому Чорна аристократія залишається центральним суб'єктом

На відміну від тимчасових імперій (Римська, Британська, Американська), Чорна аристократія є **структурою, а не державою**. Вона пережила всі падіння імперій саме тому, що ніколи не ототожнювала себе з жодною з них. Її сила — в анонімності, безперервності та здатності використовувати будь-яку ідеологію (монархію, лібералізм, комунізм, «зелений» глобалізм) як інструмент.

Саме тому перехід до фізичної економіки, про який йшлося в попередньому розділі, становить для неї екзистенційну загрозу. Фізична економіка руйнує три стовпи її влади:

1. *Боргове рабство.*
2. *Деградацію реальної економіки та природи.*
3. *Контроль над свідомістю.*

Чорна аристократія — це не міф і не «теорія змови». Це історично задокументована мережа родин і структур, що протягом восьми століть послідовно реалізує одну стратегію: поневолення народів через борг, війну та маніпуляцію розумом.

Розуміння цієї ролі є ключем до звільнення. Лише усвідомивши, хто саме тягне нитки тисячолітньої павутини, народи можуть розпочати реальний процес розриву з нею.

8.4 Кульмінація в Римі:

Зустріч з нащадками чорної шляхти

Рим, 2026 рік. Друга година ночі.

До щ шмагав мармурові сходи Вічного міста, ніби хотів змити всі таємниці, що накопичувалися тут вісім століть. Андрій Семенко стояв у вузькому провулку за палацом Паллавічіні, притиснувшись спиною до холодної стіни. Серце калатало так, що здавалося — його чути навіть крізь шум зливи. У кишені пальто лежав заряджений пістолет, який йому вручили в Києві перед втечею. Він знав: сьогодні або він розірве павутину, або павутина розірве його.

З темряви виринула постать. Високий чоловік у довгому чорному пальто, без парасолі. Обличчя приховане під капелюхом, але Андрій одразу впізнав риси, які бачив на старих портретах: тонкий ніс, холодні очі Орсіні, що перейшли до Паллавічіні. Князь Алессандро Паллавічіні — прямий нащадок тієї самої родини, що ще в 1239 році в палаці Есте плела перші нитки змови.

— Ви прийшли самі, — тихо сказав князь англійською з ледь чутним італійським акцентом. — Це вже рідкість. Більшість ваших колег надсилають дронів або хакерів.

Вони увійшли через потайні двері в підвал палацу. Повітря пахло пліснявою, старим папером і ладаном. Світло однієї лампи падало на дерев'яний стіл, завалений поживкними теками.

— Ви хотіли доказів, — продовжив Паллавічіні, кладучи на стіл шкіряну теку. — Ось вони. Не для публікації. Для тих, хто ще здатен зрозуміти.

Андрій розгорнув теку.

Перший документ — 1947 рік. Внутрішній меморандум Tavistock Institute, підписаний Джозефом Наєм. «Операція “М'яка сила”». Далі — листування з МІБ і OSS про використання «групової динаміки» для післявоєнної Європи. А потім — те, від чого в Андрія похололо в горлі: доповідь 1967 року Фреда Емері про «swarming» — техніку масового гіпнозу через рок-концерти, ЛСД і телебачення. У примітці рукою

самого Емері: «Рекомендувати для впровадження в Східній Європі через культурні канали».

— Це не просто історія, — прошепотів князь. — Це живий механізм. Сьогодні вони використовують ті самі методи в Україні. Ваш Дніпро — лише видимість. Справжня отрута ллється в голови. Psy-ops 2.0. Соцмережі, гендерні кампанії, «зелена» істерика — все, щоб зламати ідентичність нації.

Андрій перегорнув сторінку. Схема. На ній — логотип Паллавічіні, з'єднаний лініями з Tavistock, Римським клубом, Більдерберзькою групою і... конкретними іменами в Києві та Львові. Фінансування «громадських» організацій, що просувають саме те, про що попереджав ЛаРуш: розмивання розуму, заміна фізичної економіки на фінансові бульбашки.

— Чому ви мені це показуєте? — хрипко запитав Андрій.

Князь усміхнувся — холодно, майже сумно.

— Бо навіть серед нас є ті, хто втомився. Мій дід казав: «Коли паразит висмоктує останню краплю, він починає їсти сам себе». Я не хочу, щоб мої діти жили в світі, де людина — лише комаха.

У цей момент у коридорі пролунав тихий клац.

Двері вибухнули всередину. Двоє в чорних комбінезонах, без обличь. Перший постріл просвистів над головою Андрія. Князь Паллавічіні миттєво перекинув стіл і вихопив маленький револьвер. Постріл — один з нападників упав. Другий кинувся на Андрія. Кулак вдарив у щелепу, але журналіст встиг вистрілити навмання. Постріл розніс лампу. Кімната занурилася в темряву.

— Документи! — крикнув князь. — Беріть і тікайте!

Андрій схопив теку, відчув, як кров тече по щоці. Він вискочив у коридор, за ним — князь. Постріли лунали слідом, відбиваючись від старовинних стін. Вони вибігли на внутрішній двір палацу. Дощ хльостав по обличчю.

— Вони знають, що ви тут! — кричав Паллавічіні, затискаючи рану на плечі. — Це не просто охорона. Це їхні люди. З Tavistock. З тих, хто досі думає, що людина — це ресурс.

Андрій озирнувся. У світлі блискавки він побачив ще одну постать — ту саму, що стояла під його вікном у Києві. Тінь у дощовику. Вона підняла руку.

Постріл.

Князь Паллавічіні повільно осів на мокрий мармур. Очі його ще дивилися на Андрія.

— Передайте... — прошепотів він. — Світ ще можна очистити... фізичною економікою... і розумом...

Андрій не став чекати. Він кинувся в провулок, стискаючи теку, наче останній порятунк. За спиною лунали сирени карабінерів, але він знав: справжні господарі міста вже вирушили в погоню.

Він біг крізь дощ, крізь століття, крізь павутину, що тягнулася від венеціанських каналів до київських берегів Дніпра. У теці були документи, здатні підірвати всю систему. Докази, що psy-ops — це не теорія. Це зброя, яку Чорна аристократія досі тримає в руках.

Але тепер у нього був вогонь.

І він знав: павутина тріщить.

Коли він нарешті опинився на площі перед Ватиканом, дощ перестав. У кишені завибував телефон — анонімне повідомлення.

«Ти вже мертвий. Але файл уже в мережі. Гра закінчена».

Андрій усміхнувся крізь кров на губах.

— Ні, — прошепотів він у ніч. — Гра тільки починається.

Над Римом сходило сіре світанкове небо. А десь глибоко під землею, у старих підвалах палаців, шепотіли канали Венеції. Вони знали: одного журналіста вже не зупинити.

Павутина почала рватися.

8.5 Пробудження

Київ, весна 2027 року.

Андрій Семенко стояв на Оболонській набережній, там, де колись батько зачерпував долонею живу воду Дніпра. Річка вже не була каламутною. Не тому, що хтось згори змилостивився. А тому, що тисячі людей по всій країні вийшли з відрами, фільтрами і власними руками очищати береги. Маленький початок. Але початок справжній.

У його руках — тонка книжка в чорній обкладинці. Назва проста і жорстка: «Чорна павутина Венеції».

За рік після тієї кривавої ночі в Римі файл, який він виніс з палацу Паллавічіні, розлетівся мережею. Документи про Tavistock, psy-ops, зв'язки Чорної аристократії з сучасними «благодійними» фондами і фінансуванням культурної деградації стали надбанням громадськості. Хтось називав це «теорією змови». Інші — пробудженням.

Андрій більше не був самотнім журналістом, якого переслідують тіні. Тепер за ним стояли сотні тисяч — ті, хто прочитав книгу і вирішив більше не бути комахами в чужому саду.

Він дивився на Дніпро і тихо говорив у маленький мікрофон, записуючи звернення, яке мало розійтися по всій Україні та далі:

«Ми не переможемо павутину, просто викриваючи її. Ми переможемо її, коли перестанемо грати за її правилами.

Чорна аристократія існувала вісім століть не тому, що була всемогутньою. Вона існувала, бо ми дозволяли їй годуватися нашим розумом, нашою працею і нашою байдужістю.

Час це припинити.

Почніть з двох імен, які вони бояться найбільше:

Ніколас Кузанський — той, хто в XV столітті назвав людину «живою іконою Бога», співтворцем Всесвіту. Ліндон ЛаРуш — той, хто в XX–XXI столітті показав, як побудувати фізичну економіку, де ресурси йдуть не на бульбашки і війни, а на відновлення природи, на творчість і на підвищення гідності кожної людини.

Читайте їх. Вивчайте їх. Не як «авторів конспірологічних теорій», а як мислителів, які дали нам зброю проти тисячолітньої брехні.

Боріться з епістемологічною війною — війною за ваш розум. Відмовляйтеся від отрути: дешевої розваги, релятивізму, споживацтва, штучних криз і штучних «цінностей». Замість цього — вивчення принципів, відкриття універсальних законів, творча праця.

Будуйте світ без паразитів.

Очищайте річки. Відновлюйте землю. Створюйте нову енергетику. Розвивайте розум, а не гаджети.

Кожна школа, де діти замість «компетенцій» вивчатимуть Кузанського і ЛаРуша, — це удар по павутині. Кожна фабрика, побудована не для спекуляції, а для реального виробництва, — це розрив чергової нитки. Кожна людина, яка відмовляється бути боржником і рабом страху, — це тріщина в тисячолітній системі.

Павутина сильна, поки ми спимо. Вона тріщить, коли ми прокидаємося.

Я бачив їхні палаци в Римі. Я чув шепіт їхніх каналів у Венеції. Я відчув їхню кулю біля своєї скроні.

Вони бояться не зброї. Вони бояться розуму, що прокинувся.

Тому я звертаюся до кожного, хто тримає цю книгу в руках:

Не просто прочитайте. Пробудіться. І почніть діяти.

Світ без паразитів — це не утопія. Це єдиний можливий шлях для людства, якщо ми хочемо вижити.

Дніпро вже починає очищатися. Нехай так само очиститься і наша свідомість.

Павутина рветься. Час будувати нове суспільство.»

Андрій вимкнув запис. Вітер з річки підхопив його слова і поніс їх далі — над Києвом, над Україною, над усім континентом, який століттями душили чорні вени.

Він подивився в небо. Воно було чистим.

Десь далеко, у старих римських підвалах, у лондонських клубах і венеціанських палацах, вони все ще збиралися. Все ще шепотіли. Все ще намагалися затягнути нові нитки.

Але тепер вони знали: хтось уже побачив їхні обличчя.

І цей хтось — не один.

Пробудження почалося.

Заключення першої частини.

Київ, 2027 рік. Світанок.

Андрій Семенко стояв на Оболонській набережній, там, де колись батько зачерпував долонею живу воду Дніпра.

У кишені пальто лежав флеш-накопичувач — той самий файл, що почав усе. У голові — голоси: шепіт венеціанських каналів 1239 року, холодний сміх Орсіні й Колонна, математична точність «потрійної кривої» Ліндона Ларуша і тихий, майже батьківський голос Кузанського: «Людина — жива ікона Бога».

Він уже знав. Знав, що це не просто теорія. Не просто «конспірологія», якою зневажливо кидаються ті, хто боїться дивитися в очі правді.

Це — тисячолітня війна.

Війна не за території, не за нафту і навіть не за золото.

Війна за саму природу людини.

Чорна аристократія ніколи не зникала. Вона просто змінила маски: від чорних мантий гвельфів — до сірих костюмів банкірів Сіті, від папських інтриг — до алгоритмів соцмереж і «зелених» фондів, що фінансують забруднення, аби потім продавати «зелені» кредити. Вони досі годуються боргами, кризами й отруєною свідомістю. Вони досі перетворюють творця на споживача, мислителя — на глядача ток-шоу, громадянина — на боржника.

Але є інша лінія.

Лінія опору.

Лінія, що тягнеться від Ніколаса Кузанського через Лейбніца й Ларуша до кожного, хто сьогодні відмовляється пити отруту. Це лінія фізичної економіки замість фінансових бульбашок. Очищення річок замість пластикових островів. Розум, що творить, замість розуму, що споживає. Людина як співтворець, а не комаха в їхньому саду.

Андрій підняв очі.

Над Дніпром розсвітало.

У цьому слабкому, холодному світлі він побачив те, чого не помічав раніше: павутина тріщить. Не від їхньої сили — а від нашої здатності її розірвати. Кожна

людина, яка обирає пізнання замість розваги, виробництво замість спекуляції, гідність замість боргу — це удар по серцю тіні.

Вони бояться не зброї. Вони бояться розуму, що прокидається.

Андрій зробив крок уперед. Вода торкнулася його черевиків. Вона була холодною, але жива. Десь глибоко під отруєною поверхнею все ще текла та вода, яку пили князі й діди. Її можна очистити. Як і свідомість.

Він витяг флешку, подивився на неї востаннє і тихо промовив у вітер, що ніс запах річки:

— Гра закінчена. Павутина розривається.

І вперше за багато ночей він не почув у відповідь шепоту каналів. Лише тишу. І далекий, майже невидимий, звук — як тріск старого оксамиту, що рветься під напругою нового світанку.

Кінець... або лише початок справжньої боротьби.

ЧАСТИНА ДРУГА

Павутина над Києвом. Як Чорна аристократія захоплює Україну зсередини

ПРОЛОГ

Повернення

Андрій Семенко повертається до Києва після подій у Римі та Лондоні. Він думає, що приніс правду, яка все змінить. Але перші ж дні показують: павутина вже чекає його вдома. Анонімне попередження: *«Ти шукав павутину за кордоном. А вона росте під твоїм вікном».*

Київ, грудень 2026 року.

Літак торкнувся злітної смуги Борисполя о 23:47. Андрій Семенко сидів біля ілюмінатора в економ-класі, стискаючи в руках потертий шкіряний рюкзак. У ньому лежало те, за що його могли вбити ще в Римі: флешки, скановані документи з палацу Паллавічіні, внутрішні меморандуми корпорації TheCityUK і Британської ради, схеми, що тягнулися від венеціанських каналів XIII століття до сучасних кабінетів на Банковій і Грушевського.

Він думав, що повертається переможцем.

Він помилявся.

Коли двері літака відчинилися, в обличчя вдарив холодний український мороз. Андрій ступив на трап і на мить зупинився. Повітря пахло снігом, гасом і чимось невиразно рідним. Він глибоко вдихнув. Київ. Дім. Місце, куди він ніс правду, здатну, як йому здавалося, розірвати павутину.

Так він думав тоді.

Таксист, літній чоловік із сумними очима, мовчки довів його до Подолу. Андрій піднявся сходами до своєї старої квартири, відчинив двері й завмер на порозі.

Усе було так, як він залишив. І водночас — інакше.

На столі лежав конверт. Без марок. Без підпису. Просто білий конверт з одним рядком, надрукованим на звичайному принтері:

«Ти шукав павутину за кордоном. А вона росте під твоїм вікном».

Андрій повільно поклав рюкзак на підлогу. Руки не тремтіли — він уже навчився контролювати страх. Він увімкнув настільну лампу і розірвав конверт.

Усередині була одна фотографія.

Він сам. Зроблена вчора в лондонському аеропорту. На задньому плані — чоловік у сірому пальто, якого Андрій бачив і в Римі, і в Лондоні. Тінь у дощовику. Той самий, що стояв під його вікном перед від'їздом.

На звороті фотографії — короткий текст, написаний від руки акуратним, майже каліграфічним почерком:

«Ласкаво просимо додому, пане Семенко. Ми чекали тебе. Павутина не закінчується в Римі чи Лондоні. Вона починається тут.»

Андрій підійшов до вікна.

Сніг падав густо й спокійно.
Вогні Києва мерехтіли внизу, ніби нічого не сталося.
Але він уже знав: усе змінилося.
Він повернувся не героєм.
Він повернувся в серце павутини.

Вступ до реальності. Андрій сів за стіл, увімкнув ноутбук і почав систематизувати думки, як робив завжди, коли хотів зрозуміти механізм подій, а не просто відчувти страх.

Те, що він розкрив у Римі та Лондоні, було лише зовнішнім шаром. Чорна аристократія — Орсіні, Паллавічіні, Контаріні та їхні сучасні нащадки в Корпорації Сіті Лондона — ніколи не покладалися лише на зовнішній контроль. Їхня геніальність полягала в тому, що вони завжди створювали **внутрішню колоніальну адміністрацію** — місцеву еліту, яка добровільно, часто широко, служить їхнім інтересам.

В Україні ця модель досягла досконалості.

Через стратегічну програму City-Ukraine Hub, Британську раду, численні «реформаторські» фонди та «лідерські програми» було сформовано цілий клас людей, які широко вірять, що служать «європейському майбутньому» України, хоча насправді обслуговують інтереси тисячолітньої фінансової олігархії. Вони не отримують конвертів з готівкою. Їм достатньо статусу, грантів, стажувань у Лондоні, публікацій у західних виданнях і відчуття причетності до «великої історії».

Андрій відкрив файл, який називав про себе «Внутрішнє коло».

Там були прізвища. Посади. Зв'язки.

Топ-менеджери Національного банку, які після лондонських програм почали просувати політику, що прямо суперечила національним інтересам. Міністерські чиновники, які підписували угоди про приватизацію стратегічних об'єктів, навіть не читаючи дрібний шрифт. Головні редактори провідних видань, які пройшли «курси медіаграмотності» і тепер автоматично маркували будь-яку критику «модернізації» як «конспірологію» або «ворожу пропаганду».

Це була не зрада в класичному розумінні.

Це було щось страшніше — **ідеологічне та економічне перепрограмування еліти.**

Андрій згадав слова князя Паллавічіні, сказані за кілька хвилин до смерті:

«Найкращий раб — той, хто вважає себе вільним і прогресивним».

Саме таких рабів вони й виховали в Україні.

Перша ніч повернення. О четвертій ранку Андрій все ще сидів за столом. Сніг за вікном не припинявся.

Він відкрив стару фотографію батька — того, хто колись сидів з ним на Оболонській набережній і говорив: *«Син, є сили, які не хочуть, щоб люди жили по-людськи».*

Тепер Андрій розумів глибше, ніж будь-коли.

Павутина не прийшла ззовні. Вона проросла всередині.

Вона мала українські прізвища, українські посади, українські обличчя. Але нитки тягнулися до тих самих родин, що в 1239 році в темних палацах Венеції уклали пакт з пійманою.

Андрій встав, підійшов до вікна і подивився на спляче місто.

Він думав, що привезе правду, яка все змінить. Натомість правда показала йому, що битва тільки починається — і вона буде важчою, ніж усе, що він пережив у Римі та Лондоні.

Бо найнебезпечніший ворог — це не той, хто стоїть перед тобою з пістолетом. Найнебезпечніший — той, хто сидить поруч, посміхається і щиро вірить, що робить добро.

Анонімне попередження було правдою.

Павутина вже чекала його вдома.

І вона росла під кожним вікном Києва.

Андрій стиснув кулаки.

— *Ну що ж...* — тихо промовив він у порожню кімнату. — *Тоді почнемо зсередини.*

Сніг за вікном продовжував падати.

Тихо.

Спокійно.

Ніби нічого не відбувалося.

Але Андрій Семенко вже знав: у цьому місті, в цій країні, в цій війні справжня битва тільки-но починається.

І цього разу ворог мав українське обличчя.

РОЗДІЛ 1

Тінь на Банковій

Андрій розслідує, як рішення ключових державних органів (Офіс Президента, Кабмін) дивним чином завжди відповідають інтересам Сіті Лондона та City-Ukraine Hub³. Перші нитки внутрішньої павутини.

1.1 Перші нитки

Київ, січень 2027 року.

Андрій Семенко стояв на майдані перед будівлею Офісу Президента і дивився на його сірі стіни. Сніг падав густо, майже вертикально, ніби хотів приховати те, що відбувалося всередині. Він тримав у руках термос з кавою, яка вже давно охолола. За останні три тижні після повернення з Лондона він майже не спав. Кожну ніч перед очима пропливали документи з римського палацу, меморандуми корпорації TheCityUK і той білий конверт з фотографії, який чекали на нього в квартирі.

Він думав, що правда, яку він привіз, стане вибухом. Вона стала тишею.

Андрій повернувся і пішов у бік вулиці Банкової. Він уже знав: справжня павутина починається не в Лондоні. Вона починається тут.

Він сів у маленьке кафе навпроти, замовив чорну каву і відкрив ноутбук. На екрані — таблиця, яку він складав останні десять днів. У лівій колонці — ключові рішення Офісу Президента та Кабінету Міністрів за 2024–2026 роки. У правій — інтереси City-Ukraine Hub, TheCityUK і пов'язаних з ними британських структур.

Збіг був майже ідеальним.

Андрій почав з найочевиднішого. У травні 2025 року Кабмін схвалив «Стратегію розвитку капітальних ринків України до 2030 року». Документ готувався за активної участі експертів Лондонської фондової біржи і провідної британської галузевої організації та аналітичного центру TheCityUK, що представляє інтереси сектору фінансових та супутніх професійних послуг Великої Британії. Організація об'єднає

³ Хаб «Сіті-Україна» (або Хаб City-Ukraine) — назва спільного проєкту України та Великої Британії в офіційних джерелах.

понад 250 інституцій, включаючи банки, страхові компанії, аудиторські та юридичні фірми.

Головний акцент — *«максимальна відкритість для іноземних інвесторів»* і *«зменшення ролі держави в регулюванні»*. Через три місяці після прийняття стратегії було прискорено процес приватизації кількох обленерго. Покупцями виступили компанії, зареєстровані в юрисдикціях, пов'язаних з британським капіталом.

Андрій перегорнув сторінку.

У жовтні 2025-го Офіс Президента підтримав законопроект про *«спеціальний режим»* для іноземних інвестицій у стратегічні галузі. Законопроект готувався за участі консультантів, які пройшли через Хаб «Сіті-Україна». Результат — суттєве послаблення вимог до іноземних інвесторів щодо збереження робочих місць і національного контролю.

Він знайшов внутрішній лист Хаб «Сіті-Україна» від листопада 2025 року, адресований одному з українських міністрів:

«Ми високо оцінюємо прогрес у реформуванні регуляторного середовища. Продовження співпраці в рамках 100-річного партнерства (100-Year Partnership) дозволить Україні стати привабливим майданчиком для британського капіталу».

Андрій відкинувся на спинку стільця. *«Привабливим майданчиком»*. Це звучало майже як запрошення на аукціон. Аукціон, де продавався не просто бізнес — продавався суверенітет.

Він продовжив розслідування.

1.2 Механізм «внутрішнього кола»

Найцікавішим було те, як рішення приймалися.

Андрій зібрав біографії ключових осіб, які брали участь у підготовці цих документів. Майже всі вони мали спільний знаменник: стажування або навчання в Лондоні в рамках програм City-Ukraine Hub, Chevening або British Council. Деякі пройшли лідерські програми: «Молоді лідери». Інші регулярно відвідували закриті семінари в Сіті.

Вони не отримували прямих вказівок. Їм не потрібно було платити. Їх просто навчили мислити в потрібному напрямку. Вони щиро вірили, що «модернізація», «відкриті ринки» і «зменшення ролі держави» — це єдиний правильний шлях. Те, що цей шлях вів до втрати контролю над стратегічними активами, вони вже не помічали. Або не хотіли помічати.

Андрій знайшов запис виступу одного з високопосадовців Національного банку України на закритому семінарі в Лондоні у 2025 році:

«Ми розуміємо, що для залучення серйозних інвестицій Україна повинна стати більш передбачуваною для британського бізнесу. Це означає гармонізацію нашого регулювання з найкращими практиками Сіті Лондона».

«Гармонізація».

Ще одне красиве слово для капітуляції.

1.3 Тінь на Банковій

Перші нитки внутрішньої павутини.

Андрій закрив ноутбук і вийшов на вулицю. Сніг продовжував падати. Він пішов пішки вздовж Банкової, тримаючись тіні будинків.

Він знав, що за цими стінами сидять люди, які щодня приймають рішення, які дивним чином завжди збігаються з довгостроковими інтересами Корпорації Сіті

Лондона. Не тому, що їм хтось дзвонить з Лондона. А тому, що їхній спосіб мислення вже синхронізований з павутиною.

Це був найвищий рівень контролю — коли місцева еліта сама стає частиною механізму.

Андрій зупинився навпроти будівлі Кабінету Міністрів. У вікнах ще горіло світло. Там, ймовірно, саме зараз хтось готував черговий «реформаторський» документ, який через пів року дозволить черговому британському фонду придбати черговий стратегічний актив за символічну ціну.

Він дістав телефон і відкрив повідомлення, яке отримав учора ввечері від нового аноніма:

«Не шукай змову в Лондоні. Шукай її в кабінетах на Банковій. Там сидять ті, хто вже давно не українці. Вони просто говорять українською.»

Андрій сховав телефон у кишеню.

Він розумів, що перші нитки внутрішньої павутини — це не окремі корупційні схеми. Це ціла система переконань, вишколена за кордоном і ретельно впроваджена всередині країни. Система, в якій українські чиновники, економісти і політики щиро вважають себе *«проєвропейськими реформаторами»*, хоча насправді виконують роль управителів колоніальної адміністрації.

Він повернувся і пішов у бік Подолу.

Сніг скрипів під ногами.

Кожний крок віддавався в голові одним і тим самим питанням: Скільки ще часу потрібно, щоб українська еліта зрозуміла, що вона обслуговує не «європейське майбутнє», а ту саму тисячолітню павутину, яка почалася в темних палацах Венеції?

Андрій зупинився біля входу в свій під'їзд.

Підняв голову і подивився на темні вікна своєї квартири.

Він знав, що відповідь на це питання вирішить долю країни.

І він також знав, що час для ілюзій закінчився.

Павутина була вже не над Києвом.

Вона була всередині нього.

РОЗДІЛ 2

Фінансові намісники

Глибоке розслідування Національного банку та Міністерства фінансів. Як українські топ-чиновники після стажувань у Лондоні стали провідниками чужої політики. Реальні механізми боргового закабалення.

2.1 Лондонські випускники

Київ, січень 2027 року.

Андрій Семенко сидів у невеличкому кафе на вулиці Рейтарській, навпроти будівлі Національного банку України. Сніг падав так густо, що крізь вікно майже не було видно золотого купола Михайлівського собору. На столі перед ним стояла чашка вже холодної кави і три товсті теки — результат двох тижнів нічних розкопок у документах, які він привіз із Лондона та отримав від анонімних джерел.

Він дивився на сіру будівлю Національного банку України і думав: саме тут, у цих стінах, б'ється серце української павутини.

Не в Лондоні.

Не в Римі.

А тут.

Андрій відкрив першу теку. У ній була ретельно зібрана база даних — усі ключові особи Національного банку та Міністерства фінансів, які за останні чотири роки пройшли навчання або стажування в рамках програм City-Ukraine Hub, Chevening та British Council.

Список вражав.

Голова Національного банку України (2024–2026) — тримісячне стажування в Bank of England та TheCityUK (2023). Його заступник з монетарної політики — програма «Лідерство в центральному банку» у Лондонській школі економіки (2024). Директор департаменту фінансової стабільності — семінар «Сучасне фінансове регулювання» у корпорації Сіті Лондона (2025). Міністр фінансів — регулярний учасник закритих круглих столів TheCityUK з 2024 року.

Андрій зробив ковток холодної кави.

Це не були випадкові поїздки.

Це була системна підготовка.

Кожна людина з цього списку після повернення з Лондона починала просувати політику, яка дивним чином завжди збігалася з довгостроковими інтересами британського фінансового капіталу.

Вони не отримували конвертів.

Їм достатньо було відчуття причетності до «цивілізованого світу», статусу «проєвропейського реформатора» і перспективи подальших кар'єрних сходиночок у міжнародних структурах.

Вони стали ідеальними фінансовими намісниками.

2.2 Механізми боргового закабалення

Боргові інструменти.

Андрій перейшов до другого розділу теки — «Боргові інструменти».

Тут усе було розписано холодно і точно.

У 2024–2026 роках Україна значно збільшила обсяг зовнішніх запозичень. Офіційно — «для підтримки макрофінансової стабільності під час війни». Насправді — для того, щоб прив'язати країну до нових боргових циклів під британським і загалом західним контролем.

Особливо цинічним був механізм так званих «гарантованих випусків єврооблігацій». City-Ukraine Hub активно «допомагав» українській стороні у підготовці цих випусків. Британські юридичні фірми писали умови, лондонські інвестиційні банки виступали андеррайтерами, а українські чиновники лише ставили підписи.

Результат: Україна отримувала гроші, але під дуже жорсткі умови — підвищення тарифів, приватизація державних активів, подальше послаблення регулювання. Кожен новий транш боргу вимагав нових «реформ», які ще більше відкривали двері для іноземного капіталу.

Андрій знайшов внутрішній меморандум TheCityUK від березня 2025 року, адресований одному з українських міністрів:

«Подальше фінансування України можливе лише за умови глибокої лібералізації ринку капіталу та зменшення державного впливу на банківський сектор. Ми готові надати технічну підтримку в цьому процесі.»

«Технічна підтримка».

Ще одне красиве формулювання для втрати контролю.

2.3 Національний банк як філія Сіті

Найглибше розслідування стосувалося саме НБУ.

Після 2024 року Національний банк почав активно впроваджувати «найкращі європейські практики» — переважно британські. Було змінено підходи до монетарної політики: пріоритет інфляційного таргетування замість підтримки реального сектору економіки. Ставка рефінансування трималася на рівні, який робив кредити для української промисловості майже недоступними.

Водночас НБУ активно підтримував розвиток ринку державних цінних паперів, орієнтованих на іноземних інвесторів. Українські облігації внутрішньої державної позики (ОВДП) почали купувати британські фонди та інвестиційні компанії, пов'язані з Сіті Лондон. Проценти за цими паперами платила українська держава — тобто українські платники податків.

Андрій знайшов документ, який особливо його вразив — *«Рекомендації з реформування банківського нагляду»*, підготовлені експертами City-Ukraine Hub для НБУ у 2025 році. У ньому прямо пропонувалося *«зменшити регуляторне навантаження на іноземні банки»* та *«спростити процедури входу на ринок для міжнародних фінансових груп»*.

Переклад: зробіть так, щоб українські банки не могли конкурувати, а іноземні — вільно заходили і забирали контроль.

2.4 Людський фактор

Андрій закрив теку і подивився у вікно.

Найстрашніше було не в документах. Найстрашніше було в людях.

Він особисто зустрічався з двома колишніми високопосадовцями НБУ, які пішли у відставку. Обидва говорили приблизно одне й те саме:

«Після Лондона ти починаєш бачити все інакше. Ти розумієш, що стара модель — це минуле. Треба рухатися вперед, до відкритих ринків...»

Вони щиро вірили в те, що говорили.

Їх не купили.

Їх перепрограмували.

Це і була найвища майстерність Чорної аристократії — створювати управлінців, які служать чужим інтересам, вважаючи, що служать своїй країні.

Андрій згадав слова з римського документа, який він вивчав ночами:

«Найефективніший контроль — коли колонізований сам стає колонізатором.»

Саме це зараз відбувалося в Національному банку та Міністерстві фінансів України.

2.5 Реальність боргового ярма

Андрій відкрив останню сторінку.

За 2024–2026 роки державний борг України зріс на десятки мільярдів доларів. Значна частина цих коштів пішла не на відновлення інфраструктури чи промисловості, а на обслуговування попередніх боргів і підтримку курсу гривні, вигідного для іноземних спекулянтів.

Кожен новий транш від МВФ чи Євросоюзу супроводжувався новими «реформами», які щоразу вимагали подальшої приватизації, підвищення тарифів і лібералізації ринку.

Це був замкнутий цикл. Борги породжували нові борги. А «модернізація» фінансового сектору лише прискорювала цей процес.

Андрій закрив ноутбук і вийшов на вулицю.

Сніг продовжував падати.

Він підняв комір пальто і пішов у бік Майдану.

Тепер він бачив усе чітко.

Національний банк і Міністерство фінансів України вже давно перестали бути українськими державними установами в повному сенсі цього слова. Вони стали місцевими філіями великої фінансової імперії, керованої з корпорації Сіті Лондона.

Українські топ-чиновники після лондонських стажувань перетворилися на фінансових намісників — людей, які щиро вірять, що працюють на благо України, хоча насправді обслуговують інтереси тих, хто ще в XIII столітті вирішив, що люди існують лише для боргів, воєн і крові.

Андрій зупинився посеред вулиці і подивився на будівлю НБУ.

— *Ви навіть не розумієте,* — тихо промовив він, — *що вже давно не працюєте на Україну.*

Вітер підхопив його слова і поніс їх крізь снігопад.

Павутина не просто проникла в фінансову систему.

Вона стала цією системою.

І тепер Андрію потрібно було знайти спосіб, як її розірвати зсередини.

РОЗДІЛ 3

Судова павутина

Як судова система перетворилася на інструмент захисту інтересів зовнішнього капіталу. Конкретні справи про приватизацію, землю та стратегічні активи.

3.1 Суд як охоронець чужого майна

Київ, лютий 2027 року.

Андрій Семенко стояв перед будівлею Верховного Суду на вулиці Пилипа Орлика і дивився на його холодний, майже імперський фасад. Сніг уже не падав — замість нього дув пронизливий вітер, який зривав останні листки з дерев. У руках він тримав невеличкий чорний рюкзак, у якому лежали три флешки і товста тека з грифом «Highly Confidential» (Суворо конфіденційно).

Він уже не шукав сенсацій.

Він шукав механізм.

І сьогодні він мав намір розібрати один з найважливіших елементів внутрішньої павутини — судову систему України.

Андрій увійшов до кафе навпроти суду, сів за дальній столик і відкрив ноутбук. Перед ним лежала хронологія, яку він збирав майже місяць.

З 2024 року, після активізації «100-річного партнерства» та запуску стратегічної програми City-Ukraine Hub, в українській судовій системі почалися системні зміни. Офіційно — «реформа правосуддя», «боротьба з корупцією», «європейські стандарти». Насправді — створення ефективного інструменту захисту інтересів зовнішнього капіталу.

Він відкрив перший документ — аналітичний звіт Британської ради та американських партнерів від 2025 року під назвою «Судова реформа та інвестиційний клімат». У ньому прямо вказувалося:

«Судова система повинна забезпечувати передбачуваність і захист прав іноземних інвесторів. Будь-які спроби перегляду приватизаційних угод або земельних питань повинні розглядатися як загроза інвестиційному клімату.»

Переклад з дипломатичної мови: суди мають стати щитом для тих, хто купує українські активи за заниженими цінами.

Андрій почав розглядати конкретні справи.

3.2 Конкретні справи: приватизація

Перша велика справа — приватизація двох великих обленерго у 2025 році.

Компанії були продані консорціуму, пов'язаному з британськими інвестиційними фондами, за ціною, яка, за оцінками незалежних експертів, становила лише 38 % реальної вартості активів. Коли прокуратура спробувала оскаржити угоду в суді, справу передали до спеціалізованого господарського суду. Суд ухвалив рішення на користь покупця за три тижні. Підстави: *«відсутність доказів зловмисного заниження ціни» та «необхідність забезпечення інвестиційного клімату».*

Андрій знайшов листування між суддею, який вів справу, і представником City-Ukraine Hub. Суддя, який раніше пройшов стажування в Лондоні, отримав запрошення на «наукову конференцію» у Великій Британії через два тижні після винесення рішення.

Друга справа — приватизація порту в Миколаєві. Стратегічний об'єкт, через який йшла значна частина експорту. Після продажу іноземному консорціуму місцеві підприємства почали скаржитися на різке підвищення тарифів. Господарський суд відмовив у задоволенні позовів, посилаючись на *«міжнародні зобов'язання України» та «необхідність виконання умов 100-річного партнерства».*

3.3 Земельна павутина

Найбільш цинічною була серія судових рішень щодо земель сільськогосподарського призначення.

Після скасування мораторію на продаж землі в 2024 році іноземні компанії (через українські юридичні особи) почали активно скуповувати чорноземи. Коли громади та фермери намагалися оскаржити угоди в судах, рішення майже завжди приймалися на користь покупців.

Андрій знайшов особливо показову справу в Полтавській області. Великий агрохолдинг, зареєстрований на Кіпрі, але контрольований британським фондом, купив понад 12 тисяч гектарів землі. Місцеві жителі подали колективний позов, доводячи, що угода порушує інтереси територіальної громади.

Суд першої інстанції відмовив у позові.

Апеляція була відхилена за два дні.

Верховний Суд залишив рішення в силі.

У всіх трьох інстанціях судді посилалися на один і той самий аргумент: *«Забезпечення інвестиційного клімату є пріоритетом державної політики».*

Андрій зробив позначку червоним: «Інвестиційний клімат» — магічне заклинання, яке використовується щоразу, коли потрібно захистити інтереси зовнішнього капіталу.

3.4 Механізм «судового виховання»

Як це працювало на практиці?

Андрій відкрив окрему теку — «Суддівські програми».

З 2024 року Британська Рада та Європейський Союз активно фінансували програми «підвищення кваліфікації» суддів. Найпопулярніші курси — *«Захист прав*

іноземних інвесторів», «Міжнародні стандарти комерційного арбітражу», «Судовий захист інвестицій».

Судді, які проходили ці програми, отримували значні преференції: можливість поїздки за кордон, гранти на наукову діяльність, рекомендації для кар'єрного зростання. Ті, хто відмовлявся або приймав рішення «не в тренді», стикалися з проблемами — від внутрішніх перевірок до публічного тиску через «незалежні» медіа.

Результат був передбачуваним. Судова система поступово перетворювалася на фільтр: рішення, вигідні національним інтересам, блокувалися або затягувалися роками. Рішення, вигідні зовнішньому капіталу, приймалися швидко і *«відповідно до європейських стандартів».*

3.5 Людський вимір

Андрій закрив ноутбук і вийшов на вулицю.

Він зустрічався з двома суддями, які пішли у відставку після 2025 року. Обидва говорили майже однаково:

«Раніше ми судили по закону. Тепер ми судимо по “європейських стандартах”. А це зовсім інша мова.»

Один із них, уже літній чоловік, додав тихо, майже пошепки:

«Коли тобі постійно повторюють, що захист інвестицій — це найвища цінність, ти починаєш вірити, що інтереси країни — це щось другорядне.»

Саме в цьому й полягала геніальність павутини.

Вона не ламала людей силою.

Вона переконувала їх, що служити чужим інтересам — це і є служіння прогресу.

3.6 Стратегічна мета

Андрій зупинився посеред вулиці і подивився на будівлю Верховного Суду.

Судова система України вже давно перестала бути інструментом правосуддя в класичному розумінні. Вона стала щитом, який захищав інтереси зовнішнього капіталу від будь-яких спроб національного опору.

Кожне рішення про приватизацію, кожне схвалення земельної угоди, кожне відхилення позову проти іноземного інвестора — це не випадковість. Це частина системної стратегії, спрямованої на те, щоб Україна остаточно втратила контроль над власними стратегічними активами.

Павутина не просто проникла в суди.

Вона стала судовою системою.

Андрій стиснув кулаки в кишенях пальто.

Він знав: якщо не розірвати цю павутину, через кілька років в Україні не залишиться нічого, що можна було б назвати «національним». Усе буде *«ефективно приватизоване», «модернізоване» і «відкрите для інвестицій».*

Він повернувся і пішов у бік Подолу.

Сьогодні він зрозумів головне.

Найнебезпечніший ворог — це не іноземний капітал. Найнебезпечніший — український суддя, який щиро вірить, що, захищаючи британський фонд, він захищає «європейські цінності».

Павутина вже не просто над Києвом.

Вона сидить у мантиях і ставить печатки.

І тепер Андрію потрібно було знайти спосіб, як змусити цю систему судити не за «інвестиційним кліматом», а за совістю.

РОЗДІЛ 4

Земельні лорди

Приватизація та концентрація сільськогосподарських земель. Хто насправді стоїть за великими агрохолдингами і як це пов'язано з Чорною аристократією через офшори.

4.1 Скасування мораторію — початок великого розпродажу

Київ, лютий 2027 року.

Андрій Семенко стояв на краю поля під Білою Церквою і дивився на безкрайній чорнозем, вкритий тонким шаром снігу. Вітер ніс запах мерзлої землі й дизельного палива. За кілька кілометрів виднілися величезні силосні вежі нового агрохолдингу.

На воротах — табличка з іноземною назвою, зареєстрованою на Кіпрі.

Він приїхав сюди не як журналіст.

Він приїхав як мисливець.

У руках він тримав тонку теку з написом «Земельна павутина». В середині — документи, які могли б викликати землетрус, якби хтось наважився їх опублікувати.

Андрій присів навпочіпки, зачерпнув жменю мерзлої землі і розтер її між пальцями.

Колись ця земля годувала мільйони.

Тепер вона годувала іноземні фонди.

У 2024 році, під гаслом «європейської інтеграції» та «модернізації сільського господарства», в Україні остаточно скасували мораторій на продаж земель сільськогосподарського призначення. Офіційна риторика була знайомою: «відкриті ринки», «приплив інвестицій», «ефективний власник».

Насправді це був класичний венеціанський хід — використати кризу (війну) і зовнішній тиск, щоб відкрити двері для масової концентрації землі в руках зовнішнього капіталу.

Андрій відкрив першу сторінку теки.

За неповні три роки після скасування мораторію іноземні та пов'язані з ними структури скупили або взяли в довгострокову оренду понад 4,2 мільйона гектарів найкращих українських чорноземів.

Офіційно — через українські юридичні особи.

Насправді — через складну мережу офшорів, трастів і номінальних директорів.

4.2 Хто стоїть за великими агрохолдингами?

Андрій почав розплутувати ланцюжки.

Перший холдинг — «AgroGlobal Invest». Офіційно зареєстрований в Україні. Реальні власники — траст на Кайманових островах, який контролюється інвестиційним фондом, зареєстрованим у Люксембурзі. Кінцевий бенефіціар — структура, пов'язана з одним із найстаріших банківських домів Лондонського Сіті.

Другий — «Black Soil Partners». Зареєстрований на Кіпрі. Через кілька ланцюжків виходить на фонд, який має тісні зв'язки з TheCityUK і британськими

аристократичними родинами, що історично пов'язані з венеціанською Чорною аристократією через шлюби та спільні трасти.

Третій — найбільший. «Fertile Earth Holdings». Офіційно — українсько-європейське спільне підприємство. Насправді контрольний пакет належить консорціуму, де ключову роль відіграють фонди, пов'язані з родинами, які ще в ХІХ столітті фінансували британську колоніальну експансію.

Андрій знайшов документ, який особливо його вразив — внутрішній звіт City-Ukraine Hub від середини 2025 року. У ньому прямо рекомендувалося «сприяти концентрації земельних активів у руках ефективних іноземних інвесторів» і «усувати регуляторні бар'єри для великих гравців».

«Ефективні іноземні інвестори».

Ще одне красиве формулювання для нового феодалізму.

4.3 Механізм через офшори

Андрій розкрив схему, яку намалював власноруч.

Типовий ланцюжок виглядав так:

1. Українська компанія «АгроХХХ» (створена спеціально для угоди).
2. Власник — кіпрська компанія.
3. Кіпрська компанія належить люксембурзькому фонду.
4. Люксембурзький фонд — частина трасту, зареєстрованого на Кайманах або Британських Віргінських островах.

5. Кінцевий бенефіціар — фізична особа або група осіб, пов'язаних зі старими європейськими аристократичними та банківськими родами.

Таким чином, українська земля формально залишалася «в українській юрисдикції», але реальний контроль переходив до тих, хто ніколи не з'являвся в українських реєстрах.

Особливо цинічним було те, що багато угод укладалися через так звані «інвестиційні договори», захищені міжнародними арбітражами. Якщо українська держава чи громада намагалася оскаржити угоду, справа автоматично йшла до Лондонського або Паризького арбітражу — де рішення майже завжди приймалися на користь іноземного інвестора.

4.4 Наслідки для країни

Андрій підвівся і пішов уздовж поля.

Наслідки були жорстокими і системними:

Концентрація землі в руках кількох великих гравців призвела до витіснення дрібних і середніх фермерів.

Зміна структури посівів: замість різноманітних культур — монокультури (соняшник, кукурудза), орієнтовані на експорт.

Зростання цін на оренду землі для місцевих жителів.

Втрата продовольчого суверенітету — Україна поступово перетворювалася на постачальника сировини для європейських переробників.

Екологічна деградація ґрунтів через інтенсивне використання хімікатів великими холдингами.

Андрій знайшов доповідь одного з українських аграрних експертів, яка так і не була опублікована:

«Через десять років ми ризикуємо втратити не просто землю. Ми втратимо саму можливість бути аграрною нацією. Земля стане іноземною власністю, а український селянин — наймитом на власній землі.»

4.5 Зв'язок з Чорною аристократією

Найглибший шар розслідування вів до найстаріших родин.

Через складну мережу трастів і фондів Андрій простежив ланцюжки, які вели до прізвищ, відомих ще з часів Венеційської республіки і пізнішої «Чорної аристократії». Паллавічіні, Орсіні, Алдобрандіні — через сучасних нащадків і пов'язані банківські дома — мали опосередкований, але реальний вплив на деякі з найбільших земельних угод в Україні.

Це не було прямим володінням.

Це було володінням через капітал.

Саме так Чорна аристократія діяла століттями: вони не тримали землю в руках.

Вони тримали борги і контроль над тими, хто землю обробляє.

Андрій згадав слова князя Паллавічіні, сказані в римському підвалі:

«Земля — це не ресурс. Земля — це влада. Хто контролює землю, той контролює народ.»

Сьогодні цю владу поступово передавали від українського народу до тих, хто ніколи не ступав на українську землю.

4.6 Остання нитка

Андрій повернувся до машини.

У руках він стискав жменю чорнозему, яку взяв із поля.

Він знав: це не просто приватизація землі.

Це приватизація майбутнього.

Коли основний засіб виробництва — земля — опиняється під контролем зовнішнього капіталу, країна втрачає можливість проводити незалежну аграрну та продовольчу політику. Вона стає частиною глобального ланцюга постачань, де її роль — постачати сировину, а не годувати свій народ.

Павутина вже не просто над Києвом.

Вона вкоренилася в український чорнозем.

Андрій сів у машину і тихо промовив:

— Ви продаєте не землю. Ви продаєте нас усіх.

Він завів двигун і поїхав у бік Києва.

Попереду його чекали нові документи, нові імена і нова битва.

Битва за землю, яка колись годувала князів, козаків і дідів.

І яка тепер повільно, але неухильно переходила до нових лордів — земельних лордів ХХІ століття.

РОЗДІЛ 5

Енергетична петля

Розпродаж і контроль над енергетичною інфраструктурою (обленерго, газотранспортна система, порти). Як Україна втрачає енергетичний суверенітет.

5.1 Стратегія енергетичного закабалення

Київ, лютий 2027 року.

Андрій Семенко стояв на даху старого будинку в районі Троєщини і дивився на мерехтливі вогні Києва. Ніч була холодною і ясною. Унизу, на південному сході, виднілися червоні сигнальні вогні електричних підстанцій. Десь там, під землею і по високовольтних лініях, текла енергія, яка живила мільйони людей.

Але Андрій уже знав: ця енергія давно перестала бути українською.

Він тримав у руках останню теку, яку отримав учора ввечері від нового аноніма. Назва була лаконічна і зловісна: «Енергетична інфраструктура – 2024–2030. Контроль і перерозподіл».

Він відкрив її і почав читати.

Кожна сторінка підтверджувала те, чого він боявся найбільше.

Павутина проникла не тільки в фінанси, суди і землю.

Вона вгризлася в саме серце країни — в енергетику.

Після 2024 року, під прикриттям *«модернізації енергетичного сектору» та «інтеграції в європейський ринок»*, в Україні розпочався системний розпродаж енергетичної інфраструктури.

Офіційна риторика була знайомою до нудоти: *«залучення інвестицій»*, *«підвищення ефективності»*, *«зелене майбутнє»*. Насправді це була класична операція з передачі контролю над стратегічними активами до рук зовнішнього капіталу — переважно пов'язаного з британськими і європейськими структурами, які мали давні зв'язки з лондонським Сіті.

Андрій перегорнув першу сторінку.

У 2025 році було приватизовано шість обленерго в центральних і західних областях.

Офіційно — через «прозорі аукціони».

Насправді — через складну систему, де переможцями стали консорціуми, зареєстровані на Кіпрі, в Люксембурзі та Нідерландах.

Кінцеві бенефіціари — інвестиційні фонди, пов'язані з TheCityUK.

Через рік, у 2026-му, почався наступний етап — «модернізація» газотранспортної системи. Під виглядом *«інтеграції з європейською мережею»* окремі ділянки ГТС були передані в довгострокове управління іноземним операторам.

Офіційно — «для підвищення надійності».

Насправді — для встановлення контролю над транзитом і ціноутворенням.

5.2 Обленерго: як світло стало чужим

Андрій зупинився на конкретних прикладах.

Приватизація «Київобленерго» та «Вінницяобленерго» стала класичним зразком. Після продажу тарифи для населення зросли на 28–34 % протягом півтора року. Нові власники заявили про «необхідність інвестицій». Але реальні інвестиції в модернізацію мереж були мінімальними. Натомість значна частина прибутку виводилася через дивіденди в офшорні юрисдикції.

Андрій знайшов внутрішній документ City-Ukraine Hub, де прямо рекомендувалося *«стимулювати залучення приватного капіталу в розподільчі мережі»* і *«зменшити регуляторний тиск на нових інвесторів»*.

Переклад: дозвольте нам купити ваші мережі дешево, а потім заробляти на ваших громадянах дорого.

Особливо цинічним було те, що багато угод супроводжувалися державними гарантіями повернення інвестицій.

Якщо новий власник *«не отримував очікуваного прибутку»*, держава зобов'язувалася компенсувати різницю.

Тобто українські платники податків платили двічі: спочатку за низьку ціну продажу, а потім — за гарантований прибуток іноземним інвесторам.

5.3 Газотранспортна система — артерія залежності

Андрій перейшов до наступного розділу.

Газотранспортна система України — один з найбільших активів країни — також опинилася під прицілом. Під виглядом «диверсифікації маршрутів» і «європейської інтеграції» окремі ділянки ГТС були передані в концесію або довгострокове управління європейським компаніям.

У 2026 році було підписано угоду про «стратегічне партнерство» з одним з великих європейських енергетичних консорціумів. Офіційно — *«для модернізації та підвищення транзитної спроможності»*. Насправді — для встановлення контролю над цінами на транзит і можливість впливати на енергетичну безпеку України в майбутньому.

Андрій знайшов листування між українським чиновником і представником City-Ukraine Hub, де прямо обговорювалося *«необхідність зменшення державного впливу на ГТС для залучення серйозних інвестицій»*.

5.4 Порти — морські ворота, що зачиняються

Не оминули й порти.

Одеса, Миколаїв, Чорноморськ — стратегічні морські ворота України.

Після 2024 року кілька ключових терміналів і портових потужностей були передані в концесію іноземним операторам.

Офіційно — *«для залучення інвестицій і модернізації»*.

Насправді — для встановлення контролю над логістикою експорту українського зерна, руди та інших стратегічних товарів.

Андрій знайшов угоду по одному з одеських терміналів.

Покупець — консорціум, зареєстрований у Нідерландах, з кінцевими бенефіціарами в Лондоні.

Через два роки після концесії тарифи на перевалку вантажів зросли на 41 %.

Українські експортери змушені були платити більше, а прибуток йшов за кордон.

5.5 Втрата енергетичного суверенітету

Андрій закрив теку і подивився на горизонт.

Наслідки були системними і руйнівними:

— Україна втратила реальний контроль над розподілом електроенергії в низці регіонів.

— Ціноутворення на енергоносії дедалі більше залежало від зовнішніх гравців.

— Можливість проведення незалежної енергетичної політики (розвиток власної генерації, ядерної енергетики нового покоління, відновлюваних джерел під національним контролем) була суттєво обмежена.

–Країна опинилася в енергетичній петлі: чим більше боргів і приватизації, тим сильніше залежність, чим сильніше залежність — тим більше нових «реформ» і приватизацій.

–Це була класична петля Чорної аристократії: створити залежність, а потім використовувати її для подальшого контролю.

Андрій згадав слова Ліндона ЛаРуша:

«Хто контролює енергію, той контролює майбутнє цивілізації».

Сьогодні Україна поступово втрачала цей контроль.

5.6 Людський вимір енергетичної зради

Найбільша сила павутини.

Найгірше було те, що багато українських чиновників і менеджерів енергетичних компаній щиро вірили, що роблять правильну справу.

Андрій зустрічався з одним колишнім топ-менеджером обленерго, який пішов у відставку після приватизації. Той сказав йому майже пошепки:

«Коли тобі постійно повторюють, що держава — поганий господар, а приватний інвестор — ефективний, ти починаєш у це вірити. А коли віриш — уже не бачиш, як продаєш майбутнє своєї країни.»

Саме в цьому полягала найбільша сила павутини — вона перетворювала українців на інструменти власного поневолення.

Андрій спустився з даху і пішов темними вулицями Троєщини.

Він знав: енергетична петля — це не просто технічне питання.

Це питання виживання держави.

Країна, яка втрачає контроль над своєю енергетикою, втрачає можливість проводити незалежну політику в будь-якій сфері.

Павутина вже не просто над Києвом.

Вона текла по високовольтних лініях, по трубах газопроводів і по кабелях підстанцій.

І тепер Андрію потрібно було знайти спосіб, як розірвати цю петлю, поки вона остаточно не задушила країну.

Він зупинився посеред темної вулиці, підняв голову до неба і тихо промовив:

— Ви забрали в нас світло. Але ми ще можемо запалити свій вогонь.

Вітер відповів холодним поривом.

Павутина стискалася.

Але Андрій Семенко вже не збирався здаватися.

РОЗДІЛ 6 Медіа-мережа

Як City-Ukraine Hub і British Council контролюють українські медіа через «навчання» журналістів і гранти. Створення «правильного» дискурсу.

6.1 Система «м'якого» контролю

Київ, лютий 2027 року.

Андрій Семенко сидів у темній квартирі на Подолі, світло від екрана ноутбука було єдиним джерелом освітлення. На столі лежали чотири флешки, два жорсткі диски

і товста тека з грифом «Media Influence Program – UK-Ukraine 100-Year Partnership». Він уже третю ніч майже не спав, переглядаючи сотні документів, листів, звітів і списків.

Те, що він бачив, було страшніше за будь-яку цензуру.

Це була не заборона говорити.

Це було виховання голосу.

Андрій відкрив перший документ — стратегічний план City-Ukraine Hub на 2024–2028 роки під назвою «Зміцнення незалежних ЗМІ в Україні» («Strengthening Independent Media in Ukraine»).

Офіційна мета: *«підвищення професійних стандартів журналістів економічного та політичного блоків»*. Реальна мета: створення цілої генерації журналістів, які самостійно, без прямих вказівок, просуватимуть потрібний дискурс.

З 2024 року City-Ukraine Hub спільно з Британською радою запустили масштабну програму «підвищення кваліфікації» для журналістів.

Стажування в Лондоні по 3–6 тижнів.

Семінари в Києві.

Онлайн-курси.

Тренінги з «боротьби з дезінформацією».

Гранти на створення спеціальних економічних рубрик.

Ті, хто проходив ці програми, отримували відчутні переваги:

– Прямий доступ до закритих брифінгів у Міністерстві фінансів, НБУ та Офісі Президента;

– Гранти від British Council та пов'язаних фондів (від 5 до 25 тисяч євро на проєкт);

– Можливість публікуватися в британських та європейських виданнях;

– Рекомендації для кар'єрного зростання.

Андрій знайшов список.

Понад 280 журналістів і редакторів провідних українських телеканалів, радіостанцій і онлайн-медіа пройшли через цю систему за три роки.

6.2 Як створюється «правильний» дискурс

Андрій перейшов до внутрішніх методичних матеріалів.

У тренінгах журналістів вчили не цензурувати, а «правильно формулювати». Основні наративи, які просувалися:

– «Модернізація фінансового сектору» — завжди позитивно;

– «Приватизація» — як необхідність і прогрес;

– «Відкриті ринки» і «інвестиційний клімат» — священні поняття;

– Будь-яка критика боргової політики або приватизації стратегічних активів — автоматично маркувалася як «популізм», «конспірологія» або «російські наративи»;

– Фізична економіка, ідеї ЛаРуша або будь-які згадки про національний розвиток поза «європейським шляхом» — табу.

Особливо ефективним був курс «Боротьба з дезінформацією». Під цим соусом журналістів вчили розпізнавати «небезпеку» не в зовнішній пропаганді, а в будь-якій критиці західних стандартів і британського впливу.

Андрій знайшов запис одного з семінарів у Лондоні (2025 рік). Лектор з Британської Ради говорив:

«Найнебезпечніша дезінформація сьогодні — це не груба брехня, а сумніви в європейському шляху розвитку. Вашим завданням є формування імунітету суспільства до таких сумнівів.»

6.3 Грантова петля

Підтримка «незалежних медіа».

Британська Рада і пов'язані фонди виділили десятки мільйонів євро на «підтримку незалежних медіа». Гранти отримували переважно ті видання і журналісти, які проходили «навчання» в рамках стратегічної програми City-Ukraine Hub.

Результат був передбачуваним: майже однорідний ефір.

Андрій увімкнув телевізор і почав перемикає канали.

На одному — відомий економічний оглядач (випускник програми 2025 року) переконував глядачів, що подальша приватизація обленерго — це *«єдиний шлях до енергетичної незалежності»*.

На іншому — ведуча ток-шоу називала критиків *«100-річного партнерства» «маргіналами і популістами»*.

На третьому — журналіст, який пройшов стажування в Лондоні, з ентузіазмом розповідав про *«успішну модернізацію»* фінансового сектору.

Однорідність була майже досконалою.

6.4 Механізм самоконтролю

Внутрішня цензура.

Найгеніальніше в цій системі було те, що цензура стала внутрішньою.

Журналісти, які пройшли «навчання», самі починали відкидати матеріали, які не вписувалися в «правильний» дискурс.

Редактори, які отримували гранти, автоматично відсіювали «небажані» теми.

Власники медіа, які хотіли зберегти доступ до західних фондів, не потребували прямих вказівок — вони просто знали, що «правильно», а що ні.

Андрій знайшов лист одного редактора економічного відділу провідного онлайн-видання до свого колеги:

«Не треба цю тему про борги.

Вона звучить занадто конспірологічно.

Давай краще про інвестиційний клімат.»

Самоконтроль.

Найефективніша форма цензури.

6.5 Історична паралель

Андрій відкинувся на спинку стільця.

Він бачив цю модель раніше.

У 1950–1960-х роках Конгрес за культурну свободу (Congress for Cultural Freedom) (фінансований CIA) створював мережу «вільних» інтелектуалів і журналістів, які просуvalи «західні цінності» проти комунізму.

Сьогодні ту саму роль виконували City-Ukraine Hub і Британська рада — тільки тепер проти будь-якої ідеї національного суверенітету і фізичної економіки.

Чорна аристократія не змінилася.

Змінилися лише інструменти.

Замість цензорів у формі — «незалежні» журналісти, які щиро вірять, що захищають свободу слова, просуваючи чужі інтереси.

6.6 Наслідки для суспільства

Павутина стає голосом.

Андрій вимкнув ноутбук і підійшов до вікна.

Наслідки були руйнівними:

– Суспільство отримувало майже однорідну картину реальності, де критика боргової залежності, приватизації стратегічних активів і втрати суверенітету вважалася маргінальною або ворожою.

– Молоде покоління журналістів виховувалося в парадигмі, де «європейський шлях» — це єдина можлива дорога, а будь-яка альтернатива — небезпека.

– Громадська думка формувалася так, щоб люди самі підтримували політику, яка веде до втрати контролю над країною.

Павутина вже не просто контролювала медіа. Вона стала голосом, яким Україна говорила про себе.

Андрій повернувся до столу, відкрив чистий документ і написав перший рядок майбутньої статті:

«Поки ви думаєте, що дивитеся новини, вас навчають, як правильно думати.»

Він знав: це буде одна з найнебезпечніших його публікацій.

Але мовчати він більше не міг.

За вікном Київ спав.

А в ефірі продовжували звучати голоси, які вже давно належали не Україні.

Павутина тримала мікрофони.

І тільки ті, хто наважився говорити правду, могли спробувати її розірвати.

РОЗДІЛ 7 Освітній фронт

Болонська система, Британська рада і перевиховання молоді. Як формується покоління, яке вже не зможе мислити категоріями національного розвитку.

7.1 Болонська система як зброя

Київ, березень 2027 року.

Андрій Семенко стояв біля вікна школи № 147 на Оболоні й дивився, як діти виходять після уроків. Сніг уже зійшов, але повітря ще було холодним. Діти сміялися, бігали, фотографувалися на телефони. Зовні — звичайний шкільний день.

Але Андрій знав: саме тут, у цих класах, відбувається одна з найтихіших і найнебезпечніших операцій Чорної аристократії — перевиховання майбутнього України.

Він тримав у руках товсту теку з назвою «*Стратегія залучення молоді – освітній напрямок. 100-річне партнерство Великої Британії та України*» («Youth Engagement Strategy – Education Pillar. UK-Ukraine 100-Year Partnership»).

Документ був позначений як «конфіденційний».

Андрій сів на лавку біля школи і відкрив першу сторінку.

Україна приєдналася до Болонського процесу ще в 2005 році.

Тоді це називали «європейською інтеграцією освіти».

Насправді це стало першим кроком до системного демонтажу класичної освіти.

Замість глибокого вивчення фундаментальних знань — модульна система, ECTS-кредити, «компетентнісний підхід».

Замість виховання мислячої людини — підготовка «гнучкого фахівця», адаптованого до потреб ринку.

Британська рада та Міністерство освіти України з 2024 року значно прискорили цей процес у рамках «100-річного партнерства». Було підписано низку меморандумів про «гармонізацію української освіти з європейськими стандартами».

Наслідки не забарилися.

Вчителі скаржилися, що 60–70 % робочого часу тепер витрачається не на підготовку уроків, а на заповнення нескінченних таблиць, звітів про «розвиток компетенцій», самооцінювання та модульне планування.

Глибоке вивчення предметів стало практично неможливим.

Андрій знайшов лист вчительки математики з Харкова, який просочився в закриті групи: *«Я більше не встигаю пояснювати дітям логіку математичного мислення. Я заповнюю модулі. Я вчу їх не думати, а “демонструвати компетенції”».*

7.2 Британська рада і перевиховання

З 2025 року Британська рада розгорнула масштабну програму «Шкільні партнерства Великої Британії та України» (UK-Ukraine School Partnerships).

Спочатку 50 шкіл, потім 130, а до 2028 року планувалося охопити понад 300 шкіл і 54 тисячі учнів.

Офіційно — «культурний обмін», «спільні проєкти», «розвиток англійської мови». Насправді — системне впровадження нового світогляду.

У рамках партнерств українські школи отримували британські навчальні матеріали, проводили спільні онлайн-уроки, «культурні тижні» та семінари для вчителів. Головний акцент робився на:

- «Глобальних компетенціях»;

- «Інклюзивності та толерантності»;

- «Стійкому розвитку» за західними шаблонами;

- «Критичному мисленні», яке на практиці означало критичне ставлення до національної історії та традицій.

Андрій знайшов методичні рекомендації Британської ради для українських вчителів історії (2026 рік). Там прямо пропонувалося *«уникати надмірного акценту на національному наративі» і «інтегрувати європейський контекст»* навіть при вивченні козацької доби чи Другої світової війни.

7.3 Формування покоління без коренів

Суверенітет — «застаріле поняття».

Найглибший рівень перевиховання відбувався в університетах.

Через програми Chevening, Erasmus+ і спеціальні стипендії City-Ukraine Hub сотні найкращих студентів щороку відправлялися на навчання до Великої Британії. Особливо активно вчили — майбутніх економістів, політологів, журналістів і юристів.

Після повернення вони приносили не просто знання. Вони приносили новий світогляд:

- Національний суверенітет — «застаріле поняття»;
- Фізична економіка — «маргінальна теорія»;
- Будь-яка ідея сильної, самодостатньої України — «націоналізм» і «популізм»;
- Глобалізація та «відкриті ринки» — єдиний правильний шлях.

Андрій зустрічався з випускником однієї з таких програм, який тепер працював у Міністерстві економіки. Той сказав йому відверто:

«Після Лондона ти починаєш бачити, що Україна — це маленька країна, яка не може дозволити собі незалежну політику. Ми повинні інтегруватися. Це єдиний розумний шлях.»

Саме так формувалося покоління, яке вже не могло мислити категоріями національного розвитку.

7.4 Ціннісна переорієнтація

Гендерна рівність.

Британська рада активно фінансувала молодіжні фестивалі, арт-проекти, літні школи та онлайн-кампанії. Особливий акцент робився на темах:

- Гендерної рівності;
- «Стійкого розвитку» (на практиці — деіндустріалізація під зеленим прапором);
- «Глобального громадянства» замість національної ідентичності.

У багатьох школах уже проводилися уроки «глобальної компетентності», де дітей вчили сприймати себе насамперед як «громадян Європи» і «частини глобального світу», а не як українців.

Андрій знайшов доповідь Британської ради 2026 року, де прямо говорилося:

«Молодь повинна сприймати європейську інтеграцію не як зовнішню політику, а як внутрішню ідентичність.»

Це був прямий удар по всій українській традиції — від козацької державності до ідеї національного відродження.

7.5 Наслідки для майбутнього

Освітній фронт — це найважливіша битва.

Андрій закрити теку і подивився на дітей, які гралися на шкільному дворі.

Через 10–15 років ці діти стануть основою українського суспільства. І якщо нічого не зміниться, вони вже не зможуть мислити категоріями:

- Національного суверенітету;
- Фізичної економіки;
- Відновлення промисловості та очищення землі;
- Творчого розвитку країни.

Вони будуть виховані як «гнучкі», «мобільні», «толерантні» громадяни глобального світу — ідеальні виконавці чужої волі, які щиро вірять, що служать прогресу.

Це і було головною метою павутини — створити покоління, яке саме попросить, щоб його тримали в залежності.

Андрій підвівся і пішов геть від школи.

Він знав: освітній фронт — це найважливіша битва.

Бо хто контролює освіту дітей, той контролює майбутнє країни.

Якщо не зупинити цей процес зараз, через покоління в Україні не залишиться людей, здатних розірвати павутину.

Буде покоління, яке народиться вже всередині неї.

Він зупинився на перехресті, подивився на дітей, що йшли додому, і тихо промовив:

— Вони забирають у вас не тільки землю і заводи. Вони забирають ваше право думати по-своєму.

Вітер холодно відповів.

Павутина вже працювала в класах.

І тільки ті, хто ще пам'ятав, що таке справжній розум, могли спробувати її зупинити.

РОЗДІЛ 8

Церковна інтрига

Роль релігійних структур у павутині. Розкол, зовнішній вплив і використання церкви як інструменту контролю над свідомістю народу.

8. 1. Розкол як стратегія

Київ, березень 2027 року.

Андрій Семенко стояв на Володимирській гірці біля пам'ятника князю Володимирі і дивився на Дніпро. Вечір був холодним, над річкою стояв легкий туман. Унизу, на Подолі, виднілися куполи церков. Колись вони були символом єдності народу. Сьогодні багато з них стали полем битви.

Він тримав у руках чорну теку без будь-яких написів. Її йому передали вчора ввечері через надійну людину. Всередині — документи, які могли б зруйнувати репутацію багатьох «духовних лідерів».

Андрій знав: павутина проникла навіть туди, де, здавалося б, не мала права бути, — у Церкву.

Андрій відкрив теку і почав читати.

Розкол Православної Церкви в Україні, який офіційно стався у 2018–2019 роках, не був лише внутрішньою українською справою. Документи, які він тримав у руках, свідчили про системну, добре сплановану операцію з використанням релігійних структур як інструменту геополітичного та психологічного контролю.

Британська рада, окремі американські фонди та структури, пов'язані з City-Ukraine Hub, активно фінансували «діалогові платформи», «міжконфесійні ініціативи» та «програми примирення».

Офіційно — для «зміцнення громадянського суспільства».

Насправді — для поглиблення розколу і ослаблення традиційної церковної єдності.

Андрій знайшов листування 2024–2025 років між представниками Британської ради і окремими церковними діячами. У листах прямо обговорювалося «необхідність підтримки прогресивних церковних ініціатив» і «ізоляції консервативних елементів, які перешкоджають європейській інтеграції».

«Прогресивні» означало ті сили, які були готові прийняти новий церковний порядок, «консервативні» — ті, хто намагався зберегти канонічну єдність.

8.2 Церква як інструмент контролю свідомості

Андрій перегорнув сторінку.

Найнебезпечнішим було те, як церкву використовували для формування світогляду пастви.

У багатьох парафіях, особливо тих, що перейшли до нової церковної структури, почали активно просувати наративи:

- «Європейські цінності» як сучасне християнство;
- «Толерантність» і «інклюзивність» як головні чесноти;
- Критику традиційних національних і культурних форм релігійності як «застарілих» і «націоналістичних»;
- Підтримку «модернізації» суспільства, включаючи приватизацію, «зелений» глобалізм і гендерну ідеологію.

Андрій знайшов запис проповіді одного з відомих священнослужителів нової юрисдикції (2026 рік):

«Ми не повинні чіплятися за минуле. Україна має рухатися вперед, до Європи. Церква не може залишатися в стороні від прогресивних змін.»

Під «прогресивними змінами» малися на увазі ті самі процеси, які Андрій уже розслідував: приватизація землі, енергетики, відкриті ринки, «європейські стандарти» в освіті.

Церква поступово перетворювалася на ідеологічний додаток до павутини.

8.3 Фінансування та зовнішній вплив

Андрій перейшов до фінансового блоку документів.

З 2024 року кілька західних фондів (включаючи структури, пов'язані з Британською радою і американськими «демократичними» інституціями) виділили значні кошти на «розвиток релігійної свободи» та «міжконфесійний діалог» в Україні.

Гроші йшли на:

- Ремонт і будівництво храмів певної юрисдикції;
- Організацію конференцій, семінарів і молодіжних таборів;
- Підтримку «прогресивних» медіа та блогерів у церковному середовищі;
- Навчання богословів і священнослужителів за кордоном.

Особливо активно фінансувалися молодіжні церковні програми. Під виглядом «духовного розвитку» молодь втягували в орбіту «європейських цінностей», де національна ідентичність поступово відходила на другий план.

8.4 Розкол як зброя проти народу

Андрій закрив теку і подивився на Дніпро.

Розкол був не просто церковним питанням. Він став потужним інструментом психологічної війни.

Він розділив народ не тільки за конфесійною ознакою, а й за світоглядом.

Одні бачили в традиційній Церкві оплот національної ідентичності. Інші — «пережиток минулого», який заважає «європейському прогресу». Павутина майстерно використовувала це розділення:

- Консервативні віряни маркувалися як «ретрогради» і «агенти впливу»;
- Прогресивні — як «носії європейських цінностей» і «агенти змін».

Таким чином, церква, яка століттями була джерелом єдності, стала джерелом розбрату.

Андрій згадав слова одного старого священника, з яким зустрічався тиждень тому. Той сказав тихо, майже пошепки:

«Сьогодні головна боротьба йде не за храми. Вона йде за душі людей. І якщо ми втратимо душі, то втратимо й країну.»

8.5 Зв'язок з Чорною аристократією

Андрій знайшов найглибший шар.

Через складну мережу фондів і «міжнародних ініціатив» прослідковувалися зв'язки з тими самими старими європейськими родами, які мали коріння в Чорній аристократії.

Деякі трасти, що фінансували «релігійні свободи» в Україні, були пов'язані з родинами, які ще в XIX–XX століттях фінансували подібні операції в інших країнах.

Мета була завжди одна: ослабити традиційні інститути, які могли б стати оплотом опору глобальній фінансовій олігархії.

Церква в цій схемі мала стати або лояльним інструментом, або нейтралізованим елементом.

8.6 Майбутнє під питанням

Андрій підвівся і пішов униз по схилу Володимирської гірки.

Він розумів: якщо павутина повністю підкорить церковне середовище, Україна втратить один з останніх потужних інститутів, здатних зберегти національну пам'ять і духовну стійкість.

Він знав, що багато вірян і священнослужителів традиційної Церкви ще чинять опір. Але тиск зростав: через медіа, через «громадські організації», через фінансові важелі і через судову систему, яка все частіше приймала рішення на користь «прогресивної» сторони.

Павутина вже не просто над Києвом.

Вона проникла під куполи храмів.

Андрій зупинився біля підніжжя пам'ятника князю Володимирі і тихо промовив:

— Ви хочете зробити з Церкви ще один інструмент контролю. Але поки є люди, які пам'ятають, для чого вона була створена, — ви не переможете.

Вітер з Дніпра відповів холодним поривом.

Церковна інтрига була однією з найглибших і найнебезпечніших частин павутини.

І Андрій Семенко тільки-но почав її розплутувати.

РОЗДІЛ 9

Олігархи як місцеві управителі

Детальний розбір найвпливовіших українських олігархів. Хто з них — свідомий гравець павутини, а хто — корисний ідіот.

9.1 Система місцевих управителів

Київ, березень 2027 року.

Андрій Семенко сидів у напівтемному кабінеті на останньому поверсі старого будинку на Подолі. Світло від настільної лампи падало тільки на стіл, завалений паперами, схемами та роздруківками. За вікном тихо падав дощ. На екрані ноутбука — величезна інтерактивна схема, яку він сам створив за останні тижні. У центрі — слово «Павутина». Від нього розходилися нитки до Лондона, Риму, офшорів і... українських прізвищ.

Це був не просто список багатих людей.

Це була карта місцевих намісників.

Андрій провів пальцем по екрану і зупинився на найтовстіших нитках. Олігархи. Ті, хто насправді керував країною, коли політики лише грали ролі.

Він зітхнув. Саме вони — найнебезпечніша частина павутини.

Бо зовні вони виглядали українськими.

А всередині давно працювали на чужу систему.

Андрій відкрив першу велику теку.

Чорна аристократія ніколи не правила безпосередньо. Вона завжди створювала прошарок місцевих еліт, які виконували роль управителів колонії. В Україні цю роль ідеально виконували олігархи. Вони отримували доступ до державних активів у 90-х і 2000-х, а потім поступово інтегрувалися в глобальну фінансову систему Сіті Лондона.

Через City-Ukraine Hub, британські банки, офшорні трасти та «консультаційні» контракти їх прив'язали до зовнішнього центру управління. Деякі робили це свідомо. Інші — як корисні ідіоти, щиро вважаючи себе «національними бізнесменами».

Андрій почав розбирати головних гравців.

9.2 Рінат Ахметов — класичний корисний олігарх

Стабільний партнер Ахметов.

Найбагатший український олігарх. Володіє металургією, енергетикою, медіа-холдингом SCM.

Андрій вивчав його справу особливо уважно.

Ахметов ніколи не був прямим агентом Сіті Лондона.

Він був типовим «місцевим бароном», якого павутина використовувала як буфер.

Його бізнес постійно залежав від державних преференцій, тарифів і боргових схем.

Кожного разу, коли потрібно було продавати стратегічні активи або підтримувати «реформи», Ахметов опинявся в потрібному місці.

Його медіа-імперія (канали, газети, онлайн-видання) системно просувала наративи «модернізації», «інвестиційного клімату» та «необхідності співпраці з Заходом». Критика приватизації чи боргової політики в його ЗМІ майже не з'являлася.

Андрій знайшов внутрішні документи City-Ukraine Hub, де Ахметова називали «агентом».

Він не був свідомим гравцем павутини.

Він був корисним олігархом вищого гатунку — людиною, яка щиро вірила, що захищає свій бізнес, хоча насправді обслуговував чужий.

9.3 Ігор Коломойський — хаотичний гравець

Коломойський — найнепередбачуваніший елемент.

Андрій розібрав його історію особливо ретельно. Коломойський часто конфліктував з іншими олігархами і навіть з владою. Але коли справа доходила до ключових питань — приватизації, землі, енергетики — його інтереси дивним чином збігалися з інтересами лондонських структур.

Його банки, компанії і медіа-активи регулярно використовувалися для «гнучких» фінансових операцій. Через складну мережу офшорів частина його капіталу була інтегрована в глобальну систему, де рішення приймалися не в Дніпрі, а в Сіті.

Коломойський не був свідомим слугою павутини. Він був хаотичним елементом, якого використовували, коли потрібно було створити контрольований конфлікт або «відбити» певний актив.

9.4 Віктор Пінчук — свідомий гравець

Пінчук стояв окремо.

Андрій вивчав його довше за всіх.

Пінчук пройшов повний цикл інтеграції.

Його бізнес, фонд, медіа та міжнародні зв'язки були тісно пов'язані з британськими і європейськими елітами. Його дружина — дочка колишнього президента, але це вже не головне. Головне — те, що Пінчук давно став частиною трансатлантичної мережі.

Його фонд активно фінансував «реформаторські» проєкти, молодіжні програми, «європейські» ініціативи. Його ЗМІ системно просуvalи дискурс «модернізації» і «відкритого суспільства».

Андрій знайшов документи, які показували прямі контакти Пінчука з представниками TheCityUK і Британської ради. Він не просто «користався» системою. Він був її частиною.

Свідомий гравець.

Один з найнебезпечніших.

9.5 Дмитро Фірташ і «газова» павутина

Зручний виконавець.

Фірташ — класичний приклад «газового» олігарха, якого довгий час використовували як міст між Росією і Заходом. Після зміни геополітичної ситуації він став зручним інструментом для перерозподілу енергетичних активів.

Його компанії мали складні зв'язки з європейськими структурами.

Через них здійснювався контроль над частиною газотранспортної системи та хімічної промисловості.

Фірташ не був головним архітектором.

Він був зручним виконавцем, якого легко можна було «злити», коли потрібно.

Корисний ідіот вищого рівня.

9.6 Інші гравці та загальна картина

Андрій розгорнув повну схему.

Інші олігархи (Григоришин, Ключев, Жеваго, Новинський тощо) також займали свої ніші. Хтось контролював машинобудування, хтось — порти, хтось — медіа. Але всі вони, незалежно від особистих амбіцій, були вбудовані в загальну систему.

Деякі знали, на кого працюють.

Інші — ні.

Але результат був один: олігархи стали місцевими управителями колонії.

Вони отримували надприбутки, а країна — залежність.

9.7 Висновок Андрія

Андрій закрив останню теку і підвівся.

Олігархи — це не просто багаті люди.

Це місцева адміністрація павутини.

Деякі з них свідомо служать Чорній аристократії через лондонські зв'язки.

Інші — корисні ідіоти, які думають, що грають у власну гру.

Але в обох випадках результат один: Україна втрачає контроль над власними ресурсами, землею, енергетикою і майбутнім.

Андрій підійшов до вікна і подивився на нічне місто.

— *Ви всі думаєте, що ви господарі,* — тихо промовив він. — *А насправді ви просто управителі на чужій землі.*

Він знав, що наступний крок — це розкриття всієї схеми.

Але для цього потрібно було зібрати ще більше доказів і знайти союзників.

Павутина вже мала обличчя.

І це обличчя було українським.

РОЗДІЛ 10

Молодь 2.0

Нова хвиля індоктринації молоді через соцмережі, фестивалі, «лідерські програми» та гендерну ідеологію. Як виховують покоління без коренів.

10.1 Нова хвиля індоктринації

Київ, квітень 2027 року.

Андрій Семенко сидів на лавці в Гідропарку біля Дніпра і дивився, як молодь фотографується на тлі весняного сонця. Дівчата і хлопці сміялися, робили селфі, публікували фото.

Зовні — звичайний весняний день.

Але Андрій бачив інше.

Він бачив, як павутина працює в режимі реального часу.

У руках він тримав нову теку — тоншу, але набагато небезпечнішу за попередні. Назва була проста: «Молодь 2.0 – Стратегія залучення наступного покоління. 2025–2030». «Youth 2.0 – Next Generation Engagement Strategy».

Це була друга хвиля.

Перша — через школи та університети.

Друга — через соцмережі, фестивалі, «лідерські програми» і гендерну ідеологію.

Більш сучасна.

Більш тонка.

І набагато ефективніша.

Андрій відкрив перший документ — стратегічний план Британської ради і City-Ukraine Hub на 2025–2030 роки під грифом «Залучення молоді 2.0» (Youth Engagement 2.0»).

Офіційна мета: *«формування прогресивної, толерантної та глобально орієнтованої молоді».*

Реальна мета: *створення покоління, яке вже не зможе мислити категоріями національного розвитку, суверенітету та фізичної економіки.*

Головна відмінність від попередньої хвилі полягала в тому, що тепер вплив здійснювався не тільки через школи, а через те, чим молодь жила 24/7 — через смартфони і соцмережі.

City-Ukraine Hub і Британська рада фінансували десятки «молодіжних платформ», інфлюенсерів, фестивалів і онлайн-кампаній.

Бюджет — десятки мільйонів євро.

Мета — охопити максимальну кількість підлітків і молоді віком 14–28 років.

10.2 Соцмережі як головний інструмент

Андрій перейшов до розділу «Цифровий вплив».

У 2025–2026 роках було запущено масштабну програму «Цифрові лідери України» («Digital Leaders Ukraine»). Молодих блогерів, тітокерів і інстаграм-інфлюенсерів запрошували на спеціальні тренінги в Лондон і Київ.

Там їх вчили «правильно» говорити про:

- «Європейські цінності»;
- «Гендерну рівність»;
- «Стійкий розвиток» (на практиці — деіндустріалізацію);
- «Глобальне громадянство» замість національної ідентичності;
- «Толерантність» як вищу чесноту.

Ті, хто проходив тренінги, отримували гранти, просування в алгоритмах, співпрацю з великими брендами та доступ до закритих заходів. Результат — ціла армія молодих обличчя, які щиро вірили, що просувають «прогрес», хоча насправді руйнували корені.

Андрій знайшов статистику: за два роки охоплення «правильним» контентом серед молоді 16–24 років зросло з 34 % до 78 %.

Алгоритми соцмереж посилювали саме цей контент.

10.3 Фестивалі та «культурні» події

Друга лінія атаки — масові фестивалі.

Британська рада і пов'язані фонди активно фінансували фестивалі музики, сучасного мистецтва, ЛГБТ-прайди, «екологічні» марші та «лідерські» форуми. Офіційно — «культурний розвиток». Насправді — потужний інструмент ціннісної переорієнтації.

На цих заходах молодь занурювали в атмосферу, де:

- Національна ідентичність подавалася як «застаріла»;
- Традиційна сім'я — як «консервативний стереотип»;
- Патріотизм — як «небезпека»;
- «Глобальна ідентичність» — як сучасний ідеал.

Андрій знайшов звіт одного з таких фестивалів 2026 року.

У ньому прямо вказувалося: *«Учасники демонструють значне зростання толерантності до гендерної флюїдності та зниження націоналістичних настроїв».*

10.4 Лідерські програми — ковальня еліти

Найнебезпечнішим елементом була система «лідерських програм».

Молоді лідери, лідери-початківці, майбутні лідери України — десятки програм, які відбирали найталановитіших і амбіційних молодих людей. Їх відправляли на навчання і стажування до Лондона, Брюсселя, Вашингтона.

Після повернення вони ставали «агентами змін» у своїх сферах: бізнесі, медіа, політиці, громадських організаціях.

Андрій вивчив біографії кількох випускників.

Майже всі вони займали ключові посади в міністерствах, міжнародних проєктах, медіа та стартапах.

І майже всі вони просували один і той самий наратив: Україна повинна відмовитися від «старого мислення» і повністю інтегруватися в глобальну систему.

Вони вже не могли мислити категоріями національного розвитку.

Їхній мозок був перепрограмований на «глобальні компетенції».

10.5 Гендерна ідеологія як зброя розриву коренів

Окремий і дуже потужний напрямок — гендерна ідеологія.

Британська рада, у партнерстві з різними фондами, активно просувала програми «гендерної освіти» в школах і університетах. Під виглядом «рівності» та «толерантності» дітям і молоді нав'язували ідеї, які руйнували традиційне розуміння сім'ї, статі та ідентичності.

Андрій знайшов навчальні матеріали для шкіл, де вже з 12–13 років дітей вчили, що «стать — це соціальний конструкт», а традиційна сім'я — лише «один з варіантів».

Це був прямий удар по коренях.

Покоління, яке втрачає розуміння статі та сім'ї, втрачає і здатність до довгострокового національного мислення.

10.6 Наслідки: покоління без коренів.

Право бути українцями.

Андрій закрив теку і подивився на молодь, яка гуляла парком.

Через 10–15 років це покоління стане основою українського суспільства. І якщо нічого не зміниться, воно вже не зможе:

- Захищати національний суверенітет;
- Будувати фізичну економіку;
- Відновлювати землю і промисловість;
- Мислити категоріями довгострокового розвитку країни.

Вони будуть «гнучкими», «толерантними», «глобальними» — ідеальними виконавцями чужої волі, які щиро вірять, що живуть у вільному світі.

Це і було головною метою павутини — створити покоління, яке народиться вже всередині неї і ніколи не захоче з неї вийти.

Андрій підвівся і пішов уздовж Дніпра.

Він знав: *Молодь 2.0* — це не просто молодіжна політика. Це остаточне закріплення України в павутині на покоління вперед.

Якщо не зупинити цей процес зараз, через двадцять років в Україні не буде людей, здатних розірвати павутину.

Буде покоління, яке вважатиме павутину своїм домом.
Він зупинився, подивився на річку і тихо промовив:
— Ви забираєте в них не тільки майбутнє. Ви забираєте в них право бути українцями.

Дощ почав накрапати сильніше.

Павутина вже працювала в телефонах, на фестивалях і в головах молодих людей.

І тільки ті, хто ще пам'ятав, що таке корені, могли спробувати її зупинити.

РОЗДІЛ 11

Тавісток над Дніпром

Як сучасні психологічні операції адаптовані під українську реальність: страх, розділення суспільства, штучні кризи, культурна деградація.

11.1 Сучасний Tavistock: від Лондона до Дніпра

Київ, квітень 2027 року.

Андрій Семенко стояв на мосту Патона пізно ввечері і дивився на темні води Дніпра. Вітер був холодним, пронизливим. Унизу, під мостом, мерхтіли вогні машин, а над річкою висіла важка, майже відчутна тиша. Андрій тримав у руках тонку чорну теку без жодних написів. На ній лише маленький стікер з одним словом: «Tavistock».

Він уже кілька днів не міг спати. Те, що він розкопав цього разу, було найстрашнішим за все попереднє.

Павутина не просто контролювала фінанси, суди, землю, медіа та освіту. Вона контролювала саму свідомість українців.

І робила це за класичними методиками Tavistock Institute — тільки адаптованими під українську реальність.

Андрій відкрив теку.

Усередині були документи, які підтверджували прямі зв'язки між британськими психологічними структурами, City-Ukraine Hub і українськими державними та громадськими організаціями.

Tavistock Institute ніколи не припиняв своєї роботи. Після Другої світової війни він еволюціонував від військових психологічних операцій до соціальної інженерії. Сьогодні його методи використовувалися для управління масовою свідомістю в масштабах цілих країн.

В Україні ця технологія отримала назву «адаптовані психологічні операції» і працювала за чотирма головними напрямками: *страх як основний інструмент управління, розділення суспільства — класична тактика «розділяй і володарюй», штучні кризи як метод управління, культурна деградація як довгострокова стратегія.*

11.2 Страх як основний інструмент управління

Страх робив людей покірними.

Перший і найпотужніший важіль — постійне утримання суспільства в стані контролюваного страху.

Андрій знайшов аналіз кампаній 2022–2027 років. Кожного разу, коли суспільство починало вимагати реальних змін, з'являлася нова хвиля страху:

- «Якщо не підпишемо угоду з МВФ — дефолт і голод»;
- «Якщо не проведемо реформи — Захід припинить допомогу»;

- «Якщо не продамо землю — економічний колапс»;
- «Якщо не приймемо гендерні закони — нас виключать з Європи».

Страх робив людей покірними.

Страх блокував критичне мислення.

Страх змушував підтримувати політику, яка йшла всупереч національним інтересам.

Особливо ефективно страх використовувався через медіа, які пройшли «навчання» в City-Ukraine Hub. Одне й те саме повідомлення повторювалося сотнями голосів: «Альтернативи немає».

11.3 Розділення суспільства — класична тактика «розділяй і володарюй»

Другий напрямок — максимальне розділення українського суспільства за всіма можливими лініями:

- Захід — Схід;
- Місто — село;
- Молодь — старше покоління;
- «Прогресивні» — «консерватори»;
- Прихильники «європейського шляху» — «ватники» і «націоналісти».

Андрій знайшов внутрішні рекомендації Tavistock-style програм для України (2025 рік). Там прямо говорилося про «необхідність підтримувати конструктивну поляризацію суспільства», щоб не допустити формування єдиного національного фронту опору.

Кожна нова «культурна» або «гендерна» ініціатива свідомо провокувала скандал, який далі розкручувався в медіа. Суспільство постійно перебувало в стані емоційного виснаження і взаємної ворожнечі.

11.4 Штучні кризи як метод управління

Третій інструмент — створення та підтримка штучних криз.

Андрій простежив кілька циклів:

- Енергетичні кризи (різке підвищення тарифів під виглядом «ринкових реформ»);
- Валютні кризи (штучне ослаблення гривні для «стабілізації»);
- Політичні кризи (штучне загострення конфліктів між гілками влади);
- Культурні кризи (нав'язування тем, які максимально розділяють суспільство).

Кожна криза використовувалася для просування нових «реформ», які ще більше відкривали двері для зовнішнього капіталу.

Класична схема: проблема — реакція — рішення.

Проблему створюють, реакцію керують, рішення завжди веде до подальшої залежності.

11.5 Культурна деградація як довгострокова стратегія

Четвертий і найглибший рівень — культурна деградація.

Через фестивалі, серіали, соцмережі, молодіжні програми та «сучасне мистецтво» просувалася культура споживання, гедонізму, цинізму та моральної релятивності.

Андрій знайшов доповідь однієї з програм Британської ради (2026 рік):

«Необхідно сприяти розвитку постмодерністського мислення серед молоді, яке допоможе подолати застарілі національні та традиційні наративи.»

Переклад: потрібно знищити будь-яке глибоке, корінне, національне мислення і замінити його поверхневим, споживацьким, глобальним.

Результат — покоління, яке вже не здатне до серйозних, довгострокових зусиль.

Покоління, яким легко маніпулювати через емоції, тренди і страх бути «непрогресивним».

11.6 Тавісток над Дніпром: повна картина

Андрій закрив теку і подивився на річку.

Тепер усе стало на свої місця.

Tavistock Institute не просто «допомагав» Україні. Він адаптував свої старі військово-психологічні методи під сучасні українські умови:

- Страх → покора;
- Розділення → неможливість єдиного опору;
- Штучні кризи → постійне утримання суспільства в напрузі;
- Культурна деградація → знищення здатності до національного творення.

Це була повномасштабна психологічна операція проти цілого народу.

І найстрашніше — багато українців брали в ній участь добровільно, вважаючи себе «прогресивними» і «європейськими».

Андрій підвівся і пішов мостом у бік лівого берега.

Він знав: Тавісток над Дніпром — це не просто іноземний вплив.

Це внутрішнє отруєння свідомості нації.

Якщо не зупинити цю машину, через кілька років Україна матиме не народ, а масу роз'єднаних, наляканих, культурно деградованих споживачів, якими легко керувати.

Він зупинився посеред мосту, подивився вниз на темну воду і тихо промовив:

— Ви не просто маніпулюєте нами. Ви перетворюєте нас на матеріал для вашої павутини.

Але поки є люди, які ще можуть бачити механізм, — боротьба не закінчена.

Вітер з Дніпра відповів холодним поривом.

Павутина працювала на повну потужність.

Андрій Семенко продовжував іти вперед.

Він уже не шукав правду.

Він готувався її використовувати.

РОЗДІЛ 12 Внутрішнє коло

Андрій виходить на групу високопоставлених українських посадовців і бізнесменів, які є прямими координаторами павутини всередині країни («внутрішня Чорна аристократія»).

12.1 Архітектура «внутрішнього кола»

Київ, квітень 2027 року.

Андрій Семенко сидів у напівпідвальному кафе на Вознесенському узвозі, де майже ніколи не було відвідувачів після десятої вечора. Світло від єдиної лампи над столом падало тільки на його руки і на розкладені документи. Перед ним лежала нова, особливо тонка тека. На ній не було жодного напису — лише маленький чорний стікер з одним словом, надрукованим шрифтом Times New Roman: «Внутрішнє коло»

Він довго не наважувався її відкрити.

Бо знав: після цього шляху назад уже не буде.

Коли він нарешті підняв обкладинку, перше, що побачив — список із дванадцяти прізвищ.

Всі вони були добре відомі в Україні.

Деякі — на слуху щодня.

Інші — працювали в тіні.

Але всі вони мали одну спільну рису: після 2024 року їхні рішення майже завжди ідеально збігалися з довгостроковими інтересами Сіті Лондона, City-Ukraine Hub і структур, пов'язаних з Чорною аристократією.

Це був не просто список впливових людей.

Це був список місцевої Чорної аристократії України.

Андрій почав читати повільно, фіксуючи кожне ім'я.

На чолі неформальної групи стояли три ключові фігури:

Віктор Поліщук — колишній високопосадовець НБУ, нині радник кількох міністрів. Після кількох стажувань у Лондоні став головним ідеологом «фінансової модернізації». Саме він просував більшість законів, які відкривали двері для британського капіталу.

Олена Кравченко — заступниця міністра економіки, випускниця престижної лондонської програми Young Leaders. Координувала роботу City-Ukraine Hub з української сторони. Її підпис стояв під більшістю меморандумів про «стратегічне партнерство».

Сергій Власенко — олігарх середньої руки, який швидко набрав вагу після 2024 року. Його компанії отримували найвигодніші державні контракти та приватизаційні лоти. Через офшорні структури він був тісно пов'язаний з лондонськими фондами.

Ці троє не збиралися разом публічно.

Вони не мали спільного чату.

Але їхні рішення завжди були синхронізовані.

Андрій назвав їх «Трійцею координації».

12.2 Як працює внутрішнє коло

Андрій розгорнув схему, яку намалював власноруч.

«Внутрішнє коло» працювало за чіткою ієрархією:

Верхній рівень (Трійця) — визначав стратегію, узгоджував її з лондонськими кураторами і просував ключові рішення через Кабмін, НБУ та Верховну Раду.

Середній рівень — близько 25–30 високопосадовців і топ-менеджерів держкомпаній. Вони забезпечували технічне виконання. Більшість із них пройшли через програми City-Ukraine Hub або Британської ради.

Нижній рівень — журналісти, експерти, «громадські діячі» і судді, які створювали інформаційне, юридичне та суспільне прикриття.

Найгеніальніше було те, що більшість членів кола щиро вважали себе «проєвропейськими реформаторами». Вони не отримували конвертів з готівкою. Їм достатньо було відчуття причетності до «великої справи», кар'єрного зростання, грантів і запрошень на закриті заходи в Лондоні.

Андрій знайшов особливо показовий документ — протокол закритого наради в одному з лондонських клубів у листопаді 2025 року. Там прямо говорилося:

«Українські партнери демонструють високу ефективність. Їхня лояльність забезпечується не фінансовими стимулами, а ідеологічною інтеграцією.»

12.3 Конкретні приклади координації

Андрій почав розглядати найяскравіші кейси.

У лютому 2026 року Кабмін прийняв постанову про прискорену приватизацію трьох великих обленерго. Ініціатором виступив Віктор Поліщук. Через три тижні після рішення Олена Кравченко підписала меморандум з британським фондом про «стратегічне партнерство». Сергій Власенко отримав вигідний контракт на супровід угоди через свою компанію.

Усі троє діяли синхронно, хоча формально не перетиналися.

Інший приклад — земельне законодавство. Коли громадськість почала протестувати проти масової скупки чорноземів іноземцями, саме члени «внутрішнього кола» через підконтрольні медіа та суди заблокували всі спроби зупинити процес.

Андрій знайшов листування між Оленою Кравченко і представником TheCityUK:

«Ми повністю контролюємо законодавчий процес. Опір маргінальний і легко нейтралізується.»

12.4 Психологічний портрет «внутрішньої аристократії»

Андрій зробив кілька нотаток окремо.

Люди з «внутрішнього кола» мали спільні риси:

- Високий рівень освіти, отриманий частково за кордоном;
- Глибоке переконання у власній прогресивності;
- Презирство до «старого мислення» (патріотизм, національний розвиток, фізична економіка);
- Страх втратити статус «європейської людини»;
- Готовність жертвувати інтересами країни заради «загальнолюдських цінностей».

Вони не вважали себе зрадниками.

Вони вважали себе елітою, яка «тягне країну в майбутнє».

Саме тому вони були найнебезпечнішими.

12.5 Андрій усвідомлює масштаб

Андрій закрив теку і довго дивився в одну точку.

Він зрозумів головне.

Зовнішня павутина (Венеція — Лондон — Рим) була б безсилою без «внутрішнього кола». Саме українські високопосадовці та бізнесмени стали тими, хто щодня приймав рішення, які поступово перетворювали Україну на сировинний придаток і боргову колонію.

Вони були не просто корумпованими.

Вони були ідеологічно перепрограмованими.

Це і була сучасна версія Чорної аристократії — місцева, українськомовна, з європейськими манерами і лондонськими зв'язками.

Андрій підвівся, підійшов до вікна і подивився на нічне місто.

Тепер він знав імена.

Тепер він знав обличчя.

Тепер він знав, як саме павутина тримає Україну зсередини.

Він тихо промовив у порожнечу кафе:

— *Ви не іноземці. Ви гірші. Ви — ті, хто продає свою країну, щиро вірячи, що робить їй добро.*

Дощ за вікном посилювався.

Андрій знав: наступний крок буде найнебезпечнішим. Він мав вийти на пряме зіткнення з «внутрішнім колом».

І він уже не міг зупинитися.

РОЗДІЛ 13

Полювання на Андрія

Напруга зростає. На Андрія починається справжнє полювання. Зради, замаху, психологічний тиск.

13.1 Перші сигнали

Київ, травень 2027 року.

Андрій Семенко вже не спав ночами.

Він перестав довіряти навіть власній тіні.

Кожного разу, коли виходив з квартири, він по кілька хвилин стояв у під'їзді, вдивляючись у темряву двору.

Кожного разу, коли телефон вібрував, він здригався.

Кожного разу, коли чув кроки за спиною, рука мимоволі тягнулася до кишені, де лежав заряджений пістолет.

Полювання почалося.

Воно було тихим, професійним і безжальним.

Усе почалося через чотири дні після того, як Андрій опублікував першу частину розслідування про «Внутрішнє коло».

Спочатку — дрібниці.

Його стару поштову скриньку облили чорною фарбою. Телефон почав ловити дивні перебої — дзвінки від «невідомих номерів», після яких у трубці була лише тиша. У його пошті з'явилися листи з темою «*Ти вже мертвий*», всередині — порожньо.

Але Андрій знав: це лише розминка.

Справжнє полювання почалося в ніч на 12 травня.

Він повертався додому пішки з кафе на Подолі.

Раптом відчув, що за ним хтось іде.

Не просто перехожий — хтось, хто намагався триматися на відстані, але не відставав.

Андрій прискорив крок.

Тінь за спиною — теж.

Коли він завернув у темний провулок біля Андріївського узвозу, почув швидкі кроки.

Андрій різко розвернувся і вихопив пістолет.

Нікого.
Лише вітер гнав сміття по бруківці.
Але на землі, прямо перед ним, лежала фотографія.
Він сам.
Зроблена вчора ввечері, коли він виходив з квартири.
На звороті — один рядок, надрукований тим самим акуратним шрифтом:
«Наступного разу ми не промахнемося.»

13.2 Зрада всередині

Тебе здали. Зникай.
Наступного ранку Андрій отримав повідомлення від людини, якій довіряв найбільше — від свого давнього джерела в силових структурах, якого він називав «Старий».
Повідомлення було коротким:
«Тебе здали. Внутрішнє коло знає всі твої контакти. Вони готують серйозну операцію. Зникай.»
Андрій спробував передзвонити.
Номер був вимкнений.
Через дві години він дізнався, що «Старий» потрапив у ДТП.
Офіційна версія — «нещасний випадок».
Андрій знав: це було попередження.
Він почав перевіряти свої найближчі контакт.
І знайшов зрадника.
Один із журналістів, з яким він працював над попередніми матеріалами, виявився завербованим. Він регулярно звітував «внутрішньому колу» про кожен крок Андрія. За це отримував гранти від Британської ради і «консультаційні» контракти.
Інша людина — його старий друг з університету — передавав інформацію через посередників. Мотивація була простою: *«Я не хочу проблем. Я просто хочу нормально жити»*.
Андрій сидів у темній квартирі і відчував, як холодна лють змішується з огидою.
Найстрашніше було не те, що його зрадили.
Найстрашніше — що більшість з них навіть не вважали це зрадою.
Вони щиро вірили, що *«Андрій перейшов межу»* і *«його матеріали шкодять країні»*.

13.3 Психологічний тиск

Полювання швидко перейшло в психологічну фазу.
Його стару матір почали «відвідувати» незнайомі люди під виглядом соціальних працівників. Вони розпитували про сина, натякали, що *«він має проблеми з законом»* і що *«йому краще з'явитися добровільно»*.
Його колишню дівчину, з якою він не спілкувався вже три роки, раптом почали викликати на «профілактичні бесіди» в СБУ. Їй показували його фотографії і запитували, чи не контактувала вона з ним останнім часом.

У соцмережах розпочалася скоординована кампанія: десятки анонімних акаунтів одночасно почали поширювати «компромат» — старі фото, вирвані з контексту цитати, фейкові скріншоти. Його називали «російським агентом», «конспірологом», «психічно нестабільною людиною».

Андрій знав цю технологію.

Це був класичний Tavistock: спочатку ізолювати жертву, потім дискредитувати, потім — фізично усунути.

13.4 Перший замах

Офіційне попередження.

Перший серйозний замах стався 19 травня.

Андрій виходив з під'їзду о 6:40 ранку.

Раптом почув характерний свист.

Інстинкт спрацював раніше за розум — він різко відскочив убік.

Кулі влучили в металеві двері саме там, де секунду тому була його голова.

Він упав, перекотився і вистрілив у бік темного мікроавтобуса, який стояв на протилежному боці вулиці.

Машина різко зірвалася з місця.

Андрій лежав на асфальті, серце калатало так, ніби хотіло вирватися з грудей.

У руці досі стискав пістолет.

Він знав: це був не випадковий напад.

Це було професійне попередження.

13.5 Повне полювання

Після цього почалося справжнє полювання.

Його телефон постійно «глючив» — хтось прослуховував розмови. Його квартира була обшукана (хоча формально ніхто не приходив). Його ім'я з'явилося в базі «Інтерполу» за фейковим запитом від «українських правоохоронців».

Андрій перестав ночувати вдома. Він переміщався між трьома конспіративними квартирами, які йому надали люди, що ще вірили в нього. Він змінював SIM-карти кожні три дні. Він навчився виходити з будинку через горища і сусідні під'їзди.

Але найгірше було інше.

Він почав втрачати союзників.

Двоє людей, які допомагали йому з документами, раптово «передумали».

Один із них написав коротке повідомлення:

«Вибач, Андрію. У мене сім'я. Я не можу.»

Інший просто зник.

13.6 Андрій на межі

Полювання тривало.

Однієї ночі, сидячи в черговій чужій квартирі, Андрій подивився на своє відображення в темному екрані ноутбука.

Він майже не впізнавав себе.

Очі запали. Обличчя посіріло. Руки постійно тремтіли.

Він прошепотів у порожнечу:

— Вони хочуть не просто вбити мене. Вони хочуть, щоб я зламався. Щоб я сам повірив, що я божевільний.

Він знав їхній фінальний план: довести його до психічного зриву, а потім або ліквідувати, або виставити як психічно хворого «конспіролога», чії матеріали — маячня.

Але щось у ньому ще трималося.

Він відкрив останній документ у теці «Внутрішнє коло» — список із дванадцяти прізвищ.

І тихо, але твердо промовив:

— *Ви мене полюєте. Але я вже знаю, хто ви.*

Він закрив ноутбук.

За вікном починався світанок.

Полювання тривало.

Але Андрій Семенко більше не був жертвою.

Він став мисливцем.

РОЗДІЛ 14

Документи з глибини

Андрій отримує найнебезпечніші документи — довгострокові плани на 50–100 років щодо України (внутрішні звіти City-Ukraine Hub, British Council та пов'язаних структур).

14.1 Відкриття

Київ, травень 2027 року.

Андрій Семенко вже не пам'ятав, коли востаннє спав більше чотирьох годин поспіль.

Він переховувався в черговій конспіративній квартирі на Виноградарі — маленькій, холодній, з одним вікном, яке виходило на глуху стіну сусіднього будинку. На столі лежав напіврозібраний пістолет, дві SIM-карти і термос з кавою, яка давно охолола.

О третій ночі в двері тихо постукали — умовним сигналом.

Андрій підійшов, тримаючи зброю напоготові.

Відчинив.

На порозі стояв чоловік у темній куртці з піднятим капюшоном. Обличчя майже не було видно. У руках він тримав невеличкий металічний кейс.

— Це те, про що ти просив, — тихо сказав незнайомец. — Але після цього ми більше не зустрінемося.

Вони вже близько.

Він простягнув кейс Андрію, розвернувся і зник у темряві сходів.

Андрій зачинив двері, засунув засув і лише тоді дозволив собі вдихнути.

Він знав, що всередині кейса — найнебезпечніше, що він коли-небудь тримав у руках.

Андрій поклав кейс на стіл, увімкнув потужну лампу і відкрив його.

Усередині лежали три запечатані папки і два зашифровані жорсткі диски.

На першій папці було надруковано: «100-річне партнерство між Великою Британією та Україною – довгострокова стратегічна перспектива на 2025–2125 роки» «Суворо конфіденційно – лише для очей» (*«UK-Ukraine 100-Year Partnership – Long-Term Strategic Outlook 2025–2125» «Highly Confidential – Eyes Only»*).

Андрій відчув, як серце прискорилося.

Він розірвав печатку і почав читати.

Це були не просто плани.

Це була архітектура майбутнього поневолення України на сто років вперед.

14.2 Стратегічний план на століття

Мета 100-річного партнерства.

Перший документ — 87-сторінковий звіт, підготовлений спільно City-Ukraine Hub, British Council, TheCityUK та окремими аналітичними центрами, пов'язаними з британським урядом.

У вступній частині прямо говорилося:

«Мета 100-річного партнерства — забезпечити незворотну інтеграцію України в західну фінансово-економічну і ціннісну систему, мінімізуючи ризики націоналістичного реваншу та відновлення суверенної промислової політики.»

Далі йшли конкретні етапи:

2025–2035 роки — «Фаза закріплення залежності»

Повна приватизація стратегічних активів (енергетика, транспорт, земля).

Перехід фінансової системи під фактичний контроль Сіті Лондона.

Формування «проєвропейської» еліти через освітні та лідерські програми.

2035–2060 роки — «Фаза демографічної та культурної трансформації»

Масова еміграція молоді.

Зниження народжуваності через культурну деградацію і гендерну ідеологію.

Повна заміна освітньої парадигми на компетентнісну модель.

2060–2125 роки — «Фаза остаточної інтеграції»

Україна як «стабільна транзитна територія» без реального суверенітету.

Повна втрата національної ідентичності.

Перетворення країни на сировинний придаток і ринок збуту для західного капіталу.

Андрій перегорнув сторінку і відчув, як холод пробігає по спині.

У розділі «Ризики» було прямо написано:

«Найбільша загроза — відродження ідеї фізичної економіки та національного розвитку (ларушівський наратив). Необхідно продовжувати дискредитацію таких ідей як «конспірологічних» і «антиєвропейських.»

14.3 Внутрішні звіти Британської ради

Другий документ був ще жорсткішим.

Внутрішній звіт Британська Рада «Психологічні та культурні операції в Україні 2026–2035». (British Council «Psychological and Cultural Operations in Ukraine 2026–2035»).

У ньому детально описувалися психологічні операції, адаптовані під українську реальність:

- Постійне підтримання суспільства в стані «контрольованого страху» (війна, економічна нестабільність, «російська загроза»);
 - Розділення суспільства за ціннісними лініями (традиціоналісти vs прогресивні);
 - Культурна деградація через масову культуру, соцмережі та освіту;
 - Використання церкви як інструменту розколу і «модернізації» свідомості.
- Особливий розділ був присвячений молоді:

«Покоління, народжене після 2010 року, має стати першим повністю постнаціональним поколінням України. Для цього необхідно максимально прискорити впровадження гендерної освіти, глобальних компетенцій і цифрової індоктринації.»

14.4 Найстрашніший документ

Третій файл був найкоротшим, але найважчим.

Назва: «Сценарій «Кінець держави – Україна 2125» («End State Scenario – Ukraine 2125»)

У ньому описувався бажаний фінальний стан України через сто років:

- Населення — 18–22 мільйони осіб (зменшення майже вдвічі);
- Економіка — повністю орієнтована на експорт сировини та транзит;
- Політична система — формальна демократія під зовнішнім контролем;
- Культура — глобалізована, без сильної національної ідентичності;
- Освіта — повністю компетентнісна, без елементів національного виховання;
- Релігія — «прогресивна», адаптована до «європейських цінностей».

У висновку було написано холодно і чітко:

«Успішна реалізація 100-річного партнерства дозволить перетворити Україну з потенційного джерела нестабільності на стабільний, керований елемент європейської периферії.»

14.5 Андрій усвідомлює масштаб

План на сто років.

Андрій відсунув документи і довго сидів, дивлячись у порожнечу.

Він думав, що розкрив павутину.

Виявилось — він розкрив лише її зовнішній шар.

«Внутрішнє коло» було лише виконавцем.

Справжній план був набагато глибшим і цинічнішим.

Його країну планували повільно, системно і незворотно перетворити на територію без майбутнього.

Не знищити фізично.

Знищити як суб'єкт історії.

Андрій підвівся, підійшов до вікна і подивився на спляче місто.

Він тримав у руках план на сто років.

План, який передбачав, що його діти і онуки народяться вже в іншій країні — країні, яка формально називатиметься Україною, але вже не буде Україною.

Він тихо промовив у темряву:

— Ви хочете забрати в нас навіть майбутнє... Але я ще живий. І я ще можу це зупинити.

Дош за вікном посилювався.

Андрій знав: тепер у нього були найнебезпечніші документи в його житті.

І якщо він їх опублікує — полювання на нього перейде в останню, смертельну фазу.

Але він уже не міг зупинитися.

Він відкрив ноутбук і почав копіювати файли.

Павутина тріщала.

Але вона все ще була сильною.

І тепер Андрій тримав у руках ключ, який міг або розірвати її, або коштувати йому життя.

РОЗДІЛ 15

Фізична економіка як зброя

Андрій зустрічається з групою вчених і патріотично налаштованих економістів, які намагаються впроваджувати ідеї ЛаРуша в Україні. Перші реальні проекти опору.

15.1 Зустріч у темряві

Київ, травень 2027 року.

Андрій Семенко стояв під старим каштаном у глибині Голосіївського парку о четвертій годині ранку. Дощ перестав, але земля була мокра, а повітря — важким і холодним. Він прийшов сюди пішки, петляючи дворами, змінюючи маршрут тричі. У кишені — заряджений пістолет. У рюкзаку — флешка з документами «на сто років».

Він чекав.

О 4:17 з темряви вийшли троє чоловіків. Без слів. Лише короткий кивок голови.

— *Ти Андрій,* — тихо сказав найстарший, чоловік років шістдесяти з гострим поглядом і сивою бородою. — *Ми читали твої матеріали. Ми знаємо, що ти ризикуєш життям. Тепер ми теж ризикуємо.*

Вони відійшли глибше в парк, до занедбаної альтанки, яку майже не було видно з доріжок.

Це була перша зустріч «Групи опору» — невеликого кола вчених, інженерів і патріотично налаштованих економістів, які вже кілька років намагалися впроваджувати ідеї Ліндона ЛаРуша в умовах тотального тиску павутини.

Старший представився просто — Професор.

— *Ми не конспірологи,* — сказав він тихо. — *Ми — ті, хто ще пам'ятає, що таке фізична економіка. Ми знаємо, що без неї Україна приречена.*

Поруч стояли ще двоє:

Інженер-ядерник, колишній працівник «Енергоатому», якого звільнили за «неправильні погляди».

Економіст, який колись працював у Міністерстві економіки, але пішов після того, як його пропозиції щодо розвитку власної промисловості були відкинуті на користь «модернізації за британськими стандартами».

Вони сіли на мокрі лави. Андрій дістав ноутбук і показав їм найнебезпечніші документи з кейса — плани на 50–100 років.

Професор прочитав кілька сторінок і довго мовчав.

— Вони все розрахували, — нарешті сказав він. — Вони хочуть зробити з нас територію без майбутнього.

Без промисловості.

Без енергетичного суверенітету.

Без мислячого покоління.

І вони майже досягли мети.

15.2 Фізична економіка як єдина зброя

Втілення ідей Ліндона ЛаРуша.

Інженер-ядерник взяв слово:

— *ЛаРуш мав рацію. Є тільки один спосіб вирватися з цієї петлі — фізична економіка. Не гроші, не кредити, не «інвестиції». А підвищення енергетичної щільності суспільства.*

Вони почали пояснювати Андрію те, що він уже інтуїтивно відчував, але тепер чув системно:

— *Україна має величезний потенціал для розвитку власної ядерної енергетики нового покоління (реактори IV покоління, замкнутий паливний цикл).*

— *Євразійський сухопутний міст — транспортний коридор, який міг би перетворити Україну на логістичний і виробничий хаб між Європою та Азією.*

— *Масштабне відновлення і очищення Дніпра, Прип'яті, Південного Бугу — не як екологічний проєкт, а як інвестиція в підвищення потенційної щільності населення.*

— *Відродження машинобудування, авіабудування, точного приладобудування — галузей, які дають найвищу продуктивність праці.*

— *Гроші — це лише інструмент, — сказав Професор. — Головне — напрямок інвестицій. Якщо гроші йдуть у спекуляції, борги і приватизацію — ми приречені. Якщо гроші йдуть у реальне виробництво, науку і інфраструктуру — ми отримуємо шанс.*

15.3 Перші реальні проєкти опору

Три пілотні проєкти.

Економіст розгорнув на колінах невелику схему.

— *Ми вже почали. Тихо. Без шуму.*

Вони показали Андрію три пілотні проєкти, які намагалися запустити всупереч офіційній політиці:

1. Проєкт «Чистий Дніпро». Група інженерів і біологів розробила технологію біологічного очищення річки з використанням сучасних біофільтрів. Працювали в режимі «громадської ініціативи», без державного фінансування. Коли звернулися до Міністерства екології — їм відмовили. *«Не відповідає пріоритетам зеленого переходу».*

2. Малий ядерний проєкт. Інженери-ядерники розробили концепцію невеликих модульних реакторів для забезпечення енергією віддалених районів. Проєкт повністю український. Після презентації в профільному міністерстві їх викликали «на бесіду» і натякнули, що *«такі ініціативи можуть зашкодити міжнародним зобов'язанням».*

3. Освітній осередок. Невелика група викладачів і вчених почала проводити закриті семінари для студентів і молодих спеціалістів. Вони вивчали Кузанського, Лейбніца, ЛаРуша, Вернадського. Не як «конспірологію», а як альтернативу Болонській системі. За два місяці на них уже тиснули через адміністрації університетів.

— *Ми — як партизани, — сказав Інженер. — Нас мало. Нас тиснуть з усіх боків. Але ми — єдина реальна альтернатива павутині.*

15.4 Чому це — зброя

Павутина проти реального розвитку.

Професор подивився Андрію прямо в очі:

— *Фізична економіка — це не просто економічна модель. Це філософія. Це визнання людини як творця, а не як споживача чи боржника. Саме цього найбільше боїться павутина. Бо якщо людина починає мислити категоріями творення, вона перестає бути керованим матеріалом.*

Вони пояснили Андрію головне:

Поки Україна залишається в монетаристській петлі (борги, приватизація, «відкриті ринки»), вона приречена. Але якщо з'явиться хоч один реальний проєкт фізичної економіки — очищення річки, власна енергетика, сучасне машинобудування — це стане прикладом.

Прикладом, який може заразити інших.

Тому павутина так люто бореться проти будь-яких спроб реального розвитку.

15.5 Андрій приймає рішення

Реальний противник павутини.

Андрій довго мовчав. Потім тихо сказав:

— *Я можу допомогти. У мене є документи. У мене є докази. Але головне — у мене є голос. Я можу розповісти про це людям.*

Професор кивнув:

— *Будь обережний. Вони вже знають, що ти близький до нас. Полювання на тебе перейде в нову фазу. Але якщо ми з'єднаємо твою правду з нашими проєктами — це стане першою справжньою зброєю проти павутини.*

Вони розійшлися перед світанком — кожен своєю дорогою.

Андрій ішов темними алеями парку і вперше за багато тижнів відчув не тільки страх, а й щось інше.

Надію.

Він зрозумів: справжній опір починається не з викриття.

Він починається з творення.

Фізична економіка була не просто альтернативою.

Вона була зброєю.

І тепер у нього з'явилися союзники, які готові цю зброю кувати.

Андрій зупинився на краю парку, подивився на перші промені сонця над Києвом і тихо промовив:

— *Ви хочете зробити з нас колонію без майбутнього. А ми почнемо будувати майбутнє всупереч вам.*

Він стиснув кулак.

Павутина все ще була сильною.

Але вперше за довгий час у неї з'явився реальний противник.

15.6 Перші тріщини

Усе почалося три дні тому.

Після зустрічі з «Групою опору» в Голосіївському парку Андрій став помічати дрібні, але тривожні деталі.

Його контакт у силових структурах, який раніше попереджав про небезпеку, раптом перестав відповідати. Один із молодих економістів, який обіцяв допомогти з розрахунками фізичної економіки, несподівано «захворів» і зник. А вчора ввечері зникли два важливих файли з його ноутбука — копії документів про «Внутрішнє коло», які він показував тільки двом людям.

Андрій почав перевіряти.

Він порівнював логи доступу. Лише одна людина мала можливість видалити файли без пароля — його найближчий союзник за останні місяці, людина, яка допомагала йому з документами, ховала його в конспіративних квартирах і ризикувала разом з ним.

Його звали Роман.

Вони познайомилися ще під час роботи над першою книгою. Роман був колишнім аналітиком у Міністерстві економіки, який пішов у відставку після того, як його пропозиції щодо розвитку власної промисловості були відкинуті.

Він здавався щирим.

Він ненавидів олігархів.

Він говорив правильні слова про фізичну економіку і ЛаРуша.

А тепер Андрій сидів і дивився на лог, де IP-адреса Романа з'являлася щоразу, коли файли копіювалися або видалялися.

15.7 Остаточне підтвердження

Андрій не став чекати зустрічі в ангарі.

Він пішов на іншу квартиру — ту, про яку знав тільки Роман — і влаштував пастку.

Він залишив на столі флешку з фейковими, але правдоподібними документами про «внутрішнє коло» і встановив приховану камеру.

Через дві години після того, як він «вийшов», у квартиру тихо зайшов Роман.

Андрій дивився запис у реальному часі з іншої квартири.

Роман не шукав. Він одразу підійшов до столу, вставив флешку в свій ноутбук і почав копіювати файли. Потім надіслав їх на якийсь захищений сервер.

Андрій відчув, як щось всередині ламається.

Не лють. Не біль. Щось глибше. Розчарування, яке межувало з огидою.

Він завжди знав, що павутина має своїх людей.

Але він не очікував, що один з них сидітиме з ним за одним столом, пити каву і говорити про «боротьбу з системою».

15.8 Зустріч у ангарі

Андрій все ж пішов на зустріч.

Він прийшов за дві години до призначеного часу, зайняв позицію на даху сусіднього складу і спостерігав.

О 21:50 біля ангару зупинилися два чорні мікроавтобуси без номерів. З них вийшло шестеро чоловіків у цивільному. Вони швидко оточили ангар.

О 22:00 з'явився Роман. Він підійшов до дверей ангару і тихо сказав у телефон:

— *Він не прийшов. Можливо, щось запідозрив.*

Один з чоловіків підійшов ближче і відповів:

— *Не важливо. Ми вже знаємо, де він ховається. Продовжуй грати свою роль. Він тобі все ще довіряє.*

Роман кивнув і пішов геть.

Андрій лежав на даху і дивився, як вони роз'їжджаються.

Він не відчував ненависті. Лише холодну, важку порожнечу.

15.9 Розмова, якої не було

Перемога! Не зрадити себе.

Наступного вечора Андрій сам прийшов до Романа.

Він зайшов без попередження. Роман сидів за столом і пив пиво. Коли побачив Андрія, на мить втратив мову.

— *Ти... як ти тут опинився?*

Андрій сів навпроти. Поклав на стіл пістолет, але не направив його.

— *Я прийшов не вбивати тебе, — сказав він тихо. — Я прийшов зрозуміти.*

Роман довго мовчав. Потім зітхнув:

— *Ти не розумієш, Андрію. Це не зрада. Це реальність. Система сильніша за нас. Якщо грати за їхніми правилами — можна жити нормально. Можна навіть щось змінювати зсередини. А якщо йти проти — тебе просто роздавлять. І не тільки тебе. Твою родину. Твоїх друзів.*

— *І ти вирішив, що краще зрадити, ніж ризикувати?* — спокійно запитав Андрій.

Роман відвів погляд.

— *Я не зраджував країну. Я просто... вижив. Ти ж бачиш, що відбувається. Ми не можемо перемогти. Вони контролюють усе — фінанси, суди, медіа, освіту. Навіть церкву. Що ми можемо проти цього?*

Андрій подивився йому в очі.

— *Ми можемо не зрадити самих себе. Це вже перемога.*

15.10 Найважча правда

Не треба боротися. Це безглуздо.

Андрій вийшов від Романа без пострілу.

Він ішов темними вулицями і думав про те, що зрада всередині — це найстрашніше, що може статися з будь-яким опором.

Не кулі. Не замах. А момент, коли людина, з якою ти ділив хліб і небезпеку, виявляється частиною павутини.

Він зрозумів: павутина не завжди діє грубо. Найчастіше вона діє через тих, кого ти вважаєш своїми. Через страх. Через зручність. Через переконання, що «все одно нічого не зміниш».

Саме тому «внутрішнє коло» було таким ефективним. Воно складалося не тільки з циніків. Воно складалося з людей, які щиро вірили, що грають за правилами нового світу.

Андрій зупинився посеред темної вулиці і подивився в небо.

Він уже не відчував злості на Романа.

Він відчував глибоку, важку печаль.

Бо найнебезпечніший ворог — це не той, хто стріляє в тебе з темряви. Найнебезпечніший — той, хто сидить поруч, посміхається і шепоче: *«Не треба боротися. Це безглуздо»*.

Андрій стиснув кулаки.

Він знав, що тепер буде ще важче.

Але він також знав: справжня битва завжди відбувається всередині.

І якщо він дозволить зраді зламати його — павутина переможе.

Він пішов далі в темряву.

Сам.

Але вже не наївний.

РОЗДІЛ 16

Кульмінація в Києві

Фінальна сутичка. Андрій збирає всі докази і готується до публікації матеріалів, які можуть підірвати всю внутрішню мережу.

16.1 Підготовка удару

Київ, червень 2027 року.

Андрій Семенко стояв на даху дев'ятиповерхового будинку в районі Лівобережної, тримаючи в руках невеликий жорсткий диск. Місто внизу світилося тисячами вогнів, ніби нічого не відбувалося. Але для нього це була остання ніч перед тим, як усе зміниться назавжди.

У рюкзаку лежало те, що він збирав майже півтора року:

- документи з римського палацу Паллавічіні;
- внутрішні звіти City-Ukraine Hub і Британської ради;
- плани на 100 років;
- схеми «внутрішнього кола»;
- докази зради;
- записи розмов;
- фотографії;
- логін доступу.

Це був повний комплект. Матеріал, здатний підірвати всю внутрішню мережу павутини в Україні.

Андрій знав: якщо він опублікує це зараз, полювання перетвориться на тотальну війну. Але якщо він мовчатиме — павутина просто задушить країну повільно і незворотно.

Він сів на край даху, ноги звисали над прірвою, і востаннє перевіряв усе.

За останні два тижні Андрій зробив те, чого від нього ніхто не очікував.

Він не став ховатися глибше.

Він почав готуватися до публікації.

Спочатку — дублювання. Він зробив шість копій усього архіву. Три фізичні жорсткі диски, два хмарні сховища під різними шифрами і одну «мертву руку» — автоматичну систему, яка мала опублікувати все, якщо з ним щось станеться.

Потім — вибір платформи. Він створив спеціальний сайт на темному веб, захищений кількома шарами шифрування. Назва була проста і жорстка: *«Павутина над Києвом. Повна правда»*.

На головній сторінці — лише один рядок:

«Якщо ви це читаете — значить, мене вже немає. Читайте. Поширюйте. Не мовчіть.»

Андрій знав: публікація має бути одночасною і масовою. Він підготував автоматичне розсилання посилання на тисячі українських і зарубіжних контактів — журналістам, блогерам, військовим, священникам, вчителям, звичайним людям.

16.2 Остання перевірка

Це не теорія змови.

Він відкрив останній файл — свій власний маніфест, який написав учора вночі.

«Я, Андрій Семенко, журналіст, не маю політичної партії і не служу жодній силі, крім правди.

Те, що ви зараз прочитаєте — не теорія змови. Це документи. Схеми. Листи. Плани.

Це докази того, що Україна вже багато років перебуває під системним зовнішнім управлінням через внутрішню мережу високопоставлених чиновників, бізнесменів і “реформаторів”, які свідомо або несвідомо працюють на інтереси Чорної аристократії та лондонського фінансового центру.

Ми втрачаємо не просто заводи і землю. Ми втрачаємо майбутнє.

Але поки є люди, готові читати правду і діяти — шанс ще є.

Фізична економіка. Творчий розум. Національний суверенітет. Очищення землі і свідомості.

Це не утопія. Це єдиний шлях виживання.

Читайте. Поширюйте. Не бійтеся.

Павутина тріщить.»

Андрій перечитав текст тричі.

Потім натиснув «Зберегти».

16.3 Остання ніч

Київ. 5 червня 2027 року.

О 02:14 Андрій отримав повідомлення від єдиної людини, якій він ще трохи довіряв:

« Вони знають, що ти готуєш великий вклад. Завтра вранці по тебе прийдуть. Зникай зараз.»

Андрій відповів коротко:

«Запізно. Я вже не тікаю.»

Він піднявся на дах, поставив ноутбук на парапет і відкрив таймер.

О 03:00 система мала запустити автоматичну публікацію на сайті і розіслати посилання.

Він сів на край даху, ноги звисали над прірвою, і дивився на місто.

Він думав про батька. Про Дніпро. Про князя Паллавічіні, який помер у його руках у Римі. Про Романа, який зрадив. Про Професора і Групу опору, які зараз ризикували життям через нього.

Він думав про те, що завтра вся країна прокинеться з цими документами.

І хтось повірить.

Хтось злякається.

Хтось почне діяти.

16.4 Кульмінація

О 02:47 Андрій почув шум вертольота в далині.

Він усміхнувся крізь втому.

Вони йшли.

Він натиснув кнопку «Запустити публікацію» за 13 хвилин до запланованого часу.

Сайт ожив. Посилання полетіли тисячами.

Андрій підвівся, подивився на місто востаннє і тихо промовив:

— Тепер ваша черга, хлопці. Читайте. Думайте. Дійте.

Він поклав ноутбук на парапет і пішов до сходів даху.

За його спиною, внизу, вже чулися сирени і шум двигунів.

Полювання закінчувалося.
Але війна тільки починалася.
Андрій зник у темряві сходові за кілька секунд до того, як на дах вискочили перші озброєні люди.
Вони знайшли тільки ноутбук і відкритий файл з одним рядком:
«Павутина над Києвом більше не таємниця.»

16.5 Після кульмінації

Правда на волі.
Через чотири години весь інтернет вибухнув.
Матеріали Андрія Семенка поширювалися зі швидкістю лісової пожежі. Люди читали. Поширювали. Обговорювали. Хтось кричав «фейк», хтось плакав, хтось уже збирав речі, щоб їхати в інші міста і продовжувати справу.
«Внутрішнє коло» впало в паніку.
Андрій Семенко зник.
Але його правда — ні.
Вона вже була в повітрі. Вона вже була в головах тисяч людей.
І павутина, яка століттями тримала Україну в темряві, вперше за багато років відчула, як нитки починають рватися.
Не всі. Але достатньо, щоб почати тріщати.
Андрій сидів у старому вагоні потяга, що йшов на захід, і дивився у вікно.
Він не знав, чи доживе до ранку.
Але він знав одне:
Він зробив те, що мав зробити.
Правда вийшла на волю.
І тепер уже не він один вів цю війну.

РОЗДІЛ 17

Правда, яку не можна замовчати

Наслідки публікації. Реакція системи, масові протести, спроби тотальної дискредитації.

17.1 Перша реакція

Київ, червень 2027 року. 06:14 ранку.
Інтернет вибухнув.
За перші сорок хвилин після автоматичної публікації матеріалів Андрія Семенка посилання на сайт «Павутина над Києвом» переглянули понад 180 тисяч разів. За годину — більше мільйона. За три години — майже чотири мільйони.
Документи, схеми, листи, плани на 100 років, імена «внутрішнього кола», докази зради — усе це розповзалося мережею зі швидкістю, яку не могла зупинити жодна цензура.
Правда вийшла на волю.
І система впала в шок.

О 07:20 ранку на всіх головних телеканалах, які пройшли «навчання» City-Ukraine Hub, почали терміново запускати однакові ефіри.

«Відомий конспіролог і психічно нестабільний журналіст Андрій Семенко опублікував чергову порцію фейків...» «Російські спецслужби намагаються дестабілізувати ситуацію...» «Це класична гібридна атака...»

Але було вже пізно.

Люди читали оригінальні документи. Вони бачили скан-копії з печатками TheCityUK, Британської ради, внутрішні меморандуми, листи, схеми з прізвищами. Вони бачили плани на 2125 рік.

І вони перестали вірити телевізору.

О 09:00 на Майдані Незалежності з'явилися перші кілька сотень людей з роздрукованими аркушами матеріалів. До обіду їх було вже кілька тисяч. До вечора — понад тридцять тисяч.

Протести почалися стихійно. Без організаторів. Без прапорів політичних партій. Просто люди з папками і телефонами, які показували один одному екрани.

17.2 Тотальна дискредитація

Це кремлівська провокація!?

Система відреагувала жорстко і скоординовано.

До вечора першого дня:

– Усі провідні медіа отримали «методички» з однаковими тезами: «фейк», «російські ІП», «психічне захворювання», «конспірологічна маячня».

– СБУ відкрила кримінальне провадження проти Андрія Семенка за «державну зраду» та «поширення інформації, що шкодить обороноздатності».

– «Експерти» (багато з яких пройшли стажування в Лондоні) у прямому ефірі розповідали, що документи — це «груба підробка», хоча жоден з них не міг пояснити, чому в документах стоять справжні печатки та підписи відомих посадовців.

– У соцмережах запустили тисячі ботів і «патріотичних» акаунтів, які кричали: *«Не ведіться! Це кремлівська провокація!»*

Але правда вже просочилася.

Люди почали порівнювати. Вони бачили, як рішення влади останні три роки ідеально збігалися з рекомендаціями City-Ukraine Hub.

Вони бачили прізвища.

Вони бачили цифри боргів.

Вони бачили плани на століття.

І вони перестали мовчати.

17.3 Масові протести

На третій день протести перекинулися на всю країну.

У Києві на Майдані зібралося вже понад 120 тисяч людей. У Львові — 40 тисяч. У Дніпрі — 35 тисяч. У Харкові, Одесі, Запоріжжі, Полтаві — десятки тисяч.

Люди виходили без єдиного лідера. Вони просто стояли з роздрукованими документами і вимагали:

– Розслідування діяльності «внутрішнього кола».

– Припинення приватизації стратегічних об'єктів.

– Аудиту зовнішніх боргів.

– Перегляду «100-річного партнерства».

На плакатах з'явилися нові гасла:

«Не модернізація — а колонізація!» «Земля — народу, а не лордам!» «Фізична економіка, а не боргова петля!» «Правда Семенка — правда України!»

Система почала нервувати.

17.4 Відповідь системи

Правда стала вірусною.

Уночі третього дня влада перейшла до жорстких дій.

– Інтернет-провайдерам «рекомендували» блокувати сайт з матеріалами.

– У соцмережах почалися масові бани і видалення постів.

– СБУ провела обшуки в офісах незалежних медіа і в квартирах активістів.

– Головні телеканали запустили цілодобову кампанію дискредитації: «Андрій Семенко — російський агент, психічно хворий, продався за гроші».

Але ефект був зворотний.

Чим сильніше система намагалася заглушити правду, тим більше людей її шукали. Люди почали друкувати матеріали на принтерах, роздавати на вулицях, передавати з рук у руки.

Правда стала вірусною.

17.5 Андрій спостерігає

Яку країну вони хочуть мати?

Андрій сидів у маленькій квартирі на околиці Києва (він постійно змінював місця) і дивився трансляції з вулиць.

Він бачив, як люди читають його матеріали. Він бачив, як хтось плаче. Хтось кричить від люті. Хтось просто стоїть мовчки, тримаючи аркуш із планом на 2125 рік.

Він бачив, як уперше за багато років українці почали говорити не про «кого вибрати», а про те, **яку країну вони хочуть мати**.

Він бачив, як «внутрішнє коло» впало в паніку.

Деякі з них уже купували квитки за кордон.

Інші — терміново давали інтерв'ю, заперечуючи все.

Андрій тихо усміхнувся крізь втому.

Він зробив те, що мав зробити.

Правда вийшла.

Тепер уже не він один вів цю війну.

Тепер її вели тисячі.

17.6 Остання ніч перед бурею

Я не божевільний.

Уночі Андрій написав коротке повідомлення і залишив його в чернетках свого Telegram-каналу (який ще не заблокували):

«Я живий. Я не російський агент. Я просто показав вам документи.

Тепер вибір за вами.

Мовчати чи діяти. Бути рабами чи стати вільними. Продовжувати жити в павутині чи почати її рвати.

Правда вже на волі. Не дайте їм її знову заховати.»

Він натиснув «Відправити» і вимкнув телефон.

За вікном починало світати.

Він знав, що завтра система піде в останній наступ.

Але він також знав: щось уже змінилося назавжди.

Правда, яку не можна замовчати, вже поширилася.

І тепер її не зупинити.

Епілог

Розрив чи нова павутина?

Київ, літо 2027 року.

Андрій Семенко стояв на березі Дніпра неподалік від Видубичів. Сонце вже сідало, і річка горіла помаранчевим світлом. Вода текла спокійно, ніби нічого не сталося. Але Андрій знав: усе змінилося.

Він був живий. Диво, але факт.

Після публікації матеріалів його шукали всі — СБУ, «внутрішнє коло», невідомі виконавці. Він змінював квартири, SIM-карти, обличчя. Двічі його ледь не схопили. Один раз довелося стріляти. Але він вижив.

Тепер він стояв тут — схудлий, з сивиною, яка з'явилася за останні місяці, з рюкзак за плечима і флешкою в кишені, на якій залишалася остання резервна копія всіх документів.

Він дивився на Дніпро і думав про те, що сталося за ці кілька тижнів після публікації.

Що сталося після вибуху?

Правда вийшла на волю і не захотіла повертатися назад.

Спочатку були протести. Потім — масові. Потім — справжнє пробудження.

Люди читали. Поширювали. Обговорювали. Друкували на принтерах і роздавали на ринках. У селах і містах. У школах і церквах. У військових частинах і на заводах.

Деякі чиновники з «внутрішнього кола» втекли за кордон. Інші почали терміново давати «інтерв'ю» і заперечувати все. Деякі спробували перекласти провину один на одного.

Але найголовніше — люди почали ставити питання, яких раніше не ставили:

«Чому ми завжди беремо борги?»

«Чому продаємо землю і заводи?»

«Чому наші діти вчаться бути “гнучкими”, а не сильними?»

«Чому ми завжди повинні “інтегруватися”, а не розвиватися?»

Деся у глибині суспільства почало з'являтися нове, тихе, але тверде розуміння: можливо, ми самі дозволяли павутині рости.

Андрій не став публічним героєм. Він не давав інтерв'ю. Не виходив на сцени. Він знав: якщо він з'явиться — його або вб'ють, або зроблять символом, а потім дискредитують.

Він продовжував працювати в тіні.

Він зустрічався з людьми з «Групи опору». Вони почали створювати перші реальні осередки фізичної економіки — маленькі, але справжні. Проєкти очищення річок. Невеликі енергетичні ініціативи. Закриті семінари, де вивчали Кузанського і ЛаРуша не як «конспірологію», а як інструмент виживання.

Андрій знав: це тільки початок. Дуже маленький. Але справжній.

Він дістав з кишені маленький диктофон, увімкнув запис і тихо заговорив, дивлячись на Дніпро:

«Якщо ти читаєш ці рядки — значить, правда все-таки дійшла до тебе.

Я не знаю, хто ти. Молодий хлопець чи дівчина, вчитель, військовий, селянин, лікар, священник... Не важливо.

Важливо інше.

Ти бачиш павутину чи ще намагаєшся переконати себе, що її немає?

Ти розумієш, що нас століттями вчили бути зручними — для боргів, для чужих інтересів, для чужих планів на сто років уперед?

Чи вистачить у нас сили розірвати цю павутину?

Чи ми знову дозволимо їй затягнутися ще тугіше — тільки тепер уже під новим, більш сучасним і “прогресивним” виглядом?

Я не знаю відповіді.

Я знаю лише одне:

Поки є люди, які читають такі книги і ставлять собі це питання — павутина ще не перемогла.

Поки є ті, хто готовий не просто обурюватися, а діяти — будувати, очищувати, вчити, створювати, — у нас є шанс.

Фізична економіка. Творчий розум. Національна гідність. Очищення землі і свідомості.

Це не гасла. Це єдиний шлях, який може вивести нас із павутини.

Якщо ти закриєш цю книгу і скажеш “ну, все складно” — павутина затягнеться.

Якщо ти почнеш думати, говорити і, головне, діяти — павутина почне рватися.

Вибір завжди за тобою.

Я зробив те, що міг.

Тепер черга твоя.»

Андрій вимкнув диктофон.

Він подивився на річку востаннє, поклав диктофон у рюкзак і пішов уздовж берега.

Він не знав, чи доживе до наступного літа.

Він не знав, чи розірве Україна павутину.

Але він знав одне:

Правда вже не повернеться в темряву.

Вона вже в руках людей.

А далі — тільки від них самих залежить, чи стане вона силою, чи залишиться просто словами.

Дніпро тихо ніс свої води.

Десь далеко, у високих кабінетах і лондонських клубах, павутина напружено стискала нитки, намагаючись затягнути їх знову.

Але щось уже змінилося.

Щось тріснуло.

І цей тріск, хоч і тихий, був чутний.

Для тих, хто хотів чути.

Андрій ішов берегом, не озираючись.

Попереду була невідомість.

Але вперше за багато місяців він ішов не як переслідуваний.

Він ішов як той, хто розпочав щось більше, ніж просто розслідування.

Він розпочав пробудження.

І тепер уже не він один ніс цей вогонь.

Кінець.

